

AGATHA CHRISTIE

VŽDYŤ JE TO HRAČKA

KNIŽNÍ KLUB

AGATHA CHRISTIE

Vždyt' je to hračka

Přeložila Gita Zbavitelová

MURDER IS EASY

Copyright © Agatha Christie Mallowan 1939

Copyright of the Czech edition © Euromedia Group k. s., 2002

Translation © Gita Zbavitelová, 2002

ISBN 80-242-0800-8

*Věnováno Rosalindě a Susan,
prvním dvěma kritičkám této knihy.*

PRVNÍ KAPITOLA

Spolucestující

Anglie!

Po tolika letech konečně Anglie!

Jak se mu tam asi bude líbit?

Tuto otázku si kladl Luke Fitzwilliam, když sestupoval po lodních schůdcích na molo. Tanula mu na mysli i po celou dobu, kdy čekal na celní odbavení. A naplno se mu vybavila, když konečně usedl do přistaveného vlaku.

Přijet do Anglie na dovolenou je něco jiného. Člověk rozhazuje spoustu peněz (to především!) a schází se se starými přáteli a dalšími lidmi, kteří jsou doma rovněž na návštěvě. Zkrátka bezstarostná atmosféra typu: „vždyť to není na dlouho, tak proč bych si neužil, zanedlouho se přece zase vrátím“.

Teď už ale o návratu přemýšlet nemusel. Už před sebou neměl žádné horké a dusivé noci ani oslepující slunce s tropickou krásou bujné vegetace, už ho nečekaly žádné osamělé večery nad starými výtitky *Times*, které četl pořád dokola.

Teď byl zde, řádně převeden do důchodu a vybaven nevelkými soukromými finančními prostředky. Je gentleman, jenž se vrátil domů do Anglie a je pánem svého času. Jak s ním vlastně naloží?

Anglie! Anglie v červnový den, s šedivou oblohou a ostrým lezavým větrem. To není zrovna nejlepší den na uvítanou. A lidé, proboha, ti lidé! Jsou jich davy a všichni mají tváře stejně šedé jako nebe — ustarané a plné obav.

A ty domy — vyrostly všude jako houby po dešti. Protivné a nevábne domky! Kurníky v grandiózním stylu rozeseté po celém venkově!

Luke Fitzwilliam se odtrhl od krajiny za oknem vlaku a pohodlně se usadil, aby si přečetl právě zakoupené noviny *Times*, *Daily Clarion* a *Punch*.

Začal *Clarionem*. Skoro celý se věnoval dostihům v Epsomu.

Pomyslel si: Škoda, že jsme nedopluli už včera. Neviděl jsem derby od svých devatenácti.

Vsadil si na jednoho koně, a tak hledal názor dostihového dopisovatele na šance svého favorita. Zjistil, že jej reportér opovržlivě zatratil větou: „*Další koně Jujube II., Mark's Mile, Santony a Jerry Boy se s největší pravděpodobností vůbec neumístí. Nejpravděpodobnějším outsiderem je...* „

Luka však nejpravděpodobnější outsider nezajímal. Podíval se na sázky. Na Jujuba II. se sázelo ve skromném poměru čtyřicet ku jedné.

Pohlédl na hodinky. Tři čtvrtě na čtyři. „Tak to už je po všem,“ pomyslel si. Kéž by byl vsadil na Clarigolda, jenž byl druhým favoritem.

Pak otevřel *Times* a pohroužil se do vážnějších věcí.

Ne však na dlouho, neboť nelítostně vyhlízejícího plukovníka v protějším rohu tak popudilo to, co si právě přečetl, že se o své rozhořčení musel podělit se svým spolucestujícím. Uplynulo půl hodiny, než jej unavila tiráda na „zpropadené komunistické agitátory“.

Pak plukovník konečně ztichl a s otevřenými ústy usnul. Brzy nato vlak zpomalil a vzápětí zastavil. Luke vyhlédl z okna. Stáli na zdánlivě prázdném nádraží s řadou nástupišť. O kus dál zahlédl na svém peronu stánek s novinami, kde visel nápis: *Výsledky derby*. Otevřel dveře, vyskočil a rozběhl se ke stánku. O chvíli později už s širokým úsměvem zíral na rozmazanou několikařádkovou zprávu vydanou po uzávěrce:

Výsledky derby:

1. Jujube II.
2. Mazeppa
3. Clarigold

Luke se usmál od ucha k uchu. Má na rozhazování sto liber! Starý dobrý Jujube II., jehož všichni tipaři tak opovržlivě zatracovali!

Stále s úsměvem na rtech složil noviny a otočil se — a za ním nic. Zatímco se radoval z vítězství Jujuba II., vlak nepozorovaně vyklouzl z nádraží.

„Kdy ten vlak k čertu zmizel?“ zeptal se zasmušilého nosiče.

Ten odpověděl:

„Jakej vlak? Žádnej tu nebyl od tří čtrnácti.“

„Ted' tady stál. Vystoupil jsem z něj. Expres z přístavu.“

Nosič stroze pravil:

„Expres z přístavu nikde nestaví, až v Londýně.“

„Jenže zastavil,“ ujistil ho Luke. „Vystoupil jsem z něj.“

„Žádný zastávky nemá, až v Londýně,“ nenechal se zviklat nosič.

„Povídám vám, že zastavil tady u tohoto nástupiště a já jsem z něj vystoupil.“

Tváří v tvář faktům změnil nosič taktiku.

„To jste neměl dělat,“ prohlásil vyčítavě. „On tu nestaví.“

„Ale zastavil.“

„To akorát čekal na návštěví. Neměl zelenou. To nebyla, jak byste řekl, zastávka.“

„Nevyznám se v těchto drobných rozdílech tak dobře jako vy,“ řekl Luke. „Ted' jde ale o to, co mám dělat?“

Nosič, muž pomalého myšlení, opakoval vyčítavě: „Neměl jste vylejzat.“

„To můžeme připustit,“ pravil Luke. „Chyba již stala se a cesty zpět není, neplačme nad tím, co napravit nelze, neb minulost mrtvá je a nevrátí se víc. A havran dí: ‚už víckrát ne‘. Život jde dál a kola se točí, a tak dál, a tak dál. Snažím se jen propracovat k otázce, co byste mi nyní radil vy, muž zkušený ve službě u dráhy?“

„Vy se mě jako ptáte, co máte dělat?“

„Takový byl můj záměr,“ řekl Luke. „Předpokládám, že existují nějaké vlaky, které zde staví, tedy skutečně oficiálně staví?“

„To si pište že jo,“ odvětil nosič. „Nejlepší byste to měl ve čtyři dvacet pět.“

„Pokud jede vlak ve čtyři dvacet pět do Londýna, je to pro mne ten pravý,“ prohlásil Luke.

Když byl o tom znovu ujištěn, začal se procházet po nástupišti. Velká tabule mu sdělila, že se nachází ve Fenny Clayton, kde se přestupuje do městečka Wychwood-under-Ashe. Krátce nato do stanice pomalu přisupěl vlak sestávající z jediného vozu, tlačенého zezadu

staromódní lokomotivou, a usadil se na vedlejší koleji. Vystoupilo z něj šest či sedm lidí, kteří po můstku přešli na Lukovo nástupiště. Zasmušilý nosič náhle ožil a začal popojíždět sem a tam s velkým vozíkem plným beden a košů; pak se k němu přidal ještě jeden zřízenec lomožící konvemi s mlékem. Fenny Clayton se probudil.

Konečně dorazil s velkou důstojností vlak do Londýna. Vozy třetí třídy byly plné. První třídu tvořily jen tři a v každém pobýval jeden či více cestujících. Luke každé kupé bedlivě prozkoumal. V prvním, kuřáckém, seděl pán vojenského vzezření a kouřil doutník. Luke měl dojem, že už si dnes anglicko-indických plukovníků užil dost. Přešel tedy k druhému kupé, kde seděla unaveně vyhlížející elegantní mladá dáma, snad guvernanta, a s ní na první pohled živý, asi tříletý chlapeček. Luke rychle postoupil dál. Další dveře byly otevřené a uvnitř seděla jediná cestující — starší dáma. Lukovi trochu připomínala jeho tetu Mildred, která mu v deseti letech odvážně dovolila chovat užovku obojkovou. Teta Mildred rozhodně patřila mezi skvělé tety. A tak Luke do kupé vstoupil a posadil se.

Po zhruba pěti minutách intenzivního harašení konvemi s mlékem, vozíky se zavazadly a dalšími vzrušujícími věcmi vlak pomalu vyjel z nádraží. Luke rozevřel noviny a obrátil pozornost ke zprávám, jež mohly zaujmout někoho, kdo ranní tisk již přečetl.

Nedoufal však, že si bude číst dlouho. Jelikož vlastnil mnoho tet, byl si zcela jist, že ta milá starší dáma v rohu nebude chtít cestovat až do Londýna mlčky.

A nemýlil se; nejdřív se muselo upravit okno, pak jí upadl deštník, a už mu starší dáma vyprávěla, jak výhodný je jejich vlak.

„Jede jen hodinu deset minut. Je to moc dobré spojení, víte, opravdu. Mnohem lepší než ten ranní, ten jede hodinu a čtyřicet minut.“

A pokračovala:

„Všichni ale samozřejmě jezdí tím ranním. Když se prodávají zlevněné jízdenky, je samozřejmě hloupé jezdit až odpoledne. Také jsem chtěla jet už ráno, ale zaběhl se mi Wonky Pú — to je můj perský kocour, velice krásný, jen ho v poslední době bolí ouško —, a tak jsem přirozeně nemohla odejít z domu, dokud nepřišel!“

Luke zamumlal:

„Přirozeně,“ a ostentativně pohlédl do novin. Avšak marně. Dáma chrlila dál.

„Když už se tedy nedalo nic dělat, šla jsem na odpolední vlak. Ten je ovšem úžasný v tom, že není přečpaný, ale ono to vlastně stejně nevadí, když člověk cestuje první třídou. Já to přirozeně obvykle nedělám. Dokonce bych to považovala za výstřednost, když povážíme, jak vysoké platíme daně a že dividendy vynášejí stále méně a služebnictvu rostou mzdy a tak —, ale byla jsem tak rozčilená, protože tam jedu ve velmi závažné záležitosti, rozumíte, a tak jsem si chtěla do puntíku promyslet, co budu říkat — jen tak v duchu, chápejte...“ Luke potlačil úsměv.

„...Ale když s vámi jedou i jiní lidé, které znáte, člověk se nemůže chovat nespolečensky, a tak jsem si řekla, dobrá, pro jednu je ten výdaj *celkem přípustný*, třebaže se v dnešní době tolik plýtvá a nikdo nešetří ani nemyslí na budoucnost. Člověku přijde líto, že zrušili druhou třídu, přece jen v tom byl aspoň drobný rozdíl.“

„Přirozeně,“ pokračovala rychle se zběžným pohledem na Lukovu opálenou tvář, „vím, že vojáci na dovolené musí cestovat první třídou. Tedy očekává se to od nich, když to jsou důstojníci...“

Luke snesl tázavý pohled jasných mžikajících očí a na místě kapituloval. Dobře věděl, že k tomu nakonec stejně musí dojít.

„Nejsem voják,“ pravil.

„Ach, tak to promiňte. Nechtěla jsem... Jen jsem se domnívala — když jste tak opálený —, že asi jedete domů na dovolenou odněkud z Východu.“

„Z Východu se vracím,“ řekl Luke. „Ale na dovolené nejsem.“ A odrazil další vyšetřování otevřeným prohlášením: „Jsem policista.“

„Tak vy jste od policie? To je ale velmi zajímavé! Jedna moje drahá přítelkyně... tedy její chlapec se právě dal k policii v Palestině.“

„Byl jsem v Mayang Straits,“ zkrátil to Luke. „Propáníčka, to je velmi zajímavé. Ale vážně, to je docela náhoda — tedy jako že cestujete v tomto kupé. Protože ta záležitost, ve které jedu do města, víte... Já totiž jedu na Scotland Yard.“

„Vážně?“ opáčil Luke.

A pomyslel si: Zastaví se samovolně jako hodiny, anebo to vydrží až do Londýna? Ale ve skutečnosti mu to zase tolik nevadilo, neboť měl velmi rád svou tetu Mildred, která, jak si dobře pamatoval, jednou v pravý čas vytáhla pětilibrovou bankovku. Kromě toho bylo na anglických dámách, jako byla tato nebo teta Mildred, něco velice příjemného a anglického. V Mayang Straits se takové osoby nevy-skytovaly. Byly jako švestkový puding na Boží hod vánoční nebo vesnický kriket či táborák. Zkrátka jako něco, co člověk ocení, až když to nemá a je na druhém konci světa. (Ale také jako něco, co začne člověka silně otravovat, když je toho příliš, ale jak již bylo řečeno, Luke přistál v Anglii teprve před třemi či čtyřmi hodinami.)

A starší dáma radostně pokračovala:

„Ano, chtěla jsem jet už ráno, ale potom, jak jsem vám už řekla, mi začal dělat starosti Wonky Pú. Vidíte, že ještě není příliš pozdě? Nemají na Scotland Yardu nějaké oficiální úřední hodiny?“

„Řekl bych, že nezavírají ve čtyři nebo tak,“ pravil Luke.

„To ne, přirozeně, to by přece nemohli, že? Tedy co kdyby třeba někdo přišel ohlásit nějaký vážný zločin, vidíte, to přece může kdykoli, že?“

„Přesně tak,“ řekl Luke.

Dáma se na okamžik odmlčela. Tvářila se ustaraně.

„Vždycky si myslím, že je lepší jít rovnou ke kováři,“ prohlásila konečně. „John Reed je celkem milý chlapík — to je náš konstábl ve Wychwoodu — a velmi zdvořilý a příjemný člověk, ale mám pocit, víte, že na vážné případy by nebyl ten pravý. Je zvyklý řešit takové věci, jako když se někdo příliš napije nebo překročí povolenou rychlost nebo včas nerozsvítí reflektory, anebo když pes nemá psí známku, a možná by se dokonce uměl vypořádat i s nějakou tou loupeží. Myslím si ale — totiž jsem si jistá —, že by rozhodně neuměl vyřešit vraždu!“

Luke zvedl obočí.

„Vraždu?“

Dáma energicky přikývla.

„Ano, vraždu. Vidím, že jste překvapen. I já jsem zpočátku byla... Nemohla jsem tomu ani uvěřit. Říkala jsem si, že si nejspíš vymýšlím.“

„A jste si jistá, že si nevymýšlíte?“ optal se Luke vlídně.

„Ale ano,“ přikývla. „Poprvé snad ano, ale ne už podruhé ani potřetí nebo počtvrté. Potom už to člověk zkrátka ví.“

Luke řekl:

„Chcete říct, že těch vražd bylo — hm — několik?“

A tichý laskavý hlas odpověděl:

„Obávám se, že pěkná řádka.“

A dáma pokračovala:

„Proto jsem si myslela, že by bylo nejlepší zajet rovnou na Scotland Yard a říct jim o tom. Nemyslíte, že je to nejlepší?“

Luke na ni zamyšleně pohlédl a pak řekl:

„Ale ano, myslím, že jednáte naprosto správně.“

A v duchu si pomyslel:

Však oni už budou vědět, co s ní. Nejspíš jim o spoustě vražd v hezkých a klidných vískách chodí vykládat půl tuctu starších dam týdně. Možná že mají na tyhle roztomilé babičky i speciální oddělení.

A představil si otcovsky vyhlížejícího superintendanta či pohledného mladého inspektora, jak taktně mumlá:

„Děkujeme, paní. Ujišťuji vás, že jsme vám vskutku nesmírně vděční. Teď se vraťte domů, nechte všechno na nás a už se tím ne-trapte.“

Sám se nad tou představou pousmál. Pomyslel si:

To by mě zajímalo, kam tyhle dámy na ty svoje fantazie chodí? Asi je to tím, že vedou k smrti nudný život — mají neukojenou touhu po nějaké dramatické události. Podle toho, co jsem slyšel, si některé z nich dokonce třeba vymýšlí, že jim někdo do jídla přidává jed.

Z úvah ho vytrhl tenký a laskavý hlásek, jenž pokračoval:

„Víte, vzpomínám si, že jsem jednou četla — myslím, že to byl případ Abercrombie, a ten samozřejmě otrávil spoustu lidí, aniž někdo pojal podezření... Co jsem to říkala? Aha, někdo tam tvrdil, že ten Abercrombie měl takový pohled — nějaký zvláštní způsob, jak se na někoho podíval —, a krátce nato se tomu člověku něco zlého přihodilo. Moc jsem tomu nevěřila, když jsem to četla, ale je to pravda!“

„Co je pravda?“

„Ten pohled...“

Luke se na ni zahleděl. Lehce se zachvěla a její hezké růžové tváře trochu ztratily barvu.

„Poprvé jsem to viděla u Amy Gibbsové — a ta pak umřela. Potom přišel na řadu Carter. A Tommy Pierce. Jenže teď — tedy včera — se to stalo doktorovi Humblebymu — a to je takový *dobrák*, opravdový *dobrák*. Carter pil, to se ví, a Tommy Pierce byl zase strašlivě drzý a neomalený hoch, který šikanoval malé chlapce a kroutil jim ruce a štípal je. U nich mi to tak hrozné nepřišlo, ale doktor Humbleby, to je něco jiného. Ten se *musí* zachránit. A strašné na tom je, že kdybych za ním šla a řekla mu o tom, nevěřil by mi! Vysmál by se mi! Ani John Reed by mi nevěřil. Ale na Scotland Yardu to bude jiné, protože tam jsou samozřejmě na zločiny zvyklí!“

Podívala se z okna.

„Propáníčka, vždyť už tam za chvilinku budeme.“ Trochu znerózněla, otevřela a zase zavřela kabelku a uchopila deštník.

„Děkuji vám, mockrát děkuji,“ řekla Lukovi, když jí ho podruhé podal. „Tolik se mi *ulevilo*, že jsem si s vámi mohla promluvit. Je od vás moc milé... jsem moc ráda, že si také myslíte, že dělám dobře.“

Luke pravil vlídně:

„Na Scotland Yardu vám určitě dobře poradí.“

„Jsem vám nesmírně vděčná.“ Zašátrala v kabelce. „Průkaz — proboha, vždyť mám jen jeden — ten přece musím mít... kvůli Scotland Yardu...“

„To jistě.“

„Jmenuji se Pinkertonová.“

„To se k vám hodí, slečno Pinkertonová,“ usmál se Luke, a když se zatvářila trochu zmateně, rychle dodal: „Já jsem Luke Fitzwilliam.“

Vlak přijel na nástupiště a Luke dodal:

„Mohu vám obstarat taxi?“

„To ne, děkuji.“ Ten nápad jako by slečnu Pinkertonovou šokoval. „Pojedu metrem. Doveze mě až na Trafalgarské náměstí a na Whitehall pak dojdou pěšky.“

„Tak hodně štěstí,“ pravil Luke.

„Jste velmi laskav,“ zamumlala znovu. „Víte, zprvu jsem se domnívala, že mi nebudete věřit.“

Luke se začervenal.

„Inu,“ řekl, „tolik vražd. Je dost obtížné spáchat tolik vražd, aby to člověku prošlo, že?“

Slečna Pinkertonová zavrtěla hlavou a prohlásila vážně:

„Ale kdepak, drahý pane, v tom se velice mýlíte. Zabíjení je vlastně hračka — když vás nikdo nepodezřívá. A ta inkriminovaná osoba je tou poslední, kterou by někdo podezříval, víte?“

„Inu, jak říkám, hodně štěstí,“ řekl Luke.

Slečnu Pinkertonovou pohltit dav. Luke šel hledat svá zavazadla a cestou si říkal:

„Trochu praštěná, že. Ale ne, vlastně si to nemyslím. Jen bujná představitost, nic víc. Doufám, že ji odbudou jemně. Vždyť je tak roztomilá.“

DRUHÁ KAPITOLA

Úmrtní oznámení

Jimmy Lorrimer byl jedním z Lukových starých kamarádů. A Luke také u Jimmyho bydlel při každé dovolené v Londýně. A právě s Jimmym si vyrazil za zábavou hned v ten večer, kdy přijel. Právě Jimmyho kávu popíjel druhého dne ráno, když ho tak příšerně bolela hlava, a právě Jimmymu neodpovídal, protože dvakrát po sobě četl stručný a bezvýznamný odstavec v ranních novinách.

„Promiň, Jimmy,“ omluvil se, když se vzpamatoval.

„Nad čím ses tak zahloubal — nad politickou situací?“

Luke se usmál.

„To se neboj. To ne, ale stala se taková podivná věc — tu roztomilou dámu, se kterou jsem jel včera ve vlaku, srazilo auto.“

„Zřejmě příliš věřila řidičům,“ prohlásil Jimmy. „Jak víš, že to byla zrovna ona?“

„Jistě, nemuselo by jít o ni. Ale jmenovala se stejně — Pinkertonová — a zabilo ji auto, když přecházela ulici Whitehall. Automobil nezastavil.“

„Pěkná lumpárna,“ řekl Jimmy.

„To ano. Chudák stará. Je mi jí líto. Připomínala mi tetu Mildred.“

„Ať už to auto řídil kdokoli, je to určitě jeho vina. Lidi dneska jezdí jako blázni. Mohu ti říct, že jsem za volantem bez sebe hrůzou!“

„A jaký vůz teď zrovna máš?“

„Ford V 8. Tedy povím ti, kamaráde...“

Konverzace se stočila k technickým záležitostem. Jimmy ji pak přerušil otázkou: „Co si to k čertu pro sebe mumláš?“ A Luke si pro sebe mumlal:

„*Nejsou to jen pomluvy, moucha měla námluvy...*“

Omluvil se.

„Taková písnička z dětství. Nechápu, proč jsem si na ni zrovna teď vzpomněl.“

Za více než týden náhle Luke při zběžném prohlížení titulní stránky *Times* polekaně vykřikl:

„Ať se propadnu!“

Jimmy Lorrimer vzhlédl.

„Co se stalo?“

Luke neodpověděl. Civěl na jedno jméno v novinách.

Jimmy zopakoval otázku.

Luke zvedl hlavu a podíval se na přítele. Měl ve tváři tak zvláštní výraz, že to Jimmyho překvapilo.

„Co se stalo, Luku? Vypadáš, jako bys právě uviděl strašidlo.“

Luke asi minutu či dvě neodpovídal. Pustil noviny, přešel k oknu a zase se vrátil. Jimmy ho sledoval s rostoucím údivem.

Luke se sesul do křesla a pak se předklonil.

„Jimmy, kamaráde, vzpomínáš, jak jsem se zmínil o té starší dámě, se kterou jsem jel ve vlaku ten den, kdy jsem připlul do Anglie?“

„O té, jak ti připomínala tetu Mildred? A kterou pak srazilo auto?“

„Přesně tu. Poslouchej, Jimmy. Ta paní mi tehdy vykládala jakýsi zdoluhavý nesmysl o tom, jak jede na Scotland Yard a chce jim

tam vyprávět o nějakém větším počtu vražd. Že u nich v městečku řadí nějaký vrah, který má podle všeho na svědomí pěknou řádku mrtvých během dost krátké doby.“

„Neříkal jsi, že byla praštěná,“ poznamenal Jimmy.

„Nemyslel jsem si to.“

„Ale jdi, kamaráde, vraždy ve velkém...?“

Luke mu netrpělivě skočil do řeči:

„Nemyslel jsem si, že je blázen. Jen že má trochu bujnou fantazii, jak staré dámy občas mívají.“

„No dobrá, řekněme, že to tak mohlo být. Ale trochu na hlavu nejspíš taky byla, řekl bych.“

„Je jedno, co ty si myslíš, Jimmy. Ted' něco já říkám *tobě*, ne?“

„No ale... tak ven s tím.“

„Vyprávěla mi to celkem podrobně a uvedla i jména jedné či dvou obětí. Potom řekla, že ji děsí, že ví, kdo bude další obětí.“

„No a?“ povzbuzoval ho Jimmy.

„Někdy ti z nějakého hloupého důvodu v hlavě utkví jméno. A tohle jméno mi utkvělo, protože se rýmuje s tou pitomoučkou písničkou, kterou mi zpívali, když jsem byl malý. *Nejsou to jen pomluvy, moucha měla námluvy*...“

„Velmi duchaplné, ovšem, ale jaká je pointa?“

„Pointa je, ty blázne stará, že ten člověk se jmenoval Humbleby, doktor Humbleby. Ta moje dáma tehdy řekla, že další obětí bude doktor Humbleby, a to ji trápilo, protože byl ‚takový dobrák‘. Jeho jméno mi utkvělo v paměti kvůli té písničce, protože se s ní trochu rýmuje.“

„No a?“ zeptal se Jimmy. „Podívej se na tohle.“

A Luke mu podal noviny a ukázal prstem na zprávu v rubrice Úmrtí:

HUMBLEBY — 13. června ve svém domě v Sandgate v obci Wychwood-under-Ashe náhle zemřel MUDr. John Edward Humbleby, milovaný choť Jessie Rose Humblebyové. Pohřeb se koná v pátek. Pozůstalí prosí, aby smuteční hosté upustili od květinových darů.

„Vidíš to, Jimmy? Jméno i městečko souhlasí a doktor to je taky. Co z toho vyplývá?“

Jimmysmu chvíli trvalo, než odpověděl. Jeho hlas zněl vážně, když konečně pravil nejspíš:

„Řekl bych, že je to zatraceně podivná shoda okolností.“

„Myslíš, Jimmy? Vážně si to myslíš? Nic víc než to?“

Luke zase vstal a začal přecházet po místnosti.

„Co jiného?“ zeptal se Jimmy.

Luke se zprudka obrátil.

„Třeba bylo každičké slovo té upovídané babky *pravdivé*! Třeba je celé to fantastické vyprávění naprostá pravda!“

„Ale no tak, příteli! To by bylo trochu přehnané. Takové věci se přece nestávají.“

„A co případ Abercrombie? Ten snad ze světa nesprovodil pěknou řádku lidí?“

„Víc, než vyšlo najevo,“ řekl Jimmy. „Jeden můj známý měl bratrance, který tam dělal soudního lékaře. Trochu mi o tom vyprávěl. Abercrombieho dostali za to, že otrávil arzenem místního veterináře. Pak vykopali jeho ženu a ta ho v sobě měla taky dost. A je také poměrně jisté, že i jeho švagr zemřel stejným způsobem, a ani to ještě nebylo zdaleka všechno. Tenhle můj známý povídal, že podle neoficiálního názoru oddělal Abercrombie nejmíň patnáct lidí. *Patnáct!*“

„Přesně tak. Takže takové věci se skutečně stávají!“

„To ano, ale zase ne tak často.“

„Jakpak to víš? Možná že se stávají mnohem častěji, než si myslíš.“

„Teď promluvil britský policista z Východu! Copak ani v penzi nedokážeš zapomenout, že jsi policajt?“

„Když jsi jednou policajt, tak nejspíš navěky,“ řekl Luke. „Poslyš, Jimmy, představ si, že třeba než se ten Abercrombie úplně zbláznil a ty svoje vraždy doslova strčil policii pod nos, nějaká roztomilá upovídaná stará panna by prostě uhodla, co ten chlap provádí, a vydala se o tom říct někomu kompetentnímu. Myslíš, že by ji vůbec poslouchali?“

Jimmy se ušklíbl.

„To určitě!“

„Přesně tak. Byli by si řekli, že jí haraší. Zrovna jako ty. Anebo by řekli, že má příliš bujnou fantazii, protože má dlouhou chvíli. Tak jak jsem to řekl já. *A všichni bychom se mýlili, Jimmy.*“

Lorrimerovi chvíli trvalo, než odpověděl: „A jak ta věc vlastně vypadá — tedy jak se jeví tobě?“ Luke řekl pomalu:

„Případ se má tak: ta dáma mi vyprávěla příběh — nepravděpodobný, avšak nikoli nemožný. V jeho prospěch svědčí i jeden důkaz — smrt doktora Humblebyho. A ještě je tu jedna významná skutečnost. Slečna Pinkertonová jela se svým nepravděpodobným příběhem na Scotland Yard. *Jenže tam nedojela.* Srazilo a zabilo ji auto, které pak ujelo.“

Jimmy se ohradil.

„Vždyť nevíš, jestli tam náhodou nedošla. Třeba zahynula až po té návštěvě, a ne před ní.“

„To je pravda, ano — ale myslím, že to tak nebylo.“

„To je ale pouhá spekulace. A takové je to celé — jako nějaký thriller. A ty tomu věříš.“ Luke prudce zavrtěl hlavou.

„Ale ne, to netvrdím. Říkám jen, zeje to případ, který by se měl prošetřit.“

„Jinými slovy, na Scotland Yard jdeš ty.“

„Kdepak, tak daleko ještě nejsem, zdaleka ne. Jak říkáš, smrt toho doktora Humblebyho je možná pouhá shoda okolností.“

„Tak co chceš tedy dělat, smím-li se ptát?“

„Chci tam zajet a porozhlédnout se tam.“

„To myslíš vážně?“

„Copak se mnou nesouhlasíš, že je to ten nejrozumnější způsob, jak něco zjistit?“

Jimmy na něj chvíli hleděl a pak řekl:

„Ty to celé bereš vážně, Luku?“

„Naprosto.“

„A co když je to všechno jen výplod fantazie?“

„To by bylo to nejlepší, co by se mohlo stát.“

„Jistě, to ano...“ Jimmy se zamračil. „Ale ty si to nemyslíš, vid’?“

„Drahý příteli, jen se neuzavírám žádné možnosti.“ Jimmy se na minutu či dvě odmlčel a pak pravil:

„A máš nějak plán? Budeš si totiž muset vymyslet nějaký *důvod*, proč tam tak zničehonic jedeš.“

„To zřejmě budu.“

„Žádné ‚zřejmě‘. Umíš si představit, jak to chodí v takovém malém anglickém venkovském městečku? O každém cizím člověku se ví na míle daleko!“

„Budu si muset vymyslet nějaký převlek,“ ušklíbl se najednou Luke. „Co bys navrhoval? Mám se třeba vydávat za malíře? Ale to sotva — neumím ani kreslit, natož pak malovat.“

„Mohl bys být moderní malíř,“ navrhl mu Jimmy. „Pak by to bylo jedno.“

Luke však přemýšlel dál.

„Co třeba spisovatel? Jezdí spisovatelé psát do cizích venkovských hospod? Mohli by, řekl bych. Anebo třeba rybář? To bych ale musel zjistit, jestli tam je nějaká šikovná řeka. Anebo že bych byl pacient, kterému lékař naordinoval venkovský vzduch? Na to ale nevypadám a stejně dneska všichni jezdí do sanatoria. Mohl bych se třeba poohlížet po nějakém domě v okolí. Ale to taky není moc věrohodné. K čertu, Jimmy, musí přece existovat nějaký *věrohodný* důvod, proč by zdravím kypící člověk navštívil anglické městečko?“

Jimmy odpověděl: „Moment — podej mi ty noviny.“ Vzal si je, zběžně na ně pohlédl a oznámil vítězně: „Vždyť jsem si to myslel! Luku, příteli drahý, abych to stručně shrnul, mám pro tebe skvělý nápad. Je to úplná hračka!“ Luke se otočil. „Cože?“

A Jimmy s náznakem pýchy v hlase pokračoval: „Hned jsem si říkal, že je mi to jméno povědomé. Wychwood-under-Ashe, no samozřejmě! Je to ono!“

„Máš snad zase nějakého kamaráda, který tam zná soudního lékaře?“

„Tentokrát ne. Mám něco lepšího, milý příteli. Jak víš, příroda mě obdařila hojností tetiček, bratranců a sestřenic — můj otec byl totiž z třinácti dětí. A teď poslouchej — *mám ve Wychwoodu sestřenici!*“

„Tedy, Jimmy, ty jsi absolutní poklad!“

„To se povedlo, že?“ konstatoval skromně Jimmy. „Pověz mi o ní něco.“

„Jmenuje se Bridget Conwayová a už dva roky dělá sekretářku lordu Whitfieldovi.“

„Majiteli toho příšerného týdeníku?“

„Přesně tak. I on sám je příšerný. Hrozný náfuca! Narodil se ve Wychwoodu, a protože je to takový ten snob, který pořád mluví jen o svém rodišti a původu a pyšní se tím, kam to dotáhl, vrátil se do rodného městečka, koupil jediný velký dům v širém okolí (ten mimochodem původně patřil Bridgetině rodině) a teď se z té vesnice snaží udělat ‚ukázkovou obec‘.“

„A tvoje sestřenice mu dělá sekretářku?“

„Dělala,“ pravil Jimmy ponuře. „Teď si ještě polepšila. Zasnoubila se s ním!“

„Ale,“ vydechl poněkud překvapeně Luke. „Je to samozřejmě skvělá partie,“ řekl Jimmy. „Topí se v penězích. Bridget se kdysi pěkně spálila a přešla ji chuť na romantické známosti. Troufám si ale říct, že tohle jí vyjde. Bude si s ním nejspíš dělat, co bude chtít, a on jí bude zobat z ruky.“

„A jak do toho zamontuješ mě?“

Jimmy odpověděl hned:

„Pojedeš tam a nejlepší bude, když budeš předstírat, že jsi další bratranec. Bridget jich má tolik, že ojednoho víc nebo míň nehraje roli. Všechno s ní domluvím. Vždycky jsme spolu vycházeli dobře. A ještě důvod, proč tam jedeš — kvůli čarodějnictví, kamaráde.“

„Čarodějnictví?“

„Folklór, místní pověry a takové věci. Wychwood-under-Ashe je tím tak trochu pověstný. Je to jedno z posledních míst, kde se konal čarodějnický sabat, a ještě v minulém století se tam upalovaly čarodějnice. Zkrátka takové tyhle tradice. Píšeš totiž knihu, víš? Hleďáš souvislosti mezi zvyky v Mayang Straits a starým anglickým folklórem, tedy v čem se třeba podobají a tak. Vždyť to znáš. Budeš chodit všude s blokem a vyptávat se pamětníků na místní pověry a zvyky. Jsou tam na to celkem zvyklí, a když budeš bydlet v rezidenci Ashe, budeš mít dobré doporučení.“

„A co lord Whitfield?“

„Vůbec nic. Je dost nevzdělaný a naprosto důvěřivý — věří i tomu, co píšou jeho vlastní noviny. Bridget ho zpracuje. Je fajn, ručím za ni.“

Luke se zhluboka nadechl.

„Jimmy, starý brachu, tohle by mohlo vyjít. Jsi génius. Jestli opravdu můžeš svou sestřenici zpracovat...“

„Bude to naprosto v pořádku, jen to nech na mně.“

„Jsem ti nekonečně vděčný.“

Jimmy řekl:

„Požaduji jen, abys mě přizval, až vraha dopadneš!“

A pak rychle dodal:

„Na co myslíš?“

Luke pomalu odpověděl:

„Jen na něco, co mi ta stará dáma řekla. Poznamenal jsem, že je těžké, aby člověku prošlo příliš mnoho vražd, a ona odpověděla, že se mýlím — že je velmi snadné zabíjet. „Zarazil se a pak pomalu dodal: „Tak zrovna přemyslím, jestli je to pravda, Jimmy? Jestli je...“

„Co?“

„Snadné zabíjet...“

TŘETÍ KAPITOLA

Čarodějnice bez košty

Slunce svítilo, když Luke přešel kopec a sjížděl do malého venkovského městečka Wychwood-under-Ashe. Koupil si ojetý Standard Swallow; a teď se na okamžik na svahu zastavil a vypnul motor.

Byl teplý a slunný letní den. Před Lukem leželo městečko, podivuhodně nezkažené moderní architekturou. Leželo tam nevinně a mírumilovně ve slunečním světle a sestávalo převážně z jedné dlouhé, různě se rozbíhající ulice, která se táhla podél převíslého masivu pohoří Ashe. Městečko vypadalo zvláště vzdálené a podivně nedotčené. Luke si pomyslel: Nejspíš jsem blázen. Celá ta věc je jen výplod fantazie.

Copak sem opravdu přijel slavnostně dopadnout vraha jen kvůli nějakému útržkovitému plácání jedné staré dámy či náhodou objevenému úmrtnímu oznámení? Potřásl hlavou.

„Takové věci se přece určitě nedějí,“ zamumlal si pro sebe. „Anebo ano? Luku, chlapče drahý, teď je na tobě, abys zjistil, jestli jsi ten nejdůvěřivější osel na světě, anebo jestli tě tvůj policajtský čenich přece jen přivedl na horkou stopu.“

Nastartoval, zařadil a pomalu se rozjel po klikaté silnici dolů. Stejně pomalu vjel i na hlavní ulici v městečku. Jak již bylo řečeno, Wychwood se v podstatě skládal z jediné základní ulice. Byly na ní obchody, malé georgiánské domky škrobeného a aristokratického vzhledu se schody vydrhnutými do běla a s naleštěnými klepadly a byly zde i malebné letní vilky s květinovými zahrádkami. Kousek stranou stál hostinec U Bellse a Motleyho. Měli tu i parčík a jezírko s kachnami, u něhož se tyčil důstojný georgiánský dům, který byl podle Luka na první pohled určitě cílem jeho cesty — rezidence Ashe. Ale když přijel blíž, spatřil na velké namalované ceduli, že je to muzeum a knihovna. O kus dál stála jakási anachronická, rozložitá bílá moderní budova ve strohém stylu, jež se nehodila k ostatním veselým a nenuceným domům v městečku. Luke usoudil, že je to určitě místní ústav a klub pro chlapce.

Právě u něj zastavil a zeptal se, jak se dostane k cíli své cesty.

Dozvěděl se, že rezidence Ashe je asi o půl míle dál; bránu uvidí po pravé straně.

Luke pokračoval ve směru jízdy. Bránu našel snadno; měla nové, umně tepané mříže. Vjel dovnitř, zahlédl mezi stromy červené cihly a zabočil na příjezdovou cestu. Tam jeho oči ohromila úděsná a nesmyslně obrovská stavba podobná hradu.

Zatímco na tu hrůzu civěl, zašlo slunce a on si náhle uvědomil, že se nad ním zlověstně tyčí pohoří Ashe. Náhlý poryv větru obrátil listí na stromech. V tom okamžiku vyšla zpoza rohu dívka.

Nečekaný poryv větru jí zvedl vlasy do vzduchu a Luke si vzpomněl najeden obraz, který kdysi viděl — „Čarodějnice“ od Nevinsona. Dlouhá a bledá jemná tvář a černé vlasy vlající ke hvězdám. Jen sednout na koště a vystřelit k měsíci...

Vydala se k němu.

„Vy jste určitě Luke Fitzwilliam. Já jsem Bridget Conwayová.“

Uchopil podávanou ruku. Teď ji viděl takovou, jaká byla, a ne v náhlém záchvatu fantazie. Vysoká, štíhlá, s podlouhlým jemným obličejem a trochu vpadlými lícními kostmi, výsměšně zdviženým černým obočím a černými vlasy a očima. Vypadá jako z nějakého jemného uměleckého leptu, napadlo ho. Byla nápadně krásná.

Měl cestou domů do Anglie kdesi v hlavě vžitý obrázek — anglickou dívku, uzardělou a opálenou, která hladí po šíji koně, sklání se a pleje květinový záhon, anebo vsedě natahuje ruce k ohni. Byla to hřejivá a půvabná představa...

Nevěděl, jestli se mu Bridget Conwayová líbí nebo ne, ale věděl, že se ten skrytý obrázek zachvěl a rozplynul — a začal mu připadat nicotný a hloupý...

Řekl:

„Moc mě těší. Musím se omluvit za to, že jsem se vám takhle vnutil. Jimmy ale tvrdil, že vám to nebude vadit.“

„Ale nám to nevadí. Jsme opravdu rádi.“ Najednou se usmála úsměvem, který jí roztáhl koutky širokých úst od ucha k uchu. „My jsme s Jimmym vždycky drželi spolu. A jestli píšete knihu o folklóru, tak tohle místo je pro vás jako stvořené. Přežívají tu různé legendy a máme zde řadu malebných zákoutí.“

„To je skvělé,“ řekl Luke.

Vydali se k domu. Luke se na něj znovu pokradmu podíval. Nyní rozpoznal stopy po kdysi strohém obydlí z doby královny Anny, jež někdo překryl a utlumil touto okázalou honosností. Vzpomněl si na Jimmyho slova, že dům původně patřil Bridgetině rodině. To však bylo v dobách, kdy byl bez příkras, pomyslel si zasmušile. Potajmu pohlédl na křivku Bridgetina profilu a na její dlouhé krásné ruce a užasl.

Může jí být takových dvacet osm nebo devět, říkal si. Vypadá chytrě. A patří k těm lidem, o nichž člověk neví naprosto nic, pokud se sami nerozhodnou, že by měl vědět...

Vevnitř byl dům útulný a elegantně zařízený — s vkusem prvotřídního bytového architekta. Bridget Conwayová ho zavedla do pokoje plného knihoven a pohodlných křesel, kde stál u okna nízký stolek a u něj seděli dva lidé. Řekla:

„Gordone, tohle je Luke, něco jako bratranec jednoho mého bratrance.“

Lord Whitfield byl menší a napůl holohlavý. Obličej měl kulatý a bezelstný a v něm našpulená ústa a oči jako vařené angrešty. Byl oblečen do nedbale vyhlížejících venkovských šatů, které nesvědčily jeho postavě s vystouplým břichem. Luka uvítal přívětivě.

„Moc rád vás poznávám, opravdu. Prý jste se právě vrátil z Východu? Tam je to určitě zajímavé. A píšete knihu, říkala Bridget. Někteří lidé tvrdí, že knih se dnes píše příliš mnoho. Já tvrdím, že ne — na dobrou knihu je vždycky místa dost.“

Bridget řekla: „Tohle je moje teta, paní Anstrutherová,“ a Luke si potřásl rukou s ženou ve středních letech s poněkud směšnými ústy.

Jak se Luke dozvěděl, paní Anstrutherová byla tělem a duší oddána zahradničení. Nikdy o ničem jiném nemluvila a její mysl neustále zaměstnávaly úvahy o tom, zda se nějaké vzácné rostlině bude dařit tam, kam ji chce zasadit.

Když si odbyla seznámení s Lukem, řekla:

„Víte, Gordone, ideální místo na skalku by bylo hned za různým sadem a pak byste mohl mít nádherné jezířko tam, kde pod svahem protéká potůček.“

Lord Whitfield se opět uvelebil v křesle.

„To domluvte s Bridget,“ pravil mírně. „Skalničky mi připadají takové titěrné — ale to je jedno.“

Bridget mu odpověděla:

„Skalničky pro tebe nejsou dost vznešené, Gordone.“

Nalila Lukovi čaj a lord Whitfield řekl spokojeně:

„Přesně tak. Nejsou tím, co bych nazval dobrou investicí. Tak malé kyticky jsou sotva vidět... Mně se líbí bohaté květy ve skleníku anebo bujné záhony rudých kakostů.“

Paní Anstrutherová, která byla obdařena talentem *par excellence* nerušené pokračovat v konverzaci na své téma a nedbat na to, co říkají druzí, pravila:

„Jsem přesvědčena, že těm novým skalničkovým růžím se v tohle podnebí bude výtečně dařit,“ a znovu se pohroužila do katalogů.

Lord Whitfield zabořil svou podsaditou postavu do křesla, usrkł čaj a pohledem zkoumal Luka. „Tak vy píšete knihy,“ zabručel. Luke byl z toho trochu nervózní a užuž se chtěl pustit do vysvětlování, když mu došlo, že lord Whitfield po žádných informacích netouží.

„Často mě napadlo,“ pravilo jeho lordstvo samolibě, „že bych měl i já napsat nějakou knihu.“

„Opravdu?“ opáčil Luke.

„*Mohl* bych, víte?“ pokračoval lord Whitfield. „A byla by to moc zajímavá kniha. Potkal jsem v životě spoustu zajímavých lidí. Problém je jen v tom, že nemám čas. Mám hrozně moc práce.“

„To jistě máte.“

„Nevěřil byste tomu, co všechno na mně závisí,“ vyprávěl lord Whitfield. „Osobně se zajímám o každé své periodikum. Domnívám se, že nesu zodpovědnost za vytváření veřejného mínění. Příští týden budou miliony lidí přemýšlet a cítit přesně tak, jak chci já, aby přemýšleli a cítili. To je velmi závažné. Znamená to zodpovědnost. Mně ale zodpovědnost nevadí, nebojím se jí. Zodpovědnosti se *umím* zhostit.“

Lord Whitfield vypjal hrud, pokusil se zatáhnout břicho a vlídně se na Luka usmál.

Bridget Conwayová řekla bezstarostně: „Jsi skvělý, Gordone. Dej si ještě čaj.“ Lord Whitfield odpověděl prostě: „Ano, *jsem* skvělý. Ne, čaj už si nedám.“

Potom sestoupil ze svých olympských výšin dolů k obyčejným smrtelníkům a vlídně se zeptal hosta:

„Znáte v těchto končinách někoho?“

Luke zavrtěl hlavou. Ale pak najednou, veden náhlým impulsem a pocitem, že čím dříve se pustí do práce, tím lépe, dodal:

„Vlastně je tu jeden člověk, kterého jsem slíbil navštívit — známý jedněch mých známých. Jmenuje se Humbleby. Je to lékař.“

„Proboha!“ napřímil se lord Whitfield v křesle. „Doktor Humbleby? To je ale smutné!“

„Co je smutné?“

„Zhruba před týdnem zemřel,“ oznámil mu lord Whitfield.

„Ach bože!“ zvolal Luke. „To je mi ale líto!“

„Asi by vám stejně nebyl sympatický,“ pokračoval lord Whitfield. „Byl to takový tvrdohlavý, protivný a pomatený starý blázen.“

„To znamená,“ vložila se do řeči Bridget, „že nesdílel Gordonovy názory.“

„Šlo o vodovod,“ vysvětloval lord Whitfield. „Musím vám říci, pane Fitzwilliame, že se angažuji v zájmu veřejnosti. Blaho tohoto města mi leží na srdci. Narodil jsem se tu, ano, přímo v tomhle městěčku jsem se narodil...“

Luke s lítostí zaznamenal, že opustili téma doktora Humblebyho a obrátili pozornost k lordu Whitfieldovi.

„Nestydím se za to a je mi jedno, kdo o tom ví,“ pokračoval tento pán. „Neměl jsem žádné přirozené výhody jako třeba vy. Můj otec byl švec — ano, obyčejný švec. Když jsem byl malý, tak jsem mu pomáhal. Vypracoval jsem se úplně sám. A pane Fitzwilliame, já jsem se rozhodl, že vybočím z řady — a taky jsem z ní vybočil! Vyrvalostí, pilnou prací a s boží pomocí — přesně tak! A tak jsem se dostal, kde jsem dnes.“

A Luke byl pro své vlastní dobro lordem Whitfieldem obdařen vyčerpávajícími podrobnostmi o jeho životní dráze. Přednášku zakončil vítězným výkřikem:

„A teď jsem zde a celému světu rád povím, jak jsem se sem dostal! Nestydím se za své začátky, kdepak, pane, a vrátil jsem se tam, kde jsem se narodil. Víte, co je dnes tam, kde stával otcův obchod? Pěkná budova, kterou jsem postavil a financoval *já* — institut s klubem pro chlapce, všechno jako ze škatulky a s nejmodernějším vybavením. Najal jsem na to nejlepšího architekta v zemi! Musím ale konstatovat, že se moc nepředvedl — mně to připadá spíš jako káznice nebo věznice —, ale prý je to pěkné, tak asi nejspíš je.“

„Netrap se tím,“ řekla Bridget. „V tomhle domě sis prosadil svou!“

Lord Whitfield se uznale zachichotal.

„To ano, snažili se mě přemluvit a vdechnout domu původní atmosféru. Tak to tedy ne, řekl jsem, v tomhle domě budu bydlet já, a tak chci za své peníze taky něco *předvést*! Když jeden architekt nechtěl provést, co jsem chtěl já, tak jsem ho vyhodil a sehnal si jiného. A ten moje představy pochopil celkem dobře.“

„Podporoval i tvoje nejhorší záchvaty fantazie,“ konstatovala Bridget.

„Jí by se ten dům líbil, tak jak byl,“ pokračoval lord Whitfield a poplácával ji po ruce. „Nemá přece smysl žít v minulosti, moje drahá. V georgiánské době tomu moc nerozuměli. Nechtěl jsem mít jen strohý dům z červených cihel. Vždycky se mi líbily hrady — a teď jeden mám!“ A dodal: „Vím, že můj vkus není zrovna nóbl, a tak jsem dal volnou ruku jedné dobré firmě, alespoň pokud jde o zařízení interiéru. A musím uznat, že to není tak špatné, když některé věci tady vevnitř jsou trochu nevýrazné.“

„Inu,“ řekl Luke, jemuž se poněkud nedostávalo slov, „je to skvělé, když člověk ví, co chce.“

„Já to obvykle dostanu,“ uchichl se lord Whitfield.

„Ale s tím vodovodem se ti málem nepodařilo prosadit svou,“ připomněla mu Bridget.

„Ten vodovod!“ povzdychl si lord Whitfield. „Humbleby byl blázen. Tihle staříci bývají často zabeďnání. Vůbec nechtějí vyslechnout rozumné důvody.“

„Doktor Humbleby s lidmi jednal dost otevřeně, že?“ zkusil to Luke. „Tím si asi nadělal spoustu nepřátel.“

„Ale ne, nevím, jestli bych zrovna tohle o něm řekl,“ zapochyboval lord Whitfield a promnul nos. „Co myslíš, Bridget?“

„Vždycky jsem si myslela, že je velmi oblíbený,“ řekla. „Viděla jsem ho jen jednou, když za mnou přišel kvůli kotníku, a připadal mi milý.“

„Ano, byl celkově dost populární,“ připustil lord Whitfield. „I když znám pár lidí, kteří ho rádi neměli. Kvůli té jeho zabeďnání.“

„Myslíte pár lidí tady odsud?“

Lord Whitfield přikývl.

„V takovémhle městečku se najde tolik drobných sporů a partiček!“ řekl.

„To asi ano,“ přisvědčil Luke. Potom zaváhal, neboť si nebyl jist dalším krokem.

„A jací lidé tady žijí?“ zeptal se.

Byla to nevalná otázka, ale dostalo mu se okamžité odpovědi.

„Většinou samí pozůstalí,“ řekla Bridget. „Vdovy po duchovních a jejich dcery a sestry. Nebo vdovy po lékařích. Zhruba šest žen na jednoho muže.“

„Ale nějací muži tady snad jsou?“ risknul to Luke.

„Ale ano. Je tu advokát pan Abbot, pak mladý doktor Thomas, Humblebyho kolega, a potom farář, pan Wake. Kdo ještě, Gordone? Aha! Pan Ellsworthy, který má obchod se starožitnostmi, ten je taky strašně milý. A major Horton se svými buldoky.“

„Ještě tu, myslím, žije někdo, o kom se moji přátelé zmiňovali,“ řekl Luke. „Prý nějaká roztomilá a trochu upovídaná stará dáma.“

Bridget se zasmála: „Ale těch je tu půlka města!“

„Jakpak se jen jmenovala? Už to mám. Pinkertonová.“

Lord Whitfield se chraptivě zasmál:

„Vy ale máte štěstí! Ta je taky po smrti. Nedávno ji v Londýně srazilo auto. Byla na místě mrtvá.“

„Zdá se, že tu máte vysokou úmrtnost,“ poznamenal Luke vesele.

Lord Whitfield se hned ohradil:

„Ale vůbec ne. Tohle je jedno z nejzdravějších míst v Anglii. Nešťastné náhody se nedají počítat. Ta může potrefit každého.“

Bridget Conwayová však řekla zamyšleně:

„Vlastně jsme tady vloni opravdu *měli* vysokou úmrtnost, Gordone. Vždyť máme pořád nějaký pohřeb.“

„Nesmysl, moje drahá.“

Luke řekl:

„Smrt doktora Humblebyho byla také nešťastná náhoda?“

Lord Whitfield potřásl hlavou.

„Kdepak,“ odpověděl. „Humbleby zemřel na akutní otravu krve. Jako správný doktor. Škrábl se do prstu rezavým hřebíkem nebo čím, nevěnoval tomu pozornost a ono se mu to zanítilo. Do tří dnů byl mrtev.“

„To se doktorům stává,“ řekla Bridget. „A podle mého jsou také samozřejmě velmi často vystaveni infekcím, když si nedávají pozor. Ale stejně to bylo smutné. Jeho žena byla úplně zdrcená.“

„Boží prozřetelnosti se nelze vzpírat,“ prohlásil lord Whitfield blahovlnně.

Jenže byla to boží prozřetelnost? ptal se sám sebe Luke později, když se převlékal k večeři. Otrava krve? Snad. I tak je to ale příliš náhlá smrt.

A vybavila se mu bezstarostná slova Bridget Conwayové:
„*Vlastně jsme tady vloni opravdu měli vysokou úmrtnost.*“

ČTVRTÁ KAPITOLA

Luke podniká první kroky

Luke si pečlivě promyslel bojový plán, a když druhého dne ráno sešel dolů k snídani, byl odhodlán jej bez okolků uskutečnit.

Teta zahradnice nebyla v dohledu, ale lord Whitfield pojídal ledvinky a zapíjel je kávou. Bridget Conwayová už dojedla a teď stála u okna a dívala se ven.

Když se všichni pozdravili, Luke zasedl k vrchovatému talíři slaniny s vejci a spustil:

„Musím se dát do práce,“ prohlásil. „Je těžké přimět lidi, aby se rozpovídali. Víte, jak to myslím — ne lidi, jako jste vy a, hm, Bridget.“ (Právě včas se rozpomněl, že jí nesmí říkat slečna Conwayová.) „Vy byste mi jistě pověděli všechno, co víte, ale potíží je v tom, že vy zase nevíte to, co chci vědět — tedy jaké jsou místní pověry. Sotva byste uvěřili, kolik pověr dodnes přežívá v zapadlých částech světa. Jedna taková vesnice je například v Devonshiru. Farář tam musel u kostela odstranit pár starých žulových menhirů, protože lidé je podle nějakého starého rituálu obcházelí pokaždé, když někdo zemřel. Je pozoruhodné, jak se staré pohanské zvyky drží.“

„To máte asi pravdu,“ souhlasil lord Whitfield. „Lidé potřebují vzdělání. Řekl jsem vám už, že jsem městu věnoval velmi pěknou knihovnu? Býval to kdysi zámek — prodávali ho za hubičku — a teď je to jedna z nejlepších knihoven...“

Luke nemilosrdně potlačil lordův pokus o obrat v konverzaci k jeho počínům.

„To je skvělé!“ zvolal srdečně. „Dobrá práce. Očividně jste si uvědomil, v čem má kořeny nevědomost starého světa. Z mého pohledu je to však samozřejmě přesně to, co chci. Staré zvyky, babské povídky, náznaky starodávných rituálů jako třeba...“

A Luke téměř doslova odříkal stránku z knihy, kterou si za tímto účelem přečetl.

„Nejnadějnějším vodítkem jsou právě úmrtí,“ uzavřel svou řeč. „Pohřební obřady a zvyklosti vždycky přežívají déle než ostatní. Kromě toho vesničané z nějakého důvodu obvykle rádi hovoří o smrti.“

„Protože milují pohřby,“ souhlasila Bridget od okna.

„Říkal jsem si, že bych začal právě u nich,“ pokračoval Luke. „Že bych třeba mohl získat seznam nedávných úmrtí na farnosti, našel pozůstalé a přiměl je k řeči. A nepochybuji o tom, že brzy narázím aspoň na nějaký náznak toho, o co mi jde. Od koho bych si měl tyto údaje nejraději vyžádat — od faráře?“

„Ano, pana Wakea to nejspíš bude velmi zajímat,“ odpověděla Bridget. „Je hrozně milý a tak trochu i znalec minulosti. Ten by ti toho mohl hodně nabídnout, řekla bych.“

Luke pocítil chvilkovou nevolnost a zadoufal, že duchovní snad nebude až tak vynikající znalec minulosti, aby jej odhalil.

Nahlas však zvolal:

„Výborně! Vy si náhodou nevzpomínáte, kdo tady vloni zemřel?“

Bridget zamumlala:

„Počkej — samozřejmě Carter. To byl hostinský od Sedmi hvězd, to je taková nepříjemná hospoda u řeky.“

„Ochlasta a neurvalec,“ poznamenal lord Whitfield. „Takový ten socialista, jedno z těch hulvátských hovad. Toho není žádná škoda.“

„Pak paní Roseová, pradlena,“ pokračovala Bridget. „A malý Tommy Pierce — to byl takový zlobivý kluk. Aha, a potom taky přece to děvče, Amy, jak se jenom jmenovala?“

Když vyřkla její jméno, trochu se jí změnil hlas.

„Amy?“ pobídl ji Luke.

„Amy Gibbsová. Dělal tady služebnou a pak odešla ke slečně Waynfleteové. Vedlo se kvůli ní vyšetřování.“

„Proč?“

„Ta bláhová osoba si ve tmě spletla nějaké lahvičky,“ řekl lord Whitfield.

„Místo sirupu proti kašli vypila barvu na klobouky,“ vysvětlovala Bridget.

Luke zvedl obočí.

„Poněkud hloupý omyl.“

Bridget pokračovala:

„Někoho napadlo, že to možná udělala schválně. Pohádala se s jakýmsi mladíkem.“

Mluvila pomalu, až neochotně.

Pak se odmlčela. Luke instinktivně cítil, že ve vzduchu visí nějaké nevyřčené napětí.

Pomyslel si:

Amy Gibbsová? Ano, tohle jméno uvedla i stará slečna Pinkertonová.

I o tom chlapci se zmínila — Tommym nebo jak se jmenoval — a valný názor na něj neměla (Bridget ho zjevně sdílela). A byl si téměř jist, že padlo i jméno Carter.

Vstal a řekl vesele:

„Když takhle mluvíme, připadám si jako zvrhlík — jako bych se věnoval pouze pohřební tematice. Zajímavé jsou ale i svatební zvyklosti — jen je trochu obtížnější na ně nenucené přivést řeč.“

„To si myslím,“ řekla Bridget s lehkým náznakem úsměvu.

„Další zajímavou oblastí jsou proklínání a uhranutí,“ pokračoval Luke s předstíraným nadšením. „Na to člověk v těchto starobylých městečkách často narazí. Nevíte tady o něčem podobném?“

Lord Whitfield pomalu zavrtěl hlavou a Bridget Conwayová řekla:

„Nejspíš bychom se o takových věcech ani nedoslechli...“

Luke se toho chytil, ještě než větu dokončila.

„O tom není pochyb. Musím se pohybovat v nižších společenských kruzích, abych se dozvěděl, co chci. Nejdřív se tedy vydám na faru a uvidím, co se dozvím tam. Potom třeba zajdu k těm — Sedmi hvězdám, říkáte jsi? A co ten nezvedený chlapec? Zanechal po sobě nějaké truchlící příbuzné?“

„Paní Pierceová má trafiky a papírnictví na hlavní ulici.“

„To ovšem,“ pravil Luke, „není nic jiného než zásah prozřetelnosti. Takže já jdu.“

Bridget se rychlým a elegantním pohybem odtrhla od okna.

„Myslím,“ řekla, „že půjdu s tebou, jestli ti to nebude vadit.“

„Samozřejmě že ne.“

Vyslovil to co nejsrdečněji, ale přemýšlel, zda si všimla, že ho to poněkud zaskočilo.

Měl by to jednodušší, kdyby mohl toho postaršího duchovního a znalce minulosti zpracovat bez bystrého a pronikavého mozku po svém boku.

No co, pomyslel si, teď je na mně, abych byl co nejvíc přesvědčivý.

Bridget řekla:

„Mohl bys jen chvíli počkat, než se přezuju, Luku?“

Veselý tón, jakým vyslovila jeho křestní jméno, jej zvláště zahřál u srdce. I když jak jinak ho měla oslovit? Když přistoupila na Jimmyho pletichu, že si budou hrát na příbuzné, těžko mu mohla říkat „pane Fitzwilliame“. Náhle ho napadla nepříjemná myšlenka: Co si o tom všem asi myslí? Co si u všech svatých jenom myslí?

Je zvláštní, že ho to neznepokojilo už dřív. Jimmyho sestřenice byla jen vhodný abstraktní prelud a nekonkrétní postava. Neuměl si ji skoro ani představit; přistoupil jen na přítelovo ujištění, že Bridget to nebude vadit.

Původně si ji představoval — pokud si ji vůbec představoval — jako drobnou světlou sekretářku bystrou tak akorát na to, aby ulovila zámožného muže.

Místo toho však v sobě měla sílu, chytrost i chladnou a pronikavou inteligenci a on neměl ani tušení, co si o něm myslí. A napadlo ho: *Ta se přece nedá tak snadno oklamat.*

„Už jsem hotová.“

Přišla k němu tak potichu, že ani neslyšel její kroky. Neměla na hlavě klobouk ani síťku na vlasech. Když vykročili z domu, zvedl se za rohem toho hrůzného hradu vítr, foukl jí do vlasů a v náhlém porывu jí je hodil přes tvář.

Usmála se:

„Musím ti přece ukázat, jak se tam dostaneš.“

„To je od tebe hezké,“ odpověděl škrobeně.

A přemýšlel, jestli si jen nenamlouvá, že na její tváři spatřil záblesk ironického úsměvu.

Otočil se na cimbuří za sebou a řekl nedůtklivě:

„Něco tak ohyzdného! Copak mu v tom nikdo nedokázal zabránit?“

Bridget odpověděla: „Pro Angličana je jeho dům jeho hrad — v Gordonově případě doslova. Zbožňuje ho!“

Luke si byl vědom, že jeho poznámky jsou netaktní, ale přesto nedokázal držet jazyk za zuby:

„Vždyť je to přece tvůj starý dům, ne? Ty ho taky ‚zbožňuješ‘ v takovéhle podobě?“

Pobaveně se na něj zadívala.

„Nerada ničím dramatickou představu, kterou si vytváříš,“ zamumlala. „Ale odstěhovali jsme se odsud, když mi bylo dva a půl, takže motiv starého rodného domu tady nefunguje. Vůbec si to tady nepamatuju.“

„Tak dobrá,“ řekl Luke. „Promiň mi tu teatrální vsuvku.“

Zasmála se.

„Pravda je málokdy romantická,“ poznamenala.

V hlase jí najednou zazněl zahořklý a výsměšný tón, jehož se lekl. Jeho opálená tvář se hluboce zarděla a on si náhle uvědomil, že ta hořkost nebyla určena jemu. Byl to její výsměch a její zahořklost. Luke moudře mlčel. Ale o Bridget Conwayové hodně přemýšlel...

Za pět minut došli ke kostelu a sousedící faře. Faráře našli v pracovně.

Alfred Wake byl drobný nahrbený stařík s velmi mírnými modrými očima a roztržitým, avšak zdvořilým chováním. Zdálo se, že ho návštěva potěšila a zaskočila zároveň.

„Pan Fitzwilliam bydlí u nás v rezidenci Ashe,“ řekla Bridget. „Rád by se s vámi poradil o knize, kterou píše.“

Pan Wake k němu obrátil své mírné tázavé oči a Luke se pustil do vysvětlování.

Byl dvojnásobně nervózní. Zaprvé proto, že tento muž měl nepochybně mnohem důkladnější znalosti o folklóru, pověrami podlo-

žených rituálech a zvyklostech, než jaké se člověk dokáže narychlo nabířovat z náhodně vybraných knih. A zadruhé proto, že vedle něj stála a poslouchala Bridget Conwayová.

Lukovi se ulevilo, když zjistil, že pana Wakea nejvíc zajímají římské památky. Vlídne se přiznal, že o středověkém folklóru a čarodějnictví toho ví velmi málo. Poznamenal, že určité podobné věci se v dějinách Wychwoodu vyskytly, a nabídl Lukovi, že ho zavede na jistou louku ve skalách, kde se údajně kdysi konaly čarodějnické sabaty, ale vyjádřil lítost, že k tomu všemu nemůže přispět žádnými vlastními informacemi.

Luke si v duchu zhluboka oddechl, ale nahlas vyjádřil zklamání. Pak přistoupil k dotazům ohledně pověr souvisejících s umíráním.

Pan Wake vlídne zavrtěl hlavou.

„Obávám se, že jsem ten poslední, kdo by se o těchto věcech něco dozvěděl. Moji farníci by si dali dobrý pozor, aby se přede mnou nezmínili o něčem nepravověrném.“

„To je jistě pravda.“

„Nícméně přesto nepochybuji, že zde hodně pověr dodnes přežívá. Tyto venkovské komunity jsou velmi zaostalé.“

Luke statečně vyhrkl:

„Poprosil jsem slečnu Conwayovou o seznam všech zesnulých v poslední době, na které si vzpomíná. Říkal jsem si, že bych se tak mohl něco dozvědět. Mohl byste mi takový seznam poskytnout vy, abych si vybral nejslibnější případy?“

„Ano, ano, to by šlo. S tím by vám mohl pomoci náš kostelník Giles — je to dobrák, ale bohužel hluchý. Počkejte — bylo jich celkem dost, opravdu dost... Měli jsme zrádné jaro a předtím krušnou zimu... A došlo také k řadě nešťastných náhod... Pěkná smůla, zdá se.“

„Někdy,“ pravil Luke, „se smůla spojuje s přítomností nějaké osoby.“

„Ano, ano. Ten starý příběh o Jonášovi. Ale myslím, že tu žádní cizí lidé nepobývali — tedy, abych tak řekl, nikdo, kdo by byl jakkoli nápadný, a rozhodně jsem žádné řeči o takových věcech neslyšel — ale opět, jak jsem řekl, asi by se ke mně nedonesly. Ale počkejte — v

poslední době zemřel doktor Humbleby a chudák Lavinie Pinkertónová... Doktor Humbleby byl skvělý člověk..."

Do řeči se vložila Bridget:

„Pan Fitzwilliam zná jeho přátele.“

„Opravdu? Bylo to tak smutné. Jeho ztrátu budeme bolestně pociťovat. Měl mnoho přátel.“

„Ale jistě měl i nepřátele,“ řekl Luke. „Aspoň tak soudím z toho, co jsem slyšel od svých známých,“ dodal rychle.

Pan Wake si povzdychl.

„Říkal, co si myslí... Nebyl vždycky nejtaktnější, abych tak řekl...“ Potrásl hlavou. „To někdy lidí rozhněvá. Ale chudší lidé ho měli nesmírně rádi.“

Luke řekl nenuceně:

„Víte, odjakživa se domnívám, že jednou z nejnepříjemnějších skutečností, se kterou se člověk musí v životě vypořádat, je to, že každá smrt někomu přináší zisk — a nemyslím pouze finanční.“

Farář zamyšleně pokýval hlavou.

„Ano, chápu, jak to myslíte. V novinách se dočítáme, že úmrtí toho či onoho všechny zarmoutilo, ale pravda to je, obávám se, jen zřídkka. Pokud jde o doktora Humblebyho, nedá se popřít, že po jeho smrti se velice zlepšil postavení jeho kolegy, doktora Thomase.“

„Jak to?“

„Jsem přesvědčen, že Thomas je velmi schopný člověk — Humbleby to rozhodně vždycky tvrdil —, ale příliš dobře se mu zde nevedlo. Řekl bych, že byl stále ve stínu Humblebyho, který byl velmi výraznou osobností. Thomas byl proti němu poněkud bezbarvý. Nedělal na své pacienty žádný dojem. Myslím, že ho to trápilo, a tím to s ním bylo ještě horší — byl nervóznější a méně a méně hovorný. Vlastně jsem si už všiml pozoruhodného rozdílu. Je teď sebejistější a výraznější osobnost. Řekl bych, že má větší sebedůvěru. Jsem přesvědčen, že ne vždycky s Humblebym souhlasil, protože Thomas dával přednost novějším léčebným metodám a Humbleby se raději držel těch starých. Měli spolu nejeden spor — o tom i o věcech soukromějšího rázu... Ale neměl bych tlachat...“

Bridget řekla tiše, ale jasně:

„Já myslím, že pan Fitzwilliam by byl rád, kdybyste tlachal!“

Luke na ni vrhl rychlý znepokojený pohled.

Pan Wake potřásl pochybovačně hlavou a pak s trochu provinilým úsměvem pokračoval:

„Obávám se, že se někdy odvažuji zajímat se až příliš o soukromí druhých lidí. Rose Humblebyová je velmi hezké děvče, a tak není divu, že Geoffrey Thomas ztratil hlavu. A Humblebyho názor byl také zcela pochopitelný — dívka je mladá, a protože je uvězněná zde, neměla mnoho příležitostí potkat jiné muže.“

„Měl námitky?“

„Zásadní. Prohlásil, že jsou příliš mladí. A mladí lidé samozřejmě takové věci velmi neradi slyší. Mezi oběma muži panoval tudíž jednoznačný chlad. Ale jsem si jist, že kolegova nečekaná smrt doktora Thomase hluboce sklíčila.“

„Otrava krve, řekl mi lord Whitfield.“

„Ano — drobné škrábnutí, do kterého se dostala infekce. Lékaři samozřejmě při svém povolání podstupují vážné riziko, pane Fitzwilliame.“

„To jistě,“ pravil Luke.

Pan Wake se náhle probral.

„Ale to jsem značně odbočil od tématu, o němž jsme hovořili,“ řekl. „Jsem tlachavý stařec, obávám se. Mluvili jsme o tom, jak zde přežívají staré pohanské zvyky související se smrtí, a o nedávných úmrtích u nás. Takže zemřela Lavinie Pinkertonová, jedna z našich nejlaskavějších pomocnic v kostele. A pak to nebohé děvče, Amy Gibbsová — a tady byste snad mohl něco pro sebe objevit, pane Fitzwilliame. Vyskytlo se podezření, že šlo možná o sebevraždu, víte, a se smrtí tohoto typu jsou spojeny určité strašidelné rituály. Žije zde její teta; není to sice zrovna vážená osoba, obávám se, a navíc ke své neteři neměla nijak zvlášť vřelý vztah, ale zato je hodně upovídaná.“

„To je cenná vlastnost,“ poznamenal Luke.

„Potom také zemřel Tommy Pierce, ten jednu dobu zpíval ve sboru — měl krásný soprán, andělský hlásek.“

Nicméně příliš andělsky se nechoval, obávám se. Museli jsme ho nakonec vyřadit, neboť kazil ostatní chlapce. Bojím se, že ten chudák nebyl nikde moc oblíbený. Propustili ho i z pošty, kde si při-

vydělával jako pomocník telegrafisty. Potom chvíli pracoval v kanceláři pana Abbota, ale i odtamtud ho brzy vyhodili — nahlížel do nějakých důvěrných spisů, myslím. A pak byl chvíli i v rezidenci Ashe, že, slečno Conwayová, kde pomáhal na zahradě, ale lord Whitfield ho vyhodil kvůli hrubému chování. Bylo mi líto jeho matky, to je velmi slušná a pracovitá duše. Slečna Waynfleteová byla tak velmi laskavá, že mu pak sehnala příležitostné mytí oken. Lord Whitfield byl zprvu proti tomu, ale nakonec najednou souhlasil... Vlastně bohužel souhlasil.“

„Proč?“

„Protože právě při tom se ten chlapec zabil. Myl okna až nahoře v knihovně — v bývalém zámečku, víte — a dělal při tom nějaké hlouposti, jako že tančil na okenní římse nebo cosi podobného, a ztratil rovnováhu nebo se mu zatočila hlava a vypadl. Nepěkná věc! Nikdy už nenabyl vědomí a zemřel pár hodin po převozu do nemocnice.“

„A viděl ho někdo padat?“ zeptal se Luke se zájmem.

„Ne. Byl na straně vedoucí do zahrady, ne vepředu. Podle odhadů tam ležel asi půl hodiny, než ho našli.“

„A kdo ho našel?“

„Slečna Pinkertonová. Vzpomínáte si, ta dáma, o které jsem se zmínil, že nedávno nešťastnou náhodou zahynula pod autem. Chudák, byla tak rozrušená. Byl to pro ni ošklivý zážitek. Dovolili jí, aby si nařezala pár květín, a tak tam toho chlapce našla, když vypadl.“

„To byl asi velmi nepříjemný šok,“ řekl Luke zamyšleně.

Větší šok, než sám tušíte, pomyslel si.

„Přervaný mladý život je vždycky velmi smutná záležitost,“ potřásl stařík hlavou. „A Tommyho chyby pramenily většinou asi jen z toho, že byl příliš divoký.“

„Byl to odporný spratek,“ prohlásila Bridget. „Vždyť dobře víte, jaký byl, pane Wakeu. Věčně trápil kočky a zatoulaná štěňata a šikanoval malé chlapce.“

„Já vím, já vím,“ potřásl smutně hlavou pan Wake. „Ale víte, moje milá slečno Conwayová, někdy krutost není ani tak vrozená, ale je spíše výsledkem pomalu dozrávající představitivosti. Proto když vidíte dospělého muže s mentalitou dítěte, uvědomíte si, že prohna-

nosti a brutality si duševně chorý člověk nemusí vůbec být vědom. Je v něm cosi nedostatečně vyvinuto a v tom podle mého tkví kořeny většiny krutosti a tupé brutality dnešního světa. Člověk musí odložit to dětinské...“

Potřásl hlavou a rozpráhl ruce.

Bridget řekla najednou drsně:

„Ano, máte pravdu, vím, jak to myslíte. Nejohrožnější věc na světě je muž, který zůstal dítětem...“

Luke na ni zvědavě pohlédl. Byl přesvědčen, že má na mysli zcela konkrétního člověka, a i když lord Whitfield byl v některých ohledech přehnaně dětinský, nedomníval se, že Bridget myslí jeho. Lord Whitfield byl trochu směšný, ale rozhodně ne hrozný.

Luke Fitzwilliam si lámal hlavu, kdo by mohl být ten, o kom Bridget mluví.

PÁTÁ KAPITOLA

Návštěva u slečny Waynfleteové

Pan Wake zamumlal ještě několik dalších jmen.

„Počkejte — zemřela také chudák paní Roseová a starý Bell a to dítě od Elkinsových a Harry Carter — nejsou to všechno moje duše, rozumíte. Paní Roseová a Carter nebyli z naší církve. A to chladné období v březnu si nakonec také vzalo chudáka starého Bena Stanburyho — dvaadevadesát mu bylo.“

„A v dubnu zemřela Amy Gibbsová,“ řekla Bridget.

„Ano, nebohé děvče, takový smutný omyl.“

Luke vzhlédl a spatřil, že ho Bridget pozoruje. Rychle sklopila oči. Trochu podrážděně si pomyslel:

„Je tu něco, na co nemohu přijít. A souvisí to s touhle Amy Gibbsovou.“

Když se rozloučili s farářem a vyšli ven, zeptal se:

„Co byla zač ta Amy Gibbsová?“

Bridget si odpověď chvíli rozmýšlela. Potom řekla — a Luke v jejím hlase zaznamenal jakousi lehkou zdrženlivost:

„Amy byla jedna z nejneschopnějších služebných, jaké jsem kdy poznala.“

„Proto byla propuštěna?“

„Ne. Po pracovní době zůstávala příliš dlouho venku a dováděla s jedním mladým mužem. Gordon má velmi moralistické a staromódní názory. Podle něj se hřeší až po jedenácté hodině večer, ale být tak dlouho venku je zase nepřipustné. Dal té dívce výpověď a ona na něj byla drzá.“

Luke se zeptal: „A byla hezká?“

„Velmi hezká.“

„To je ta, co omylem vypila barvu na klobouky místo sirupu proti kašli?“

„Ano.“

„To je přece dost hloupé, ne?“ zkusil to Luke.

„Velmi hloupé.“

„Byla hloupá?“

„Ne, bylo to docela bystré děvče.“

Luke na ni pokradmu pohlédl. Byl zmaten. Odpovídala mu klidně, bez důrazu a bez většího zájmu. Ale za tím, co říkala, bylo podle něj ještě cosi, co nevyslovila.

V té chvíli se Bridget zastavila a pustila se do řeči s vysokým mužem, jenž smekl klobouk a žoviálně ji pozdravil.

Bridget s ním prohodila několik slov a pak mu představila Luka.

„To je můj bratranec, pan Fitzwilliam, bydlí u nás v rezidenci. Je tady proto, že píše knihu. Tohle je pan Abbot.“

Luke si pana Abbota se zájmem prohlížel. Byl to advokát, který kdysi zaměstnával Tommyho Pierce.

Luke měl vůči právníkům poněkud iracionální předsudky, které se zakládaly na tom, že z jejich řad vzešlo tolik politiků. Také ho rozčiloval jejich opatrnický zvyk nikdy se jednoznačně nevyjádřit. Ale pan Abbot vůbec nebyl běžný typ právníka a nebyl ani hubený, ani odměřený ani málomluvný. Byl to hromotluk a jen kvetl; na sobě měl tvídový oblek a choval se srdečně, ba až přemrštěně žoviálně. Kolem očí měl drobné vrásky a oči samotné byly chytřejší, než člověk na první zběžný pohled dokázal poznat.

„Tak vy píšete knihu? A jakou, román?“

„O folklóru,“ vysvětlila Bridget.

„Tak to jste si vybral správné místo,“ řekl právník. Tohle je nesmírně zajímavý kout světa.“

„To už jsem pochopil,“ pravil Luke, „Troufám si tvrdit, že byste mi právě vy mohl trochu pomoci. Určitě občas narazíte na nějaké pozoruhodné staré dokumenty, anebo víte o nějakých zajímavých zvycích, které zde dosud přežívají.“

„O tom nevím... i když možná... možná...“

„Věří tady lidé hodně na duchy?“ zeptal se Luke.

„Pokud jde o tohle, tak to nevím. To bych opravdu nedokázal říct.“

„V žádném domě tady nestraší?“

„Ne, o ničem takovém nevím.“

„Jistě tu ale existuje ta známá pověra o dětech,“ řekl Luke. „Když zemře chlapec — tedy násilnou smrtí —, chodí pak strašit. Děvče ale ne — to je zajímavé.“

„To je,“ odpověděl pan Abbot. „Tohle jsem nikdy neslyšel.“

Luka to nepřekvapilo, jelikož si to právě vymyslel.

„Prý u vás v kanceláři jistou dobu pracoval jeden chlapec — Tommy něco. Mám důvod se domnívat, že si lidé myslí, že právě on tady straší.“

Červená tvář pana Abbota lehce zfialověla.

„Tommy Pierce? Takový budižkničemu, vlezlý a všetečný drzoun.“

„Duchové jsou vždycky poťouchlí, jak se zdá. Dobří a zákonů dbalí občané jen zřídka na světě obtěžují, když jej už jednou opustí.“

„Kdo ho spatřil? A kdo s tím přišel?“

„Je těžké tyhle věci přesně určit,“ řekl Luke. „Lidé to totiž nechtějí veřejně přiznat. Jen se to povídá, abych tak řekl.“

„Ano, jistě.“

Luke pohotově změnil téma.

„Tím pravým člověkem, kterého musím najít, je místní lékař. Ti toho slyší spoustu hlavně od chudých pacientů, které ošetřují. Různé ty pověry a kouzla — jako nápoje lásky a takové ty ostatní věci.“

„Tak to musíte za doktorem Thomasem. To je dobrý chlap, tenhle Thomas, dočista moderní. Ne jako chudák starý Humbleby.“

„To byl trochu zpátečník, ne?“

„Totálně zabeďněný — paličák nejhoršího druhu.“

„Pěkně jste se pohádali kvůli tomu vodovodu, že?“ zeptala se Bridget.

Abbotův obličej opět zalil sytý ruměnc.

„Humbleby stál v cestě pokroku,“ odsekl zostra. „Byl zásadně proti tomu projektu! A také si v tom smyslu rozhodně nebral servítky a používal pěkně ostré výrazy. Některé ty jeho řeči byly prokazatelně žalovatelné.“

Bridget zamumlala: „Právníci se ale nikdy nesoudí, že? Ti vědí svoje.“

Abbot se afektovaně zasmál. Jeho hněv ustoupil stejně rychle, jako vzkypěl.

„Bravo, slečno Bridget! Nejste daleko od pravdy. My, kteří v tomto oboru působíme, víme o právu příliš mnoho, ha ha. Ale už musím běžet. Zavolejte mi, když se budete domnívat, že vám mohu být jakkoli nápomocný, pane... hm...“

„Fitzwilliam,“ doplnil Luke. „Děkuji, zavolám.“

Cestou dál Bridget řekla:

„Zaznamenala jsem, jakou pracuješ metodou — vyřkneš nějaké tvrzení a čekáš, jaká reakce z toho vzejde.“

„Moje metoda,“ odpověděl Luke, „není úplně poctivá, jestli jsi to myslela takhle.“

„To jsem si všimla.“

Trochu znejistěl a zaváhal, co má na to říct. Než však promluvil, pravila Bridget:

„Jestli chceš slyšet něco víc o Amy Gibbsové, mohu tě vzít k někomu, kdo by ti mohl pomoci.“

„A kdo to je?“

„Jistá slečna Waynfleteová. K ní Amy odešla, když opustila naši rezidenci. Právě u ní taky zemřela.“

„Aha...“ Trochu ho to zaskočilo. „Mockrát děkuji.“

„Zrovna tady bydlí.“

Přešli náves. Bridget pokynula hlavou k velkému georgiánskému domu, jehož si Luke všiml už předcházejícího dne, a řekla: „To je bývalý zámek. Teď je to knihovna.“

Vedle budovy stál menší domek, který ve srovnání s ní vypadal jako domeček pro panenky. Schody měl oslnivě bílé, klepadlo se jen blýskalo a bělostné záclony v oknech byly naškrobené.

Bridget otevřela branku a vydala se ke schodům.

Ještě než došla nahoru, hlavní dveře se otevřely a ven vykročila starší žena.

Typická venkovská stará panna, pomyslel si Luke. Její hubená postava byla úhledně oblečena v tvídovém plášti a sukni s šedou hedvábnou halenkou a broží ze skotského kouřového křemene. Na pěkně tvarované hlavě jí seděl pečlivě upravený klobouček. Měla příjemnou tvář a za skřípcem rozhodně inteligentní oči. Lukovi připomínala ty čiperné černé kozy, které člověk vídá v Řecku. Měla v očích stejně mírný a tázavý výraz.

„Dobré ráno, slečno Waynfleteová,“ pozdravila ji Bridget. „Tohle je pan Fitzwilliam.“ Luke se uklonil. „Píše knihu — o úmrtích a vesnických zvycích a dalších příšernostech.“

„Panebože,“ řekla slečna Waynfleteová. „To je ale zajímavé!“

A povzbudivě se na něj usmála. Připomněla mu slečnu Pinkertonovou. „Napadlo mě,“ pokračovala Bridget a on si opět v jejím hlase povšiml toho zvláštního nevýrazného tónu, „že byste mu mohla něco povědět o Amy.“

„Ach,“ vydechla slečna Waynfleteová, „Amy? Aha, o Amy Gibbové.“

Uvědomil si změnu ve výrazu její tváře. Zdálo se, že Luka pozorně zkoumá. A potom, jako by dospěla k nějakému rozhodnutí, zacouvala zpátky do předsíně.

„Pojďte prosím dál,“ vyzvala je. „Mohu jít ven později. Ne, ne,“ zabránila Lukovi v námitce, „opravdu nešlo o nic naléhavého. Jen nějaké drobné nákupy do domácnosti.“

Malý přijímací salon byl bez poskvrnky a slabě voněl sušenou levandulí. Na krbové římse se sladce culilo několik sošek pastýřů a pastýřek z míšeňského porcelánu. Na zdech visely zarámované akvarely, dvě výšivky a tři vyšívané obrázky. Bylo zde i pár fotografií, zřejmě synovců a neterí, i několik kusů kvalitního nábytku — chippendaleský psací stůl a pár stolků z leštěného dřeva — a také ohyzdná a značně nepohodlná viktoriánská pohovka.

Slečna Waynfleteová nabídla hostům křesla a pak omluvně pravila:

„Obávám se, že jelikož sama nekouřím, nemám žádné cigarety, ale prosím klidně kuřte, máte-li chuť.“

Luke odmítl, ale Bridget si okamžitě zapálila.

Slečna Waynfleteová seděla vzpřímeně jako svíce v křesle s vyřezávanými opěradly a chvíli si svého hosta zkoumavě prohlížela. Pak sklopila zrak, jako by byla spokojená, a řekla:

„Tak vy chcete slyšet o té nebohé Amy? Všechno to bylo velice smutné a nesmírně mě to rozrušilo. Takový tragický omyl!“

„Nevyskytly se nějaké pochybnosti, že by mohlo jít o sebevraždu?“ zeptal se Luke.

Slečna Waynfleteová zavrtěla hlavou.

„Kdepak, tomu bych neuvěřila ani na okamžik. Amy vůbec nebyla ten typ.“

„A jaký typ byla?“ zeptal se Luke rovnou. „Rád bych slyšel, co jste si o ní myslela.“

Slečna Waynfleteová odpověděla:

„Inu, především to *vůbec* nebyla dobrá služebná. Ale v dnešní době je člověk rád, že sežene aspoň někoho. Svou práci dělala lajdácky a stále chtěla chodit ven — byla zkrátka mladá a dnešní děvčata holt taková jsou. Jako by si neuvědomovala, že jejich čas patří zaměstnavateli.“

Luke se tvářil, jako by s ní patřičně soucítil, a slečna Waynfleteová své téma rozvíjela dál:

„Nebyla tím druhem děvčete, o které bych stála já — byla taková *troufalá* —, i když bych toho teď samozřejmě nechtěla moc říkat, když je mrtvá. Člověk si pak připadá tak nějak nekřesťanský; i když si vlastně myslím, že neexistuje žádný logický důvod, proč by se měla potlačovat pravda.“

Luke přikývl. Uvědomil si, nakolik slečna Waynfleteová přemýšlí logičtěji než slečna Pinkertonová a o kolik lepší jsou její myšlenkové pochody.

„Měla ráda obdiv,“ pokračovala slečna Waynfleteová, „a měla sklon k přílišnému sebevědomí. Pan Ellsworthy — má ten nový obchod se starožitnostmi a je to opravdu gentleman — se tak trochu

snaží malovat akvarely, a tak udělal jednu nebo dvě skici hlavy toho děvčete. Myslím, že jí to nějak stouplo do hlavy. Měla tendence se hádat s tím mladíkem, se kterým byla zasnoubená, Jimem Harveym. Dělá mechanika v autoservisu a měl ji moc rád.“ Slečna Waynfleteová se odmlčela a pak pokračovala: „Nikdy na tu hroznou noc nezapomenu. Amy byla nemocná — měla ošklivý kašel a bůhvíco ještě (to měla z těch hloupých levných hedvábných punčoch, co se teď nosí, a z těch bot, které mají podrážky prakticky z *papíru*, takže děvčata jsou samozřejmě pořád nastydlá), a tak si ten den odpoledne zašla k lékaři.“ Luke se rychle zeptal:

„K doktoru Humblebymu nebo doktoru Thomasovi?“

„K doktoru Thomasovi. Dal jí lahvičku sirupu proti kašli a ona si ji přinesla sem. Bylo to něco docela neškodného, už namíchaného v lékárně, řekla bych. Šla si brzy lehnout. Byla asi jedna hodina ráno, když začal ten rámus — takový hrozný křik, jako kdyby se dusila. Vstala jsem a šla k jejím dveřím, ale měla zamčeno zevnitř.

Volala jsem na ni, ale neodpovídala. Byla se mnou Cooková a obě jsme z toho byly strašně rozrušené. Běžely jsme k hlavním dveřím a naštěstí šel zrovna kolem Reed na obchůzce, to je náš konstábl, tak jsme ho zavolaly. Obešel dům zezadu a pak se mu podařilo vyšplhat na střechu kůlny, a protože Amy měla otevřené okno, dostal se celkem snadno dovnitř a odemkl nám. Chudák děvče, bylo to strašné. Nedalo se pro ni vůbec nic udělat. Zemřela o pár hodin později v nemocnici.“

„A čím to bylo — tou barvou na klobouky?“

„Ano, otrava kyselinou šťavelovou, říkali. Lahvička byla zhruba stejně velká jako ta se sirupem proti kašli. Lék stál na stolku s umyvadlem a barvu na klobouky měla u postele. Nejspíš sáhla po špatné lahvičce a postavila si ji ve tmě vedle sebe pro případ, že by se rozkašlala. Taková byla teorie při vyšetřování.“

Slečna Waynfleteová se odmlčela. Dívala se na něj svýma inteligentníma kozíma očima a on si uvědomoval, že se v nich skrývá něco zvláštního a významného. Měl pocit, jako by slečna Waynfleteová kus toho příběhu nevyprávěla — a ještě intenzivnější pocit, že chce, aby tuto skutečnost věděl.

Rozhostilo se ticho — dlouhé a trochu tíživé. Luke si připadal jako herec, který nezná narážku. Poněkud chabě řekl:

„A vy si nemyslíte, že to byla sebevražda?“

Slečna Waynfleteová okamžitě odpověděla:

„Určitě ne. Kdyby se to děvče rozhodlo skoncovat se životem, byla by si patrně něco koupila. Tohle byla stará lahvička, kterou zřejmě měla léta. A vůbec, jak jsem vám už řekla, ona vůbec nebyla ten typ.“

„A co si tedy o tom myslíte?“ zeptal se Luke rovnou.

Slečna Waynfleteová řekla:

„Myslím si, že to byla nešťastná náhoda.“

Sevěřela rty a vážně se na něj zahleděla.

Zrovna když se Luke domníval, že se zoufale musí pokusit říct něco nečekaného, nastalo drobné rozptýlení. Ozvalo se zaškrábání na dveře a žalostné zamňoukání.

Slečna Waynfleteová vyskočila a šla otevřít. Do dveří vstoupil nádherný rezavý perský kocour. Zarazil se, nesouhlasně pohlédl na návštěvníka a pak vyskočil na opěradlo křesla slečny Waynfleteové. Ta na něj zavrkala:

„Ale podívejme, Wonky Pú! Kdepak byl můj Wonky Pú celé dopoledne?“

To jméno v něm vyvolalo jakousi vzpomínku. Kde už slyšel o perském kocourovi jménem Wonky Pú? A řekl: „To je moc hezký kocour. Máte ho už dlouho?“ Sečna Waynfleteová potřásla hlavou. „Kdepak. Patřil mé dávné přítelkyni slečně Pinkertonové. Přejelo ji jedno z těch hrozných motorových vozidel a já jsem samozřejmě nemohla dopustit, aby se Wonky Pú dostal k cizím lidem. Lavinie by se moc hněvala. Zbožňovala ho — vždyť je také velmi krásný, že?“ Luke kocoura poctil hlubokým obdivem. Slečna Waynfleteová řekla: „Dejte pozor na uši. V poslední době ho moc bolí.“ Luke zvíře opatrně pohládl. Bridget vstala a prohlásila: „Už musíme jít.“

Slečna Waynfleteová podala Lukovi ruku. „Snad se zase brzy uvidíme,“ řekla. Luke vesele odpověděl: „To doufám. Určitě ano.“ Pomyslel si, že se tváří zmateně a trochu zklamaně. Podívala se na Bridget — jakýmsi rychlým a tázavým pohledem. Luke měl pocit, že

mezi oběma ženami panuje nějaké porozumění, které se netýkalo jeho. Nahněvalo ho to a slíbil si, že tomu brzy přijde na kloub.

Slečna Waynfleteová s nimi vyšla ven. Luke chvilku postál na schodech a spokojeně hleděl na nedotčený a upravený parčík a jezírko s kachnami. „Máte to tu nádherně zachovalé,“ řekl.

Tvář slečny Waynfleteové se rozjasnila. „To opravdu máme,“ odpověděla dychtivě. „Je to tady skutečně úplně stejné, jak si to pamatuji z dětství. Bydleli jsme v zámečku, víte. Ale když připadl mému bratrovi, nestál moc o to v něm žít a také si to vlastně ani nemohl dovolit, a tak jej prodal. Jeden stavitel nám nabídl, že jej koupí a ‚přebuduje‘, tak to, myslím, tehdy řekl. Naštěstí se do toho vložil lord Whitfield a koupil jej sám, a tak ho zachránil. Proměnil dům v knihovnu a muzeum — a je vskutku prakticky nedotčený. Dělán tam dvakrát týdně knihovnicí — zadarmo, *samozřejmě* — a neumím ani vypovědět, jaká je to radost, být zase ve starém domě a vědět, že jej nikdo nezničí. Je to tam skutečně moc hezké — musíte se někdy do našeho malého muzea přijít podívat, pane Fitzwilliame. Je tam pár docela zajímavých místních exponátů.“

„Určitě na to nezapomenu, slečno Waynfleteová.“

„Lord Whitfield dělá pro Wychwood tolik dobrého,“ pokračovala slečna Waynfleteová. „Rmoutí mě, že existují lidé, kteří jsou bohužel tak nevďeční.“

Sevřela pevně rty. Luke se diskrétně nevypτάval. Znovu se rozloučil.

Když se ocitli před brankou, Bridget se ho zeptala:

„Chceš ještě bádát dál, nebo půjdeme podél řeky domů? Je to příjemná procházka.“

Luke odpověděl bez váhání. Neměl už v úmyslu provádět další pátrání, když po jeho boku stojí a poslouchá Bridget Conwayová. Řekl tedy:

„Raději půjdeme podél řeky.“

Prošli hlavní ulicí. Na jednom z domů byla tabule se starodávným zlatým nápisem STAROŽITNOSTI. Luke se zastavil a pohlédl jednou z výloh do chladivého nitra obchodu.

„Mají tam docela pěknou kameninovou mísu,“ utrousil. „Hodila by se pro jednu mou tetu. Zajímalo by mě, kolik za ni asi chtějí?“

„Chceš se jít zeptat?“

„Nevadilo by ti to? Moc rád chodím do starožitných krámů. Někdy se člověku poštěstí dobrý obchod.“

„Pochybuji, že by se ti poštěstil zrovna tady,“ poznamenala Bridget suše. „Ellsworthy zná hodnotu svého zboží náramně dobře, řekla bych.“

Bylo otevřeno. Uvnitř byly pohovky, křesla a stolky s porcelánem a cínovým nádobím. Na každé straně se místnost otvírala do dvou dalších pokojů s vystaveným zbožím.

Luke vstoupil do místnosti na levé straně a zvedl kameninovou mísu. Ve stejném okamžiku se ze zadní části pokoje vynořila temná postava, která tam seděla u psacího stolu z ořechového dřeva z dob královny Anny.

„Ale, milá slečno Conwayová, to jsem rád, že vás vidím!“

„Dobré ráno, pane Ellsworthy.“

Pan Ellsworthy byl velmi elegantní mladík v oděvu v různých odstínech rudohnědé barvy. Měl dlouhý bledý obličej se zženštilými ústy, dlouhé černé vlasy, jaké nosívají umělci, a odměřenou chůzi.

Bridget mu představila Luka a pan Ellsworthy okamžitě obrátil pozornost k němu.

„Tohle je pravá staroanglická kamenina. Nádherná, že? Já svoje zboží miluji, víte, a strašně nerad je prodávám. Odjakživa jsem si přál bydlet na venkově a mít obchůdek. A Wychwood je úžasný — má svou atmosféru, jestli víte, jak to myslím.“

„Máte zkrátka uměleckou povahu,“ zamumlala Bridget.

Ellsworthy se k ní otočil a rozpřáhl své dlouhé bělostné ruce.

„Takové hrozné fráze neříkejte, slečno Conwayová, prosím vás. Neříkejte, že jsem umělecky založený, to bych nesnesl. Ale vážně — rozumějte, neprodávám ručně tkaný tvíd ani omlácené konvice. Jsem obchodník, to je vše, pouze obchodník.“

„Vždyť jste přece umělec, nebo ne?“ zeptal se Luke. „Malujete prý akvarely?“

„No tohle, kdo vám to řekl?“ zvolal Ellsworthy a spráskl ruce. „Víte, tohle městečko je vlastně až příliš úžasný — člověk tady nic neutají! To se mi na něm líbí — je tak jiné než nelidské velké město,

kde si každý hledí svého. Pomluvy a zášť a skandály — je to tak roztomilé, když to člověk bere tím správným způsobem!“

Luke se omezil na odpověď na Ellsworthyho otázku a druhé části jeho poznámek nevěnoval pozornost.

„Slečna Waynfleteová nám řekla, že jste několikrát skicoval jedno děvče — Amy Gibbsovou.“

„Ach, Amy,“ povzdychl si Ellsworthy. Ustoupil o krok zpět a rozechvěl jeden pивní džbánek. Opatrně jej přidržel a opáčil: „Vážně jsem ji skicoval? Ale ano, asi ano.“

Vypadal, jako by ho to trochu vyvedlo z míry.

„Bylo to hezké děvče,“ řekla Bridget.

Pan Ellsworthy se vzpamatoval.

„Myslíte?“ zeptal se jí. „Vždycky jsem ji považoval za velmi všední typ. Jestli vás zajímá keramika,“ otočil se zase k Lukovi, „mám tady ještě dva keramické ptáčky — nádherné věcičky.“

Luke však o ptactvo neprojevil valný zájem a zeptal se na cenu mísy.

Ellsworthy vyřkl cifru.

„Děkuji,“ odpověděl Luke, „ale myslím, že vás o ni nakonec nepřipravím.“

„Mně se vždycky uleví, víte,“ reagoval Ellsworthy, „když nic neprodám. Pošetilé, že? Poslyšte, dám vám ji o dvacet šilinků levněji, jestli se vám líbí. A vidím, že líbí — pak je to ovšem něco jiného. Vždyť tohle je koneckonců obchod!“

„Děkuji, ale ne,“ řekl Luke.

Pan Ellsworthy je vyprovodil ke dveřím, mávaje při tom rukama — odporné ruce, pomyslel si Luke, kůži má na nich ani ne bílou, jako spíš nazelenalou.

„Nechutný člověk, ten Ellsworthy,“ poznamenal, když byli s Bridget z doslechu.

„S nechutnou myslí a nechutnými zvyky, řekla bych,“ doplnila Bridget.

„Proč se sem vůbec takový člověk přistěhuje?“

„Jsem přesvědčena, že fušuje do černé magie. Ne že by zrovna uctíval d'ábla, ale něco podobného. Naše městečko má v tomto ohledu svou pověst.“

Luke řekl trochu trapně: „Proboha — tak to je přesně ten typ, který já potřebuji! Měl jsem si s ním na to téma promluvit!“

„Myslíš?“ opáčila Bridget. „Ale ví toho o tom dost.“

Luke řekl poněkud stísněně:

„Zajdu za ním jindy.“

Bridget neodpověděla. Teď už byli za městem. Zabočili na cestičku a za okamžik došli k řece.

Minuli menšího muže s tuhým knírkem a vypoulenýma očima. Měl s sebou tři buldoky, na které křičel chraptivým hlasem: „Nero, pojď sem! Nelly, pusť to! Povídám, pusť to! Auguste... AUGUSTE, povídám...“

Přestal a nadzdvihl klobouk na pozdrav Bridget, pohlédl na Luka s neskryvanou sžíravou zvědavostí a pak se znovu jal chraptivě domlouvat psům.

„To je major Horton a jeho buldoci?“ zeptal se Luke.

„Přesně tak.“

„Neviděli jsme už dneska dopoledne prakticky všechny význačné občany Wychwoodu?“

„Prakticky ano.“

„Připadám si tu dost nápadný,“ řekl Luke. „O každém cizinci v anglickém městečku se určitě ví na míle daleko,“ dodal smutně při vzpomínce na poznámku Jimmyho Lorrimeru.

„Major Horton neumí moc dobře skrývat zvědavost,“ pravila Bridget. „Dost civěl.“

„Je na něm hned vidět, že je to major,“ řekl Luke poněkud uštěpačně.

Bridget najednou navrhl: „Neposadíme se chvilku na břeh? Máme spoustu času.“

Usedli na padlý strom, který jim posloužil jako pohodlné sedadlo, a Bridget pokračovala:

„Ano, major Horton vypadá velmi vojensky a má i kasárenské způsoby. Sotva bys uvěřil, že byl ještě před rokem pěkně pod pantoflem!“

„Cože, tenhle chlap?“

„Ano. Měl za manželku tu nejprotivnější ženskou, jakou jsem kdy poznala. Navíc měla peníze a nikdy to neopomněla zdůraznit na veřejnosti.“

„Chudák tupec — tedy Horton, myslím.“

„Choval se k ní ale moc pěkně — jako důstojník a gentleman. Osobně se divím, že na ni už dávno nevzal sekeru.“

„Asi nebyla moc oblíbená, řekl bych.“

„Nikdo ji neměl rád. Nad Gordonem pořád ohrnovala nos, ke mně se chovala blahosklonně a všude, kam přišla, se chovala nepříjemně.“

„Nicméně si ji povolala milosrdná prozřetelnost.“

„Ano, asi před rokem. Akutní žaludeční zánět. Udělala manželovi, doktoru Thomasovi a dvěma ošetřovatelkám ze života naprosté peklo — ale nakonec umřela. I ti buldokové se okamžitě rozveselili.“

„Inteligentní zvířátka!“

Odmlčeli se. Bridget bezmyšlenkovitě šhubala dlouhá stébla trávy. Luke se nepřítomně mračil na protější břeh. Zase ho přemohla neskutečnost jeho úkolu. Kolik je na celé věci faktů — a kolik představitosti? Není to nesprávné zkoumat každého nového člověka, se kterým se setká, jako potenciálního vraha? Na takovém přístupu je přece něco hanebného.

K čertu s tím, pomyslel si Luke, dělal jsem příliš dlouho policajta!

Z jeho abstraktních úvah ho náhle vyrušil šok, když se ho Bridget jasným a chladným hlasem zeptala:

„Pane Fitzwilliame,“ řekla, „proč jste sem přijel doopravdy?“

ŠESTÁ KAPITOLA

Barva na klobouky

Luke si zrovna přikládal sirku k cigaretě. Nečekanost její poznámky mu na okamžik ochromila ruku. Na vteřinu či dvě zůstal úplně nehybný a sirka dohořela a spálila mu prsty.

„Sakra,“ upustil sirku a zuřivě si protřepal ruku. „Promiň. Způsobila jsi mi nepěkný šok.“ Smutně se usmál.

„Vážně?“

„Ano,“ povzdychl si. „No jo, mě by asi dokázal prokouknout každý inteligentnější člověk. Historce o tom, že píšu knihu o folklóru, jsi nevěřila ani chvilku, vid?“

„Jen dokud jsem tě nespátřila.“

„A do té doby ano?“

„Ano.“

„Stejně to nebyla moc dobrá historka,“ poznamenal Luke kriticky. „Tedy každý samozřejmě může chtít napsat knihu, ale když sem přijede a tvrdí, že je bratranec — to ti nejspíš připadalo podezřelé, že?“

Bridget zavrtěla hlavou.

„To ne. Měla jsem na to vysvětlení — tedy myslela jsem si, že ho mám. Předpokládala jsem, že jsi na suchu — spousta mých a Jimmyho přátel je na tom podobně —, a tak jsem si myslela, že ti Jimmy toho bratrance navrhl, aby ti... no aby ti zachránil hrdost.“

„Ale když jsem přijel,“ řekl Luke, „připadal jsem ti okamžitě tak bohatý, že toto vysvětlení už nepřicházelo v úvahu?“

Její ústa se stočila do pomalé křivky úsměvu.

„Ale ne,“ odpověděla, „tak to nebylo. Prostě jsi k té historce nepasoval.“

„Jako že na to nemám, napsat knihu? Jen mě nešetři, ať mám jasno.“

„Ale ano, mohl bys napsat knihu — jenže ne *takovou*, o starých pověrách a pátrání v minulosti. Takové věci ne! Nejsi ten typ, kterému nějak zvlášť záleží na minulosti — možná dokonce ani na budoucnosti; pouze na přítomnosti.“

„Hm, aha.“ Ušklíbl se. „K čertu! Jsem z tebe nervózní od chvíle, kdy jsem přijel! Vypadáš tak zatraceně inteligentně.“

„To je mi líto,“ pravila Bridget suše. „Cos čekal?“

„Vlastně jsem o tom nepřemýšlel.“

Ale klidně pokračovala dál:

„Povrchní osůbku s mozkiem jen tak velkým, aby si uvědomila svoje šance a chtěla se provdat za svého šéfa?“

Luke vydal zmatený zvuk. Chladně, ale pobaveně se na něj podívala.

„Celkem to chápu. Je to v pořádku. Nevadí mi to.“

Luke zvolil troufalý přístup.

„No, možná že to bylo něco vzdáleně podobného. Ale moc jsem o tom nepřemýšlel.“

Bridget pomalu řekla:

„Ne, to asi ne. Ty neskáčeš přes plot, dokud k němu nedojdeš.“

Ale Luke byl skleslý.

„Není pochyb, že jsem to všechno pěkně zbabral! Prokoukl mě i lord Whitfield?“

„Ale kdepak. Kdybys Gordonovi řekl, že jsi sem přijel studovat zvyky vodních brouků a psát o nich monografii, taky by tomu uvěřil. On je tak nádherně důvěřivý.“

„Stejně jsem nebyl ani trochu přesvědčivý! Byl jsem z toho nespokojen.“

„Vždyť jsem ti taky přistříhla křídélka,“ pravila Bridget. „Bylo mi to jasné. Docela jsem se ale bavila, musím přiznat.“

„No tohle! Inteligentní ženy bývají chladnokrevné a kruté.“

Bridget zamumlala:

„Člověk se musí na světě bavit, jak to jde!“ Na chvíli se odmlčela a pak řekla znovu: „Takže proč jste tady, pane Fitzwilliame?“

Dostali se oklikou zpět k původní otázce. Luke věděl, že k tomu musí dojít. V posledních několika vteřinách se snažil něco vymyslet. Teď vzhledl a setkal se s jejím bystrým a zvědavým očima, které mu vzdorovaly klidným a neuhýbajícím pohledem. Byla v nich i vážnost, již vůbec nečekal.

„Myslím, že by asi bylo lepší,“ řekl zamyšleně, „ti už nelhat.“

„Mnohem lepší.“

„Jenže pravda je trapná... Poslyš, udělala sis nějaký vlastní názor... tedy napadlo tě, proč jsem sem přijel?“

Pomalou zamyšleně přikývla.

„Tak co sis myslela? Řekneš mi to? Myslím, že by to nějak mohlo pomoci.“

Bridget řekla tiše:

„Napadlo mě, že jsi přijel kvůli smrti té dívky, Amy Gibbové.“

„Aha, tak proto! Toho jsem si všiml — tedy měl jsem pocit — vždycky když její jméno někdo vyslovil. Tušil jsem, že v tom něco je. Takže ty sis myslela, že jsem přijel proto?“

„A nepřijel?“

„Svým způsobem ano.“

Zmlkl a zamračil se. Dívka vedle něj seděla také mlčky a nehybně. Neřekla nic, aby nerušila proud jeho myšlenek.

Rozhodl se.

„Přijel jsem hledat něco, co možná vůbec neexistuje — na základě fantastické a pravděpodobně úplně absurdní a divoké hypotézy. Amy Gibbsová je součástí toho všeho. Chtěl bych zjistit, jak přesně zemřela.“

„Ano, myslela jsem si to.“

„Jenže *proč* sis to sakra myslela? Co je na její smrti tak... zkrátka co vzbudilo tvůj zájem?“

A Bridget odpověděla:

„Myslela jsem si celou dobu, že s tou její smrtí není něco v pořádku. Proto jsem tě vzala za slečnou Waynfleteovou.“

„Proč?“

„Protože ona si to myslí taky.“

„Aha.“ Luke si v duchu vybavil průběh návštěvy. Teď už chápal ty náznaky v chování bystré staré panny. „Myslí si stejně jako ty — že je na tom něco divného?“

Bridget přikývla.

„A co třeba?“

„Třeba ta barva na klobouky.“

„Co je s ní?“

„No, lidé si barvili klobouky před nějakými dvaceti lety — jednu sezónu jsi měl klobouk růžový, další sis koupil barvu a měl jsi ho tmavomodrý a pak sis zase třeba pořídil další lahvičku a měl jsi klobouk černý. Ale dneska jsou klobouky levné — jsou to bezcenné tretky, které se vyhodí, když vyjdou z módy.“

„A vyhodí je i děvčata z kruhů Amy Gibbsové?“

„Spíš bych si klobouk přebarvila já než ona! Na tom se dneska nic neušetří. A pak je tu ještě jedna věc — ta barva byla *rudá*.“

„No a?“

„Amy Gibbsová měla vlasy rudé jako mrkev!“

„Chceš říct, že to nejde dohromady?“

Bridget přikývla.

„K zrzavým vlasům si přece nevezmeš červený klobouk. Takové věci si muž neuvědomí, ale...“

Luke ji s naléhavou vážností přerušil:

„Ne — *muž* si takové věci neuvědomí. To je pravda, to do sebe zapadá.“

Bridget řekla:

„Jimmy má pár přátel ve Scotland Yardu. Nejsi náhodou...“

Luke jí skočil do řeči:

„Nejsem detektiv a nejsem ani žádný známý soukromý vyšetřovatel s kanceláří na Baker Street a tak dál. Jsem přesně to, co ti Jimmy řekl — policista ve výslužbě, který sloužil na Východě. Zkoumám tu záležitost kvůli jedné podivné příhodě, která se mi stala ve vlaku do Londýna.“

A stručně jí popsal rozhovor se slečnou Pinkertonovou a následné události, jež ho přivedly do Wychwoodu.

„Tak to vidíš,“ uzavřel vyprávění. „Je to neskutečné! Hledám tady ve Wychwoodu jistého člověka — neznámého vraha —, který je tu pravděpodobně dobře znám a těší se všeobecné vážnosti. Jestli měla slečna Pinkertonová pravdu a jestli máš pravdu i ty a ta slečna, jak se jmenuje, tak onen člověk zabil Amy Gibbsovou.“

Bridget řekla: „Aha.“

„Zvenčí to udělat šlo, předpokládám?“

„Ano, myslím že ano,“ odpověděla Bridget pomalu. „Konstábl Reed k jejímu oknu vyšplhal přes kůlnu. Okno bylo otevřené. Musel tam sice vylézt po čtyřech, ale pro normálně zdatného člověka by to nebylo nic těžkého.“

„A když by se tam dostal, co by udělal?“

„Vyměnil by sirup proti kašli za lahvičku s barvou na klobouky.“

„A doufal by, že Amy udělá přesně to, co udělala — vzbudí se, napije a všichni pak řeknou, že se spletla nebo spáchala sebevraždu?“

„Tak.“

„Při vyšetřování se nevyskytlo žádné podezření, kterému se v knihách říká ,podezření ze spáchání násilného trestného činu‘?“

„Ne.“

„To zase vyšetřovali muži, předpokládám. A ty pochyby kvůli barvě na klobouky taky nikdo neměl?“

„Ne.“

„Ale tys je měla.“

„Ano.“

„A co slečna Waynfleteová? Mluvily jste o tom spolu?“

Bridget se maličko usmála.

„Ale kdepak — aspoň ne tak, jak si myslíš. Vlastně jsme o tom nikdy nemluvily takhle otevřeně. Opravdu netuším, jak daleko tahle dáma sama dospěla. Řekla bych, že na začátku ji to jen trápilo — a postupem času ještě víc. Je dost chytrá, víš, chodila kdysi do školy v Girtonu, anebo tam chtěla chodit, a v mládí byla velmi pokroková a moderní. Vůbec to nemá v hlavě tak popletené jako většina lidí tady.“

„Slečna Pinkertonová to v hlavě popletené trochu měla, řekl bych,“ prohlásil Luke. „Proto mě ani ve snu nenapadlo, že by se ta její historka dala brát vážně.“

„Já jsem si o ní vždycky myslela, že je dost bystrá,“ řekla Bridget. „Většině těch roztěkaných a roztomilých starých panen to v některých ohledech myslí jako na drátku. Říkal jsi, že se zmínila i o dalších lidech?“

Luke přikývl.

„Ano. O malém chlapci — to byl Tommy Pierce. Vzpomněl jsem si na to jméno, jakmile jsem ho uslyšel. A jsem si jist, že mluvila i o tom Carterovi.“

„Carter, Tommy Pierce, Amy Gibbová, doktor Humbleby,“ přemítala Bridget. „Jak říkáš, zní to až příliš neskutečně, než aby to byla pravda! Kdo by chtěl proboha všechny tyhle lidi zabít? Byli tak odlišní!“

Luke řekl:

„Napadá tě, proč by měl někdo chtít odstranit Amy Gibbovou?“

Bridget zavrtěla hlavou.

„Vůbec netuším.“

„A co ten Carter? Jak mimochodem zemřel on?“

„Spadl do řeky a utopil se. Šel zrovna domů, v noci byla mlha a on byl dost opilý. Je tam můstek se zábradlím pouze na jedné straně. Všichni se domnívali, že uklouzl.“

„Ale někdo ho taky *mohl* docela klidně strčit?“

„To ano.“

„A někdo jiný zase mohl docela klidně strčit do malého zlobivého Tommyho, když myl okno?“

„To taky.“

„Takže z toho vyplývá, že ve skutečnosti bylo vlastně docela jednoduché odstranit tři osoby, aniž by měl někdo jakékoli podezření.“

„Kromě slečny Pinkertonové,“ připomněla mu Bridget.

„Ta je měla, díkybohu. Tu netrápilo, jestli je hysterická nebo si vymýšlí.“

„Často mi říkala, že svět je hrozně zlý.“

„A ty ses nejspíš tolerantně usmívala, ne?“

„Mimořádně!“

„Tuhle hru vyhraje levou zadní každý, kdo dokáže ještě před snídaní uvěřit šesti nemožným věcem.“

Bridget přikývla.

Luke řekl:

„Předpokládám, že asi nemá smysl se tě ptát, jestli náhodou nemáš nějaké tušení? Není ve Wychwoodu nějaký konkrétní člověk, ze kterého bys měla divný pocit nebo který má podivné bledé oči anebo se divně hihňá jako maniak?“

„Každý, koho jsem ve Wychwoodu poznala, se mi zdá pozoruhodně duševně zdravý, vážený a naprosto obyčejný.“

„Bál jsem se, že to řekneš,“ pravil Luke.

Bridget se zeptala:

„Myslíš si, že ten člověk je nutně blázen?“

„Řekl bych že ano. Blázen, ale mazaný. Ten poslední, do koho bys to řekla — pravděpodobně někdo, kdo je opora společnosti, jako třeba ředitel banky.“

„Pan Jones? Toho si tedy rozhodně neumím představit jako masového vraha!“

„Pak je to pravděpodobně ten, koho hledáme.“

„Může to být kdokoli,“ řekla Bridget. „Řezník, pekař, hokynář, zemědělský dělník, cestář anebo člověk, který rozváží mléko.“

„Možná že ano, ale myslím si, že pole možností je trochu užší.“

„A proč?“

„Moje slečna Pinkertonová mluvila o pohledu, kterým si ten člověk měří svou příští oběť. Z toho, jak mluvila, jsem nabyl dojmu — ale je to jen dojem —, že ten muž, o kterém hovořila, je přinejmenším společensky na stejné úrovni jako ona. Samozřejmě se mohu mýlit.“

„Nejspíš máš naprostou pravdu! Tyhle *nuance* v rozhovoru nelze jednoznačně vyjádřit, ale jsou to takové ty věci, v nichž se člověk zpravidla nemýlí.“

„Víš,“ řekl Luke, „hrozně se mi ulevilo, že už to víš.“

„Souhlasím, teď možná budeš mít víc možností. A já ti pravděpodobně mohu i pomoci.“

„Tvoje pomoc bude neocenitelná. Opravdu to nevzdáš?“

„Samozřejmě že ne.“

Pak Luke s náhlými lehkými rozpaky vyhrkl:

„A co lord Whitfield? Nemyslíš, že...“

„Gordonovi o tom samozřejmě neřekneme vůbec nic,“ odpověděla Bridget.

„Chceš říct, že by tomu nevěřil?“

„Ale ano, věřil! Gordon by uvěřil všemu! Nejspíš by z toho byl strašně rozrušený a trval by na tom, že sem pozve půl tuctu svých chytrých mladých reportérů, kteří by tu ztropili pěkný povyk! To by se mu líbilo nejvíc.“

„Tím je tedy rozhodnuto,“ souhlasil Luke.

„Ano, tuhle drobnou radost mu bohužel nemůžeme dopřát, obávám se.“

Luke na ni pohlédl. Chtěl něco říct, ale pak si to rozmyslel. Místo toho se podíval na hodinky.

„Ano,“ řekla Bridget, „měli bychom se vydat domů.“

Vstala. Zavládly mezi nimi určité rozpaky, jako by ve vzduchu zůstala nepříjemně viset Lukova nevyřčená slova.

Domů došli mlčky.

SEDMÁ KAPITOLA

Možnosti

Luke seděl ve svém pokoji. Při obědě přestál výslech paní Anstrutherové na téma, jaké květiny měl ve své zahrádce v Mayang Straits, a potom byl poučen, kterým květinám by se tam bylo nejlíp dařilo. Rovněž vyslechl další přednášku lorda Whitfielda „Mladým mužům o mé osobě“. A nyní si užíval milosrdné samoty.

Vzal si kus papíru a napsal na něj seznam jmen. Stála tam v tomto pořadí:

*dr. Thomas
pan Abbot
major Horton
pan Ellsworthy
pan Wake
pan Jones
přítel Amy
řezník, pekař, výrobce svíců atd.*

Pak vzal další kus papíru, nadepsal jej OBĚTI a pod to si zapsal:

<i>Amy Gibbsová</i>	<i>otrávena</i>
<i>Tommy Pierce</i>	<i>vystrčen z okna</i>
<i>Harry Carter</i>	<i>shozen z mostu (opilý? zdrogovaný?)</i>
<i>dr. Humbleby</i>	<i>otrava krve</i>
<i>slečna Pinkertonová</i>	<i>přejeta autem</i>

Potom přidal:

paní Roseová?

starý Ben?

A po chvíli:

paní Hortonová?

Na okamžik se nad seznamy zamyslel, pak si zakouřil a znovu vzal do ruky tužku:

Dr. Thomas — co může svědčit proti němu:

Jednoznačný motiv v případě dr. Humblebyho. Způsob jeho smrti vhodný — konkrétně vědecky provedená otrava pomocí mikroorganismů. Amy Gibbsová navštívila Thomase odpoledne v den, kdy zemřela. (Měli spolu něco? Vydírání?)

Tommy Pierce? Souvislost neznámá. (Věděl Tommy o spojení mezi doktorem a Amy Gibbsovou?)

Harry Carter? Souvislost neznámá.

Byl dr. Thomas mimo Wychwood v den, kdy jela slečna Pinkertonová do Londýna?

Luke si povzdychl a začal nový odstavec:

Pan Abbot — co může svědčit proti němu:

(Pocit, že právník je rozhodně podezřelý. Možná zaujatost.) Jako osobnost — okázalý, žoviální atd. — by byl v detektivce rozhodně podezřelý — vždy se podezřívají žoviální chvastouni. Námitka: tohle není detektivka, ale skutečný život.

Motiv k zavraždění dr. Humblebyho:

rozhodně mezi nimi existovalo nepřátelství. H. Abbotem pohrdal — dostatečný motiv pro vyšinutý mozek. Nepřátelství si mohla všimnout slečna Pinkertonová.

Tommy Pierce? Přehraboval se Abbotovi v papírech. Objevil něco, co neměl?

Harry Carter? Souvislost neznámá.

Amy Gibbsová? Souvislost neznámá. Barva na klobouky by celkem vyhovovala Abbotově mentalitě — staromódní smýšlení. Byl Abbot mimo Wychwood v den, kdy byla zabita slečna Pinkertonová?

Major Horton — co může svědčit proti němu:

Souvislost s Amy Gibbsovou, Tommym Piercem nebo Carterem neznámá.

Co paní Hortonová? Způsob úmrtí vypadá, jako by šlo o otravu arzenem. Pokud ano, mohou i další úmrtí být jejím následkem — vydírání? Pozor: Thomas ji ošetřoval (opět podezřelý).

Pan Ellsworthy — co může svědčit proti němu:

Nepříjemný člověk — fušuje do černé magie. Mohl by mít povahu vraha, který zabíjí z touhy po krvi. Souvislost s Amy Gibbsovou. Souvislost s Tommym Piercem? Carterem? Neví se. S Humblebym? Ten možná náhodou odhalil jeho duševní stav. Se slečnou Pinkertonovou? Byl Ellsworthy mimo Wychwood v den, kdy byla zabita slečna Pinkertonová?

Pan Wake — co může svědčit proti němu:

Velmi nepravděpodobný. Možná náboženská mánie? Pocit, že mu zabíjet přikazuje vyšší moc? Zbožní duchovní se v detektivkách vyskytují jako podezřelí hned první, ale toto je skutečný život (viz výše).

Pozn.: Carter, Tommy a Amy byli rozhodně záporné postavy. Mohli být eventuálně proto odstraněni z božího nařízení?

Pan Jones

Žádné informace.

Přítel Amy

Měl patrně všechny důvody zabít Amy — ale obecně vzato nepravděpodobné.

Dodatky?

Žádné si nevymýšlet.

Přečetl si, co napsal. Potom potřásl hlavou. Zamumlal si pro sebe tiše:

„...což je absurdní! Jak to pěkně vyjádřil už Eukleides.“

Roztrhal seznamy a spálil je.

Potom dodal:

„Tenhle úkol nebude nejlehčí.“

OSMÁ KAPITOLA

Doktor Thomas

Doktor Thomas se opřel v křesle a pročísl si husté světlé vlasy dlouhou jemnou rukou. Byl to mladík, jehož vzhled byl trochu klamný. I když mu bylo už přes třicet, na první pohled by mu člověk hádal jen něco přes dvacet, jestli ne dokonce ještě méně. Díky své kšticci poněkud nepoddajných světlých vlasů, jakoby vystrašenému výrazu a růžovobílé pleti vypadal trochu jako školák. Navzdory možná nezralému vzezření však diagnóza, kterou právě pronesl nad Lukovým revmatickým kolenem, téměř přesně souhlasila s tou, kterou o týden dříve určil jeden přední specialista z Harley Street.

„Děkuji,“ řekl Luke. „To se mi ulevilo, že mi podle vás pomůže elektroléčba. Nechci, aby se ze mě v tomhle věku stal invalida.“

Doktor Thomas se chlapecky usmál.

„To vám, myslím, opravdu nehrozí, pane Fitzwilliame.“

„Zkrátka jste mě uklidnil,“ řekl Luke. „Přemýšlel jsem, že zajdu k nějakému specialistovi, ale teď jsem si jist, že už to není zapotřebí.“

Doktor Thomas se opět usmál.

„Klidně běžte, jestli vám to udělá dobře. Koneckonců, vždycky je dobré vyslechnout názor specialisty.“

„Ne, ne, naprosto vám věřím.“

„Opravdu, nejde u vás o nic složitého. Když se budete řídit mou radou, jsem si naprosto jist, že už nebudete mít žádné potíže.“

„Nesmírně jste mi pomohl, pane doktore. Říkal jsem si, že je to začínající artritida a že se zanedlouho celý zkroutím a nebudu se moct hýbat.“

Doktor Thomas zavrtěl hlavou a trochu shovívavě se usmál.

Luke rychle dodal:

„Artritida někdy končí dost špatně, jak víte nejlíp sám. Často si říkám, že lékař musí většinu pacientů připadat jako medicinman — tak trochu jako kouzelník.“

„Prvek víry zde působí velmi silně.“

„Já vím. Když se prohlásí: ‚řekl to doktor‘, tak vždycky s jakousi nábožnou úctou.“

Doktor Thomas pokrčil rameny.

„Kdyby tak pacienti někdy věděli!“ zamumlal dobrosrdečně.

A potom řekl:

„Vy píšete knihu o magii, vidíte, pane Fitzwilliame?“

„Propána, jak to víte?“ zvolal Luke se zřejmě příliš přehnaným údivem.

Doktor Thomas se zatvářil pobaveně.

„Ale můj milý pane, v takovéhle vesnici se zprávy šíří velmi rychle. Máme tak málo námětů k hovoru.“

„Nicméně je to trochu nadsazené. Za chvílku uslyšíte, že vyvolávám místní duchy a provozuji černokněžnictví.“

„To je zvláštní, že to říkáte.“

„Proč?“

„Povídá se totiž, že jste vyvolal ducha Tommyho Pierce.“

„Pierce... Pierce... To je ten chlapec, co vypadl z okna?“

„Ano.“

„No to jsem blázen... Samozřejmě jsem se o něm zmínil tomu advokátovi... jak se jmenuje — Abbotovi.“

„Ano, ta historka pochází od Abbota.“

„Neříkejte mi, že jsem proměnil věčného a praktického advokáta v někoho, kdo věří na duchy?“

„A vy na duchy věříte?“

„Váš tón naznačuje, že vy sám ne, pane doktore. Ne, neřekl bych, že ‚věřím na duchy‘, abych to vyjádřil bez obalu. Setkal jsem se však s určitými jevy v případech náhlé nebo násilné smrti. Víc mě ale zajímají nejruznější pověry, které se k násilné smrti vážou — třeba ta, že zavražděný nemůže odpočívat v pokoji v hrobě. A zají-

mavá pověra je i ta, že ze zavražděného prýští krev, když se ho dotkne jeho vrah. Zajímalo by mě, jak zrovna tahle vznikla.“

„To je velmi zajímavé,“ poznamenal Thomas. „Ale řekl bych, že příliš mnoho lidí si na to nevzpomíná.“

„Víc než byste myslel. Samozřejmě nepředpokládám, že zrovna tady máte hodně vražd, takže těžko říct.“

Luke se usmíval a jeho zrak spočíval zdánlivě lhostejně na Thomasově tváři. Zdálo se však, že lékař z míry vyveden není. I on se usmál.

„Ne, řekl bych, že jsme tu žádnou vraždu neměli... už dlouhá léta, rozhodně ne v době, co jsem tady já.“

„Inu, je to klidné místo. Nesvádí k nepravostem. Ledaže by někdo toho malého Tommyho, jak se jmenuje, z toho okna vystrčil.“

Luke se zasmál. I teď se však doktor Thomas usmál — přirozeně a vesele jako chlapec.

„Spousta lidí by byla tomu klukovi ráda zakroutila krkem,“ řekl. „Ale nemyslím, že by někdo zašel tak daleko a shodil ho z okna.“

„Zdá se, že to bylo velice odpudivé dítě — a že jeho odstranění by se dalo brát jako služba veřejnosti.“

„Škoda, že člověk tuhle teorii nemůže moc často aplikovat.“

„Vždycky jsem si říkal, že by společnosti prospělo pár masových vražd,“ řekl Luke. „Obtížní chlápci v pánském klubu by se třeba mohli likvidovat otráveným drinkem. Nebo ženy, které se na vás sesypou a na kopytech roznesou vaše nejlepší přátele. Pomlouvačné staré panny. Nebo nenapravitelní konzervativci, kteří brání pokroku. Kdyby se nějak bezbolestně odstranili, život společnosti by vypadal jinak!“

Úsměv doktora Thomase se ještě zvětšil.

„Vy vlastně obhajujete zločin ve velkém?“

„Jen uvážlivou eliminaci,“ pokračoval Luke. „Copak si taky nemyslíte, že by to bylo prospěšné?“

„Ale nepochybně.“

„Jenže vy to nemyslíte vážně,“ řekl Luke, „zatímco já ano. Nechovám úctu k lidskému životu jako normální Angličan. Každý, kdo stojí v cestě pokroku, by měl být eliminován — tak to vidím já.“

Doktor Thomas si rukou pročísl husté světlé vlasy a řekl:

„Ano, jenže kdo by měl posuzovat, zda je ten či onen způsobilý či nezpůsobilý k životu?“

„To je samozřejmě problém,“ připustil Luke.

„Katolíci by považovali za nezpůsobilého nějakého komunistického agitátora a komunističtí agitátoři by zase odsoudili k trestu smrti třeba kněze jako šířitele pověr. Doktor by eliminoval nemocného, pacifista by zase odsoudil vojáka, a tak dál.“

„Musel byste mít v roli posuzovatele nějakého vědce,“ řekl Luke. „Někoho, kdo je nezaujatý a má odborné vzdělání — třeba lékař. Když tak o tom přemýšlím, vy byste byl například docela dobrým posuzovatelem, pane doktore.“

„Nezpůsobilosti k životu?“

„Ano.“

Doktor Thomas zavrtěl hlavou.

„Mým úkolem je dělat z nezpůsobilých způsobilé. Přiznávám, že většinou je to obtížný úkol.“

„Ale teď jen v rámci téhle debaty,“ řekl Luke, „si vezměme třeba člověka, jako byl ten zesnulý Harry Carter.“

Doktor Thomas vyhrkl:

„Carter? Hostinský od Sedmi hvězd?“

„Ano, ten. Nikdy jsem ho neviděl, ale vyprávěla mi o něm moje sestřenice, slečna Conwayová. Podle všeho to byl pěkný ničema.“

„No,“ připustil Thomas, „samozřejmě pil. Choval se ošklivě ke své ženě a vlastní dceru mlátil. Byl hádavý a hrubý a skoro se všemi tady měl nějaký spor.“

„Takže svět je vlastně lepší bez něj?“

„Dalo by se to tak říct, souhlasím.“

„Kdyby ho někdo do té řeky byl shodil místo toho, že tam laskavě spadl sám, tak by vlastně jednal ve veřejném zájmu, ne?“

Doktor Thomas řekl suše:

„Tyhle metody, které obhajujete... Praktikoval jste je v... Mayang Straits, říkal jste?“

Luke se zasmál.

„Ale kdepak! Je to jenom teorie, ne praxe.“

„Pravda, nemyslím, že jste z těsta, ze kterého jsou vrazi.“

Luke se zeptal:

„A proč ne? Byl jsem k vám docela upřímný.“

„To ano. Právě až příliš.“

„Chcete říct, že kdybych byl opravdu ten typ, který bere zákon do vlastních rukou, tak bych své názory takhle nehlásal?“

„Tak jsem to myslel.“

„Třeba je to pro mě něco jako slovo boží. Třeba jsem fanatik!“

„Přesto byste měl pud sebezáchovy.“

„Takže pokud hledáme vraha, tak nejspíš nějakého milého a jemného člověka, který by neublížil ani mouše?“

„To je možná trochu přehnané,“ řekl doktor Thomas, „i když to zase není tak daleko od pravdy.“

Luke náhle vyhrkl:

„Řekněte mi — zajímá mě to — narazil jste někdy na někoho, u koho vás napadlo, že by mohl být vrah?“

Doktor Thomas vyhrkl:

„To je ale podivná otázka, vážně!“

„Ano? Lékař přece musí potkávat nejrůznější podivíny. Měl by například umět rozpoznat příznaky vražedné mánie už v počátečním stadiu — tedy dřív, než jsou patrné.“

Thomas odpověděl poněkud podrážděně:

„Máte o vražedné mánii jen obecnou a laickou představu — jako že takový člověk ve slepé zuřivosti pobíhá po světě s nožem a má skoro pořád pěnu u úst. Vezte, že rozpoznat vraždícího šílence může být jedna z nejobtížnějších věcí na světě. Lidem může připadat úplně jako všichni ostatní — třeba jako lekavý člověk, který vám řekne, že má nepřátele. Nic víc. Nějaký tichý a na pohled neškodný chlapík.“

„Opravdu?“

„Samozřejmě. Vraždící maniak často zabíjí — jak si sám namlouvá — v sebeobraně. Mnozí vrazi jsou normální a přičetní, tak jako vy nebo já.“

„Pane doktore, vy mě znepokojujete! Třeba zjistíte, že mám na kontě pět nebo šest neodhalených vraždiček.“

Doktor Thomas se usmál.

„Myslím, že to není příliš pravděpodobné, pane Fitzwillieme.“

„Vážně? Já vám tu poklonu vrátím. Já taky nevěřím, že máte na kontě pět nebo šest vražd.“

Doktor Thomas odpověděl vesele:

„To ale nepočítáte mé profesionální omyly.“

Oba muži se zasmáli.

Luke vstal a rozloučil se.

„Obávám se, že jsem vás velmi zdržel,“ řekl omluvně.

„To nic, nemám tolik práce. Ve Wychwoodu je velmi zdravě. Jsem rád, když si mohu popovídat s někým zvenku.“

„Napadlo mě...“ vyhrkl Luke a zarazil se.

„Co?“

„Slečna Conwayová mi říkala, když mě sem posílala, že jste... hm... vynikající lékař. Tak mě napadlo, jestli se tu necítíte tak trochu zahrabaný? Pro talent tu přece není moc příležitostí.“

„Ale kdepak, všeobecná praxe je dobrý začátek. Je to cenná zkušenost.“

„Přece byste se nespokojil s tím, že v téhle rutině zůstanete celý život? Váš zesnulý kolega, doktor Humbleby, ale také nebyl ambiciózní, jak jsem slyšel, a spokojil se se zdejší praxí. Asi tu byl hodně let, ne?“

„Prakticky celý život.“

„Slyšel jsem, že byl profesionálně poctivý, ale staromódní.“

Doktor Thomas odpověděl:

„Někdy to s ním bylo těžké... Nevěřil ničemu modernímu, ale byl ukázkovým příkladem staré lékařské školy.“

„Zůstala prý po něm moc hezká dcera,“ řekl Luke žertovně.

S potěšením pak sledoval, jak se světlerůžová barva obličej doktor Thomase mění v temně rudou.

„Hm... no... ano,“ vysoukal ze sebe.

Luke na něj vlídně hleděl. Byl rád, že ho může vyškrtnout ze svého seznamu podezřelých.

Doktor Thomas zase nabyl svou původní barvu a vyhrkl:

„Když už tak hovoříme o zločinu, mohu vám půjčit docela dobrou knihu, když se o to téma tak zajímáte. Je to překlad z němčiny — *Pocit méněcennosti a zločin* od Kreuzhammera.“

„Děkuji,“ řekl Luke.

Doktor Thomas projel prstem knihy na polici a vytáhl zmíněný svazek.

„Tady je to. Některé z těch teorií jsou dost překvapivé — jsou to samozřejmě pouze teorie, ale zajímavé. Nesmírně poutavé je například mládí Menzhelda, zvaného Frankfurtský řezník, nebo kapitola o Anně Helmové, vraždící guvernance.“

„Ta zabila asi deset svěřenců, než na to přišli, myslím,“ řekl Luke.

Doktor Thomas přikývl.

„Ano, měla velice příjemnou povahu a měla moc ráda děti. A na pohled ji každá ta smrt doopravdy zdrtila. Psychologie je fantastická věda.“

„Fantastické je, jak to těm lidem prochází,“ řekl Luke.

Stál už na prahu. Doktor Thomas ho vyprovodil až ven.

„Nic fantastického na tom není,“ odpověděl mu. „Je to vlastně docela jednoduché.“

„Co jako?“

„Udělat to tak, aby to procházelo.“ Opět se usmíval — okouzlejícím chlapeckým úsměvem. „Když jste opatrný. Člověk jen musí být opatrný, to je vše. Ale chytrý člověk je nesmírně opatrný a dává pozor, aby neudělal chybu. Nic víc na tom není.“

Usmál se a zašel do domu.

Luke se na schodech udiveně zastavil a hleděl za ním.

Na lékařově úsměvu bylo něco blahosklonného. Po celou dobu, kdy spolu hovořili, měl Luke pocit, že on sám je zcela zralý muž, zatímco doktor Thomas je bezelstný mladíček.

Jen nyní měl na okamžik pocit, že se role obrátily. Doktor se usmíval jako dospělý, jehož pobavil nějaký chytrý kousek malého dítěte.

DEVÁTÁ KAPITOLA

Hovoří paní Pierceová

V malém obchůdku na hlavní ulici si Luke koupil plechovku cigaret a nejnovější vydání průbojného týdeníku Good Cheer, který přinášel podstatnou část nemalých příjmů lordu Whitfieldovi. Podíval se na výsledky fotbalových zápasů a se zasténáním vzal na vě-

domí, že prohrál sto dvacet liber. To okamžitě vyvolalo soucit v paní Pierceové, která mu vysvětlila, že podobná zklamání zažívá i její manžel. Když takto navázali přátelské vztahy, Lukovi již nedělalo potíže v rozhovoru pokračovat.

„Pan Pierce je do fotbalu celej divej,“ pravila páně Pierceová choť. „V novinách vždycky hledá vejsledky. Jářku, spálil se už mockrát, ale člověk přeci nemůže furt vyhrávat, že jo. Jak já říkám, štěstí si člověk nepřivolá.“

Luke s tímto názorem srdečně souhlasil a pak snadno přešel k dalšímu hlubokomyslnému prohlášení, že problémy nikdy nechodí jenom po jednom.

„To je teda fakt, pane, to já vím ze všech nejlíp,“ povzdychla si paní Pierceová. „A když má ženská na krku manžela a osm děcek — šest naživu a dvě jsem pochovala —, tak věřte, že ví, co je to problém, to vám teda můžu říct.“

„To si myslím — nepochybně,“ přitakal Luke. „Tak vy jste ... hm ... dvě děti pochovala, říkáte?“

„To druhý teprv před měsícem,“ pravila paní Pierceová s jakýmsi melancholickým potěšením.

„Proboha, to je hrozné.“

„Kdyby jen to, pane. Byl to šok — přesně tak, šok! Úplně to se mnou prásklo, když mně to přišli oznámit. Nikdy mě ani nenapadlo, že by se něco takovýho mohlo stát Tommymu, protože i když je kluk furt v nějakým průšvihů, ani vás nenapadne, že by si ho moh vzít pánbů. A pak Emma Jane, kočička moje zlatá, maličká. ‚Tu nikdy nevychováte,‘ říkali mi tehda lidi. ‚Je pro tenhle svět příliš hodná.‘ A byla to pravda, pane. Jen Hospodin zná cesty Páně.“

Luke jí vyjádřil soustrast a snažil se odvést řeč od kočičky Emmy Jane k méně kočičkovitému Tommymu.

„A chlapec vám zemřel tak nedávno?“ zeptal se. „Byla to nehoda?“

„Přesně tak, pane, nehoda. Myl okna v bejvalým zámečku, kde je teď knihovna, a zřejmě ztratil rovnováhu a výpad — až úplně se-shora.“

Paní Pierceová se pustila do obšírného líčení všech podrobností neštěstí.

„Nepovídalo se náhodou,“ zeptal se Luke jen tak mimochodem, „že poskakoval po okenním rámu?“

Paní Pierceová odpověděla, že kluci jsou zkrátka kluci — ale nepochybně to byl šok i pro pana majora, když je tak úzkostlivý.

„Pro majora Hortona?“

„Ano, pane, toho s těma buldokama. Když k tý nehodě došlo, povídal někde, že našeho Tommyho viděl dělat v tom okně různý skopičiny — a je jasný, že jestli ho najednou něco vylekalo, moh klidně vypadnout. Byl totiž jak z divokejch vajec, víte, ten náš Tommy. Někdy s ním bylo opravdu velký trápení,“ zakončila. „Jenže tak to holt bylo, prostě byl divokej, nic než divokej. Jako každej kluk. Ale zlej nebyl, to ne.“

„Ne, to jistě nebyl, ale víte, paní Pierceová, někdy lidem — tedy rozvázným lidem ve středním věku — dělá potíže vzpomenout si, že kdysi byli i oni mladí.“

Paní Pierceová si povzdychla.

„To máte pravdu, pane. Snad si aspoň některý páni, který bych mohla jmenovat, ale nebudu, tohle vemou k srdci, protože na toho kluka byli zlí — jen proto, že byl z divokejch vajec.“

„Vždycky svým zaměstnavatelům něco provedl, ne?“ zeptal se Luke se shovívavým úsměvem.

Paní Pierceová reagovala okamžitě:

„Ale to byly jen takový jeho vtípky, nic víc. Tommymu šlo odjakživa napodobování. Pokaždý jsme se za břicho popadali, když třeba předváděl pana Ellsworthyho v tom jeho obchodě se starožitnostma — anebo pana Hobbse, správce farnosti. Jednou taky v rezidenci napodoboval jeho lordstvo a oba zahradnický pomocníci se tomu smáli a pak najednou přišlo potichu jeho lordstvo a dalo Tommymu namísto vyhazov. Nic jinýho se přirozeně nedalo čekat, nakonec mu to patřilo, ale jeho lordstvo se pak na něj už ani nezlobilo a pomohlo Tommymu sehnat jinou práci.“

„Ale jiní lidé tak velkomyslní nebyli, že?“ zeptal se Luke.

„To teda nebyli, pane. Nebudu jmenovat. Ale třeba do pana Abbota byste to nikdy neřekl, ten má tak příjemný vystupování a po ruce vždycky vlídný slůvko nebo vtip.“

„A Tommy měl potíže i s ním?“

Paní Pierceová odpověděla:

„Ne že by mu chtěl kluk nějak ublížit, to určitě ne... Koneckonců, když jsou nějaký papíry soukromýho rázu a nemá je nikdo vidět, neměly by se válet po stole, že jo.“

„To je pravda,“ souhlasil Luke. „Papíry soukromého rázu by v advokátní kanceláři měly být v sejfu.“

„To tvrdím taky, pane. Přesně to si myslím a souhlasí se mnou i pan Pierce. Stejně toho Tommy nestihl moc přečíst.“

„A o co vlastně šlo? O nějakou poslední vůli?“ zeptal se Luke.

Předpokládal (pravděpodobně správně), že otázka na povahu zmíněného dokumentu paní Pierceovou zarazí. Jeho přímý dotaz však vyvolal okamžitou odpověď.

„Ale kdepak, pane, nic takovýho. Nic zvlášť důležitýho. Byl to nějaký soukromý dopis — od dámy — a Tommy ani nepostřeh, o jakou dámu jde. Takovýho rámusu a pro nic za nic, že jo.“

„Pan Abbot je zřejmě člověk, který se velmi snadno urazí,“ řekl Luke.

„Vypadá to tak, že jo, pane? I když, jak říkám, on je vždycky takovej příjemnej a dobře se s ním povídá a vždycky má po ruce nějaký vtíp nebo dobrý slůvko. Pravda ale je, že je přej těžký se mu postavit a že třeba s doktorem Humblebym měli pořád tasený kordy, jak se říká, než ten chudák umřel. To pro pana Abbota asi nebylo příjemný pomyslení. Jo, když někdo umře, člověk nerad myslí na to, že mu třeba řek něco ošklivýho a už není možnost vzít to zpátky.“

Luke vážně pokýval hlavou a zamumlal:

„Pravda pravdoucí.“

A pokračoval:

„Je to ale náhoda. Pohádá se s doktorem Humblebym a doktor Humbleby zemře, pohádá se s vaším Tommym a chlapec také zemře! Člověk by si myslel, že taková dvojnásobná zkušenost by měla pana Abbota poučit, aby si v budoucnu dával lepší pozor na jazyk.“

„A taky Harry Carter, ten od Sedmi hvězd,“ řekla paní Pierceová. „Ty se spolu taky pěkně pohádali jen tejden předtím, než se Carter utopil — ale za to člověk nemůže přičítat vinu panu Abbotovi. Nadávat mu začal Carter — přišel k panu Abbotovi domů, víte, ožralej jak kára, a řval na něj ty svoje sprostěárny jak pomínutej. Chudák

paní Carterová, co ta musela snášet! Pokud jde o ni, tak Carterova smrt pro ni byla vysvobození.“

„Měl také dceru, že?“

„Ále,“ ulevila si paní Pierceová. „Já nejsem, žádná drbna.“

To bylo nečekané, ale slibné. Luke nastražil uši a čekal.

„Netvrdím, že šlo o něco víc než jen o řeči. Lucy Carterová je svým způsobem pěkná ženská a nebejt rozdílu ve společenském postavení, troufám si říct, že by si toho všeho nikdo vůbec nevšímal. Ale ty řeči se holt povídaly, to se nedá popřít... O to víc, když pak k němu Carter vtrh domů a řval na něj a nadával mu.“

Luke si z tohoto poněkud zmateného projevu vyvodil vlastní závěry.

„Pan Abbot vypadá, že umí ocenit pěkné děvče,“ řekl.

„Tak to u pánů bejvá,“ řekla paní Pierceová. „Nic špatnýho tím ani nemyslej — jen tu a tam něco utrousej. Jenže panstvo je panstvo, a tak si toho lidi všimnou. Vždyť se to v takovýhle díře dá očekávat.“

„Je to tu kouzelné,“ prohlásil Luke. „Takové nedotčené.“

„Tak to říkaj umělci, ale já si myslím, že jsme spíš sto let za opicema. Tady se třeba vůbec nestaví. Například v Ashevale maj tak fantastickéj pozemek s novejma domama, některý maj zelený střechy a barevný sklo v oknech!“

Luke se trochu otřásl.

„Máte tady přece krásný nový institut,“ řekl.

„No přej je to pěkná budova,“ odpověděla paní Pierceová bez nadšení. „Jeho lordstvo toho samozřejmě pro naše město udělalo hodně. Myslí to dobře, to všichni víme.“

„Copak vy se nedomníváte, že jeho úsilí je celkem úspěšné?“ zeptal se jí Luke pobaveně.

„No, to víte, on není opravdový panstvo — třeba jako slečna Waynfleteová nebo slečna Conwayová. Vždyť otec lorda Whitfielda měl kousek odsud ševcovství! Moje máma si ještě pamatuje, jak mu Gordon Ragg pomáhal v krámě — pamatuje si to stejně dobře jako všechno ostatní. Dneska je z něj samosebou jeho lordstvo a bohatěj člověk — ale to na věci nic nemění, že jo?“

„Jak se zdá, tak ne,“ řekl Luke.

„Promiňte, že se o tom zmiňuju, pane,“ řekla paní Pierceová. „Já samozřejmě vím, že bydlíte u něj v rezidenci a píšete nějakou knihu. Ale vy jste bratranec slečny Bridget, že jo, a to je něco úplně jinýho. Budeme moc rádi, až bude v rezidenci Ashe zase dělat paní.“

„Jistě,“ pravil Luke. „Nepochybně ano.“

Najednou spěšně zaplatil za cigarety a noviny.

Pomyslel si:

Ten osobní prvek je z toho třeba vyloučit! Sakra, jsem tady přece kvůli tomu, abych našel zločince. Co na tom záleží, koho si ta černovlasá čarodějnice bere nebo nebere? Ta do toho nepatří...

Kráčel pomalu po ulici. S největším úsilím zatlačil Bridget do podvědomí.

A teď, řekl si pro sebe, Abbot. Co svědčí proti němu? Našel jsem souvislost s třemi oběťmi. Pohádal se s Humblebym, pohádal se s Carterem a pohádal se s Tommym Piercem — a všichni tři zemřeli. A co to děvče, Amy Gibbsová? Co to bylo za soukromý dopis, který spatřil ten malý pekelník? Věděl, od koho je? Anebo nevěděl? Možná že to matce neřekl. Předpokládejme však, že to věděl. Předpokládejme, že Abbot považoval za vhodné mu zavřít pusu. Klidně to tak mohlo být! To je vše, co se o tom dá říct. Mohlo to tak být! Jenže to nestačí.

Luke přidal do kroku a náhle se zlostně rozhlédl kolem.

Tohle zatracené městečko mi už leze na nervy. Tváří se tak mírumilovně a klidně, tak nevinně, ale přitom jsou tady ty vraždy. Anebo jsem blázen? Byla blázen Lavinie Pinkertonová? Vždyť to konec konců všechno může být jen shoda okolností — ano, i Humblebyho smrt a všechny ostatní...

Ohlédl se na hlavní ulici za sebou — a přepadl ho nutkavý pocit neskutečnosti.

Pomyslel si:

Takové věci se přece nestávají...

A pak zvedl zrak k dlouhému a zachmuřenému obrysu pohoří Ashe a pocit neskutečnosti okamžitě zmizel. Pohoří Ashe bylo skutečné; vidělo podivné věci — čarodějnictví i krutost a zapomenutou touhu po krvi i rituály zla...

Trhl sebou. Po úbočí šly dvě postavy. Rozpoznal je snadno — Bridget a Ellsworth. Mladík gestikuloval těma svýma zvláštníma a nepříjemnýma rukama. Hlavu nakláněl k Bridget. Vypadali jako dvě postavy z nějakého snu. Jako by jejich kroky nedělaly žádný zvuk, když skákali jako kočky z drnu na drn. Luke viděl, jak za ní ve větru vlaje hříva černých vlasů. Znovu ho obestřelo její zvláštní kouzlo.

Očarovala mě, ano, očarovala, řekl si v duchu.

Stál docela nehybně — jako by se ho zmocnila nějaká podivná strnulost.

A pak si pomyslel smutně:

Kdo to kouzlo překoná? Nikdo.

DESÁTÁ KAPITOLA

Rose Humblebyová

Nějaký tichý zvuk ho přiměl, aby se prudce obrátil. Stála za ním dívka, pozoruhodně hezká, s hnědými vlasy zvlněnými kolem uší a s trochu plachýma tmavomodrýma očima. Než promluvila, maličko se v rozpacích zarděla.

„Vy jste pan Fitzwilliam, že?“ zeptala se.

„Ano. Já...“

„Já jsem Rose Humblebyová. Bridget mi říkala, že... že znáte nějaké lidi, kteří znali mého tatínka.“

Luke měl štěstí, že pod opálením nebylo vidět, jak se červená.

„To už je dávno,“ řekl poněkud nepřesvědčivě. „Oni... hm... ho znali ještě zamlada... než se oženil.“

„Aha.“

Rose Humblebyová vypadala trochu sklíčeně.

„Vy píšete knihu, že?“

„Ano. Přesněji řečeno sbírám pro ni materiál. O místních pověrách a takových věcech.“

„Aha. Zní to strašně zajímavě.“

„Nejspíš bude k uzoufání nudná,“ ujistil ji Luke.

„Ale ne, to určitě ne.“

Luke se na ni usmál.

Pomyslel si:

Ten náš doktor Thomas má ale štěstí!

„Jsou lidé,“ pravil, „kteří dokážou psát nudně i na to nejvíc vzrušující téma. Obávám se, že jsem jedním z nich.“

„Ale proč byste měl být?“

„Nevím. Začínám mít podezření, že to tak je.“

Rose Humblebyová řekla:

„Třeba jste naopak jedním z těch, kteří dokážou psát strašně vzrušujícím způsobem na nudné téma.“

„To je opravdu pěkná představa,“ řekl Luke. „Děkuji vám za ni.“

Rose Humblebyová se na něj usmála a pak se zeptala:

„A vy věříte na... pověry a takové věci?“

„To je nelehká otázka. To spolu nesouvisí, víte? Člověk se může o něco zajímat a přitom v to nevěřit.“

„Ano, to asi ano.“ Tvářila se pochybovačně.

„Vy jste pověřivá?“

„N-ne. Myslím že ne. Ale myslím si, že věci se dějí... ve vlnách.“

„Ve vlnách?“

„Ve vlnách smůly a štěstí. Chci říct... Mám pocit, jako by byl v poslední době celý Wychwood nějak očarovaný smůlou. Umřel tatínek... slečnu Pinkertonovou přejelo auto a z okna vypadl ten chlapec. Začala jsem mít pocit... že to tu nemám ráda... že odsud *musím* pryč!“

Zrychlil se jí dech. Luke na ni zamyšleně hleděl.

„Takový máte pocit?“

„Já vím, že je to hloupé. Nejspíš to je tím, že chudák tatínek zemřel tak nečekaně — přišlo to tak náhle.“ Zachvěla se. „A pak slečna Pinkertonová. Říkala...“

Dívka se zarazila.

„Co říkala? Měl jsem ji za roztomilou starou dámu — hodně se podobala jedné mé velmi oblíbené tetě.“

„Vy jste ji znal?“ Rosina tvář se rozsvítila. „Měla jsem ji moc ráda a ona měla velmi ráda tatínka. Ale někdy mě napadlo, jestli není to, čemu se ve Skotsku říká *fey* — někdo, kdo má předtuchu smrti.“

„Proč?“

„Protože... Je to takové divné... Jako by se pořád bála, že se tatínkovi něco stane. Skoro mě *varovala*. Zvlášť před nešťastnými náhodami. A pak toho dne... těsně předtím, než odjela do města... Chovala se tak zvláštně... Bylo jí z toho *úzko*. Opravdu si myslím, pane Fitzwilliame, že patřila k lidem, kteří umějí vidět budoucnost. Myslím, že věděla, že se jí něco stane. A musela vědět i to, že se něco stane tatínkovi. Je to... je to trochu děsivé, tyhle věci.“

Přistoupila k němu o krok blíž.

„Jsou chvíle, kdy člověk do budoucnosti vidí,“ řekl Luke. „Není to vždycky jen nadpřirozená schopnost.“

„Ano, nejspíš je to opravdu celkem přirozené. Je to jen vlastnost, kterou většina lidí postrádá. Ale i tak... trápí mě to...“

„Tak se netrapte,“ řekl Luke jemně. „Pamatujte, že teď už je všechno za vámi. Není k ničemu vracet se k minulosti. Člověk musí žít pro budoucnost.“

„Já vím. Ale je toho víc, víte...“ Rose zaváhala. „Bylo tu i něco... s vaší sestřenicí.“

„Mou sestřenicí? Bridget?“

„Ano. Slečna Pinkertonová si o ni nějak taky dělala starosti. Pořád se mě vyptávala... Myslím, že se bála i o ni.“

Luke se prudce otočil a zkoumal úbočí. Popadl ho iracionální pocit strachu. Bridget — a sama s tím mužem, jehož ruce mají nezdravou barvu zeleného tlejícího masa! Výmysly — jen samé výmysly! Ellsworthy je přece jen neškodný diletant, který si hraje i na toho majitele obchodu.

Jako by mu Rose četla myšlenky, zeptala se ho:

„Je vám sympatický pan Ellsworthy?“

„Rozhodně ne.“

„Geoffrey — tedy doktor Thomas, víte, ho také nemá rád.“

„A vy?“

„Bože, ne — myslím, že je příšerný.“ Přistoupila ještě blíž. „Povídá se o něm spousta věcí. Že prý provozoval nějaký podivný rituál na Čarodějnické louce... Přijelo sem hodně jeho přátel z Londýna. Hrozně divní lidé. A Tommy Pierce jim dělal něco jako ministranta.“

„Tommy Pierce?“ opáčil Luke zprudka.

„Ano. Měl na sobě rochetu a rudou sutanu.“

„Kdy to bylo?“

„Před časem... Myslím, že někdy v březnu.“

„Zdá se, že Tommy Pierce byl zapletený do všeho, co se kdy v tomhle městečku stalo.“

Rose řekla:

„Byl hrozně zvědavý. Vždycky musel vědět, kde se co šustne.“

„Nakonec toho asi věděl příliš,“ řekl Luke zachmuřeně.

Rose se nad jeho výrokem nepozastavila.

„Byl to dost protivný kluk. Rozřezával vosy a trápil psy.“

„Takový kluk, jehož skonu nikdo moc nelituje.“

„Tak nějak. Ale pro jeho matku to muselo být hrozné.“

„Myslím, že má pro útěchu ještě pět dalších božích požehnání. Taky té dobré ženě pěkně jede vyřídilka.“

„Ta toho napovídá, vidíte?“

„Koupil jsem si u ní pár cigaret a mám pocit, že už vím všechno o každém v tomhle městečku!“

Rose řekla smutně:

„To je tady na tom to nejhorší. Že všichni vědí o každém všechno.“

„Všechno jistě ne,“ uklidňoval ji Luke.

Tázavě se na něj podívala.

Luke řekl významně:

„Nikdo přece nezná o druhém člověku úplnou pravdu.“

Rose zvažněla. Bezděčně se zachvěla.

„Ano,“ řekla, „nejspíš to tak bude.“

„Dokonce ani o těch nejbližších a nejdražších,“ doplnil Luke.

„Ano...“ zarazila se. „Ano, asi nevíme... Ale raději takové děsivé věci neříkejte, pane Fitzwilliame.“

„Vás to děsí?“

Pomalu přikývla.

Pak se najednou prudce otočila.

„Musím už jít. Jestli... jestli někdy nebudete mít nic lepšího na práci, tedy když budete moct, tak se u nás stavte. Matka by... vás ráda poznala, protože jste znával tatínkovy přátele.“

Pomalou odcházela ulicí. Hlavu měla sklopenou, jako by ji tížily nějaké starosti či dilema.

Luke se za ní díval. Náhle ho zalila vlna starostlivosti. Pociťil touhu toto děvče opatrovat a chránit.

Před čím? Zamyslel se nad tím a pak netrpělivě potřásl hlavou. Je sice pravda, že Rose Humblebyová nedávno ztratila otce, ale má přece ještě matku a je zasnoubena s rozhodně přitažlivým mladíkem, jenž se coby ochránce také zcela hodí. Proč by měl tedy ochranný komplexem trpět právě on, Luke Fitzwilliam?

Opět vyplouvá na povrch stará sentimentalita, pomyslel si. Muž — ochránce! Nejvíce se mu dařilo za dob královny Viktorie, pak ještě vyrostl za Edwarda a i dnes vykazuje známky života navzdory tomu, co by náš drahý lord Whitfield nazval vírem a tlakem moderního života!

„Ale to děvče se mi líbí,“ řekl si cestou k tyčícímu se masivu pohoří Ashe. „Pro Thomase je jí skoro škoda — vždyť je to takový povýšený studený čumák.“

Vybavil se mu lékařův poslední úsměv na prahu. Rozhodně byl nafoukaný. A samolibý!

Z poněkud nepříjemných úvah jej vyrušily kroky kousek před ním. Zvedl hlavu a spatřil mladého pana Ellsworthyho, který sestupoval po stezce z úbočí. Oči měl upřené k zemi a usmíval se. Jeho výraz Luka nemile překvapil. Ellsworthy ani tak nesestupoval, jako spíš poskakoval — jako někdo, komu v hlavě stále víří nějaké ďábelské nápady. Usmíval se podivně a tajuplně trochu zkřivenými rty; tvářil se vesele a poťouchle zároveň a výsledný dojem byl jednoznačně nepříjemný.

Luke se zastavil. Ellsworthy byl už skoro u něj, když konečně vzhlédl. Jeho potměšilé a roztěkané oči se na okamžik setkaly s Lukovými, a teprve pak ho poznal. Potom jako by se úplně proměnil — tak to aspoň Lukovi připadalo. Tam, kde byl ještě před minutou tančící satyr, stál najednou trochu zženštilý a afektovaný mladý muž.

„Ale, pan Fitzwilliam! Dobré ráno.“

„Dobré ráno,“ odpověděl Luke. „Obdivujete krásy přírody?“

Pan Ellsworthy rozhodil dlouhé a bledé ruce v odmítavém gestu.

„Ale kdepak, ne, ne. Příroda se mi oškliví. Je to taková obhroublá a nepodnětná děvka. Vždycky jsem byl toho názoru, že člověk ze života nic nemá, dokud přírodu neodkáže tam, kam patří.“

„A jak si to představujete?“

„Jsou různé způsoby,“ řekl Ellsworthy. „V takovémhle půvabném provinčním městečku například existují rozkošné zábavy, pokud člověk ví, jak na to. Já si života užívám, pane Fitzwilliame.“

„To já taky,“ prohlásil Luke.

„*Mens sana in corpore sano*,“ * pokračoval Ellsworthy jemně ironickým tónem. „Jsem si jist, že o vás to nesporně platí.“

* Ve zdravém těle zdravý duch. (lat. — pozn. překl.)

„Mohlo by to být horší,“ řekl Luke.

„Můj drahý! Zdravý duch je neuvěřitelná nuda. Člověk musí být blázen — rozkošný blázen, zvrhlý, trochu pokřivený — a teprve pak vidí život z nového a strhujícího úhlu.“

„Jako malomocný, který šilhá,“ navrhl Luke.

„Ale to je dobré, opravdu, velmi vtipné! Něco na tom je, víte. Zajímavý úhel pohledu. Ale nesmím vás zdržovat, zrovna trénujete — člověk musí trénovat. Jako ve škole!“

„Když myslíte,“ řekl Luke a s krátkým pokývnutím šel dál.

Pomyslel si:

Začínám nějak hloupě fantazírovat. Ten chlápek je jen obyčejný pitomec, nic víc.

Ale jakýsi nedefinovatelný nepříjemný pocit jej hnál stále rychleji dál. Ten podivný, prohnáný a vítězný úsměv, jež měl Ellsworthy na tváři — nebo si to Luke jen namlouval? A jeho následný dojem, že mu tento úsměv z tváře zmizel, jako by mu ho někdo setřel houbou, v okamžiku, kdy Luka zahlédl — co ten?

S rostoucím neklidem si pomyslel:

A Bridget? Je v pořádku? Šli sem přece spolu a on se vrací sám.

Pospíchal dál. Když hovořil s Rose Humblebyovou, vyšlo slunce. Nyní už zase bylo za mraky. Obloha byla šedá a hrozivá a v náhlých a rozmarných poryvech občas zafoukal vítr. Luke měl pocit, jako by vstoupil z běžného každodenního života do prapodivného

polosvěta kouzel, jejichž existence ho obklopovala od chvíle, kdy do Wychwoodu vkročil.

Zabočil a vyšel na plošinu porostlou zelenou trávou, na kterou byl upozorněn zdola a které se, jak věděl, říkalo Čarodějnická louka. Podle tradice se právě zde čarodějnice oddávaly bujným radovánkám o Valpuržině noci a ve svátek Všech svatých.

A potom ho zaplavila náhlá vlna úlevy. Byla tam Bridget. Seděla na kopci a opírala se o kámen. Byla předkloněná a hlavu si držela v dlaních.

Rychle k ní přešel po krásném a bujném trávníku zvláštní a svěží zelené barvy.

„Bridget?“ oslovil ji.

Pomalů zdvihla obličej. Její výraz ho znepokojil. Vypadala, jako by se vracela z nějaké velké dálky a jako by jí dělalo potíže přizpůsobit se tomuto světu. Luke řekl poněkud nepatřičně: „Chci se zeptat, jestli... jestli jsi v pořádku?“ Trvalo minutu nebo dvě, než odpověděla — jako by se ještě zcela nevrátila z toho vzdáleného světa, jenž ji poutal. Luke měl pocit, že jeho slova k ní musela jít dlouhou cestou, než k ní dorazila. Potom řekla:

„Samozřejmě že jsem v pořádku, proč bych neměla být?“

Hlas měla najednou ostrý a téměř nepřátelský. Luke se usmál.

„Ať visím, jestli to vím. Zničehonic jsem o tebe dostal strach.“

„Proč?“

„Myslím, že hlavně kvůli té šílené atmosféře, ve které zrovna žiju. Vidím kvůli ní věci nějak pokřiveně. Když tě na hodinu dvě ztratím z očí, hned dojdou k závěru, že v příštím okamžiku najdu tvou mrtvolu v příkopu. Jako v nějaké hře nebo knížce.“

„Hrdinku přece nikdy nezabijí,“ řekla Bridget. „To je pravda, ale...“ Luke se zarazil — právě včas. „Co jsi chtěl říct?“

„Ale nic.“

Díkybohu že se včas zarazil. Člověk přece nemůže přitažlivě mladé ženě říct, ty ale nejsi žádná hrdinka. Bridget pokračovala:

„Hrdinku unesou, uvězní, snaží se ji otrávit plynem nebo utopit ve sklepech, ale ona nikdy nezemře.“

„Ani neodkvete,“ doplnil ji Luke. A pokračoval:

„Tak tohle je Čarodějnická louka?“

„Ano.“

Shlédl k ní dolů.

„Chybí ti jen koště,“ prohlásil vlídně.

„Díky. Pan Ellsworthy řekl skoro to samé.“

„Zrovna jsem ho potkal,“ konstatoval Luke.

„A mluvil jsi s ním?“

„Ano. Myslím, že se mi snažil zkazit náladu.“

„A povedlo se mu to?“

„Má trochu dětinské metody.“ Odmlčel se a pak zprudka vyhrkl:
„Je to takový divný pavouk. Jednu chvíli si člověk myslí, že je to jen podivín, a pak ho najednou napadne, jestli v tom není něco víc.“

Bridget k němu vzhledla.

„Taky jsi měl ten pocit?“

„Ty ho taky máš?“

„Ano.“

Luke vyčkával.

Bridget řekla:

„Je na něm něco... divného. Pořád o tom přemýšlím, víš... Včera v noci jsem kvůli tomu nemohla usnout a vrtalo mi to hlavou. To všechno. Měla jsem pocit, že kdyby tady byl... nějaký vrah, já bych přece měla vědět, kdo to je! Jako když tady žiju a tak. A tak jsem přemýšlela a přemýšlela a došla jsem k závěru, že jestli tady je nějaký vrah, rozhodně to musí být šílenec.“

Luke si vzpomněl, co říkal doktor Thomas, a řekl:

„Takže si nemyslíš, že vrah musí mít stejně zdravý rozum jako ty nebo já?“

„Tenhle typ vraha ne. Já to vidím tak, že ten vrah musí být šílenec. A víš, to mě dovedlo rovnou k Ellsworthymu. Ze všech zdejších lidí je jediný, který je jednoznačně divný. To přece je, to nemůžeš popřít!“

Luke pravil pochybovačně:

„Takových jako on je, různí nedoukové a nafoukanci a jim podobní. Většinou bývají neškodní.“

„To ano. Ale myslím, že v jeho případě může jít o víc. Má takové odporné ruce.“

„Taky sis toho všimla? To je legrační, já taky.“

„Nejsou jen bílé — ale zelené.“

„Rozhodně tak působí. Přesto však nemůžeš někoho považovat za vraha jen kvůli barvě kůže.“

„To je jasné. Potřebujeme důkazy.“

„Důkazy,“ zavrčel Luke. „To je něco, co tady zcela chybí. Ten vrah je příliš opatrný. *Opatrný* šílenec!“

„Jen se ti snažím pomoci,“ řekla Bridget. „Myslíš s Ellsworthym?“

„Ano. Říkala jsem si, že bych s ním třeba uměla jednat líp než ty. Takže jsem začala.“

„Povídej.“

„Zdá se, že má kolem sebe takovou menší kliku — partu odpudivých kamarádů. Čas od času sem jezdí na různé oslavy.“

„Chceš říct na to, čemu se říká nepopsatelné orgie?“

„Nevím, jestli jsou nepopsatelné, ale orgie to určitě jsou. Vlastně to všechno zní velmi hloupě a dětinsky.“

„Předpokládám, že uctívají d'ábla a tančí nemravné tance.“

„Něco takového. Očividně z toho mají potěšení.“

„Tak k tomu mohu přispět svou troškou do mlýna,“ pravil Luke. „Jedné té slavnosti se zúčastnil i Tommy Pierce. Dělal jim jakéhosi ministranta. Měl na sobě rudou sutanu.“

„Takže o tom věděl?“

„Ano. A to by mohlo vysvětlovat, proč zemřel.“

„Myslíš jako, že o tom mluvil?“

„Ano, anebo se snažil Ellswoorthyho potajmu vydírat.“ Bridget řekla zamyšleně:

„Vím, že to celé zní fantasticky. Ale u Ellswoorthyho mi to nepřipadá zas tak fantastické jako u někoho jiného.“

„To je pravda, souhlasím — taková myšlenka je najednou pravděpodobná a ne tak absurdně neskutečná.“

„Takže máme spojitost se dvěma oběťmi,“ řekla Bridget. „S Tommym Piercem a Amy Gibbsovou.“

„A kam by zapadal ten hostinský a Humbleby?“

„V téhle chvíli nikam.“

„Hostinský ne. Ale uměl bych si představit motiv pro odstranění Humblebyho. Byl to doktor a mohl třeba náhodou objevit Ellsworthiho nenormální stav.“

„Ano, to je možné.“

Pak se Bridget zasmála.

„Dnes dopoledne jsem to zahrála docela dobře. Ted' to vypadá, že mám velké parapsychologické schopnosti, a když jsem mu vyprávěla, jak jedna moje praprababička jen taktak unikla upálení jako čarodějnice, stoupla jsem v ceně. Řekla bych, že dostanu pozvánku na příští orgie satanských her.“

Luke vyhrkl:

„Bridget, proboha, buď opatrná!“

Překvapeně se na něj podívala. Vstal.

„Potkal jsem ted' Humblebyho dceru. Mluvili jsme o slečně Pinkertonové. A ta Humblebyová říkala, že si o tebe slečna Pinkertonová dělala starosti.“

Bridget, která právě vstávala, najednou ztuhla jako stížená nehybností.

„Cože? Slečna Pinkertonová si dělala starosti — o mě?“

„Přesně tak to Rose Humblebyová řekla.“

„Řekla to Rose Humblebyová?“

„Ano.“

„A co ještě řekla?“

„Víc nic.“

„Jsi si jistý?“

„Naprosto jistý.“

Bridget se odmlčela a pak poznamenala: „Aha.“

„Slečna Pinkertonová si dělala starost o Humblebyho a ten zemřel. A ted' slyším, že si dělala starost o tebe...“

Bridget se zasmála. Vstala a potřásla hlavou, až jí dlouhé černé vlasy zavířily.

„Neboj se,“ řekla mu. „Dábel o své děti pečuje.“

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

Domácí život majora Hortona

Luke, sedící naproti řediteli banky u jeho stolu, se opřel a pravil: „Vypadá to uspokojivě. Ale obávám se, že vás stojím příliš mnoho času.“

Pan Jones mávl omluvně rukou. Na drobné, tmavé a kulatoučké tváři měl šťastný výraz.

„Ale kdepak, pane Fitzwilliame. Tady se přece nikdy nic neděje. Vždycky rádi vidíme nějakého cizince.“

„Je to fascinující kout,“ řekl Luke. „Plný pověr.“

Pan Jones si povzdychl a prohlásil, že trvalo dlouho, než vzdělání pověry vymýtilo. Luke pravil, že vzdělání se podle jeho názoru dnes přeceňuje, a pana Jonese jeho výrok poněkud šokoval.

„U nás je v tomto směru největším přínosem lord Whitfield,“ řekl. „Uvědomuje si nevýhody, jimiž sám jako chlapec trpěl, a tak se rozhodl, že dnešní mládež by měla být zaopatřena lépe.“

„Nevýhody v dětství mu ale nezabránilly v tom, aby vydělal obrovský majetek,“ namítl Luke.

„Pravda, musel mít schopnosti, velké schopnosti.“

„Anebo štěstí,“ dodal Luke.

Pan Jones vypadal dost otřeseně.

„Štěstí je důležitá věc,“ pokračoval Luke. „Vezměte si například takového vraha. Proč úspěšnému vrahovi jeho čin projde? Je to schopnostmi? Anebo jde o pouhopouhé štěstí?“

Pan Jones připustil, že jde pravděpodobně o štěstí.

Luke pokračoval:

„Tak třeba někdo jako ten Carter, hostinský v jedné z vašich hospod. Nejspíš byl šest dní v týdnu opilý — ale jednou večer jde a spadne z mostu do řeky. Taky štěstí.“

„Štěstí pro některé lidi,“ utrousil ředitel banky.

„Jak to myslíte?“

„Pro jeho ženu a dceru.“

„To ano, samozřejmě.“

Ozvalo se zaklepání a vstoupil úředník s dokumenty. Luke předvedl dva vzorové podpisy a obdržel šekovou knížku. Vstal.

„Jsem rád, že jsme to vyřídili. Měl jsem letos trochu štěstí v derby. Co vy?“

Pan Jones s úsměvem řekl, že on nesází. A dodal, že paní Jonesová má na koňské dostihy velmi vyhraněný názor.

„Takže jste, předpokládám, ani na derby nejel?“

„To opravdu ne.“

„A jezdí někdo odsud?“

„Byl tam major Horton. Ten má dostihy celkem rád. A taky pan Abbot si obvykle udělá den volno. Ale vítěze netrefil.“

„To se letos nepovedlo hodně lidem, řekl bych,“ pravil Luke a po vzájemném rozloučení odešel.

Když vyšel z banky, zapálil si cigaretu. Kromě teorie „nejméně pravděpodobné osoby“ neviděl sebemenší důvod, proč by měl pana Jonese vést na svém seznamu podezřelých. Ředitel banky neprojevil na Lukovy zkušební otázky žádnou zajímavou reakci. Představa, že by byl vrah, mu připadala značně nemožná. Navíc odsud neodjel v den, kdy se konalo derby. Lukova návštěva však náhodou nebyla marná, neboť získal dvě drobné informace. Ve Wychwoodu v den dostihů nebyli major Horton a právník, pan Abbot. Každý z nich tudíž mohl být v Londýně v době, kdy slečnu Pinkertonovou přejelo auto.

Ačkoli Luke zrovna nepodezříval doktora Thomase, měl pocit, že by byl spokojenější, kdyby bezpečně věděl, že Thomas se v onen den věnoval svým profesionálním povinnostem ve Wychwoodu. Dal si za úkol tuto věc ověřit.

A pak tu byl Ellsworthy. Byl ve Wychwoodu v den, kdy se konalo derby? Pokud ano, značně by to oslabilo předpoklad, že vrahem je on. I když, jak Luke sám sebe upozornil, je také možné, že smrt slečny Pinkertonové nebyla nic víc než nehoda, jakou se jevila.

Ale tuhle teorii zamítl. Její smrt byla až příliš příhodná.

Luke nastoupil do svého auta, jež stálo u chodníku, a zavezl je do Pipwellova servisu na druhém konci hlavní ulice.

Vůz měl nejružnější drobné závady, které chtěl v servisu projednat. Pozorně ho vyslechl pohledný mladý automechanik s pihova-

tým obličejem. Oba muži nadzvedli kapotu a pohroužili se do technické debaty.

Nějaký hlas zavolal:

„Jíme, pojd sem na minutku!“

Pihovatý automechanik uposlechl.

Jim Harvey. Přesně tak, Jim Harvey, přítel Amy Gibbsové. Za okamžik se vrátil, omluvil se a pak se vrátili k technickým záležitostem. Luke nakonec svolil, že automobil v servisu nechá.

Když byl na odchodu, jen tak mimoděk se zeptal:

„Dařilo se vám při letošním derby?“

„Kdepak, pane. Vsadil jsem na Clarigolda.“

„Asi není moc lidí, kteří vsadili na Jujuba Druhého, co?“

„To určitě není, pane. Jsem přesvědčen, že ani noviny ho netipovaly na vítěze.“

Luke zavrtěl hlavou.

„Koňské dostihy jsou nejistá hra. Viděl jste někdy derby na vlastní oči?“

„Ne, pane, ale moc jsem chtěl. Letos jsem žádal o den volna. Jízdenky do města a dál do Epsomu byly zlevněné, ale můj šéf o tom nechťel ani slyšet. Byl tady zrovna nedostatek lidí a ten den jsme měli spoustu práce.“

Luke přikývl a odešel.

Jima Harveyho si škrtl ze seznamu. Tenhle příjemný mladík nebyl žádný tajemný vrah ani nepřel Lavinii Pinkertonovou.

Domů šel kolem řeky. Jako už jednou zde potkal majora Hortona a jeho psy. Major stále stejně vztekle vykřikoval: „Auguste! Nelly... Nelly, povídám! Nero... Nero... Nero!“

A opět se vypoulenýma očima zadíval na Luka. Tentokrát však u toho nezůstal. Major Horton řekl:

„Promiňte, vy jste pan Fitzwilliam, že?“

„Ano.“

„Já jsem Horton — major Horton. Řekl bych, že se zítra setkáme v rezidenci na tenisovém turnaji. Slečna Conwayová byla tak laskavá, že mě pozvala. Vaše sestřenice, že?“

„Ano.“

„Myslel jsem si to. Člověk si tady všimne každé nové tváře.“

Nastalo drobné vyrušení, když se všichni tři buldoci vrhli na jakéhosi nepopsatelného bílého voříška.

„Auguste... Nero! Pojd'te sem, povídám, k noze!“

Když Augustus a Nero konečně neradi poslechli, major Horton pokračoval v konverzaci. Luke pohládl Nelly, která k němu oddaně vzhlížela.

„Je milá, vid'te?“ otázal se major. „Mám buldoky rád. Vždycky jsem nějaké měl. Mám je radši než ostatní plemena. Bydlím nedaleko odsud, nechtěl byste ke mně zajít na skleničku?“

Luke pozvání přijal. Oba muži kráčeli vedle sebe a major Horton přednášel na téma psi a podřadnost ostatních ras kromě té, již dával přednost on.

Luke se tudíž dozvěděl o všech cenách, které získala Nelly, i o skandálním chování poroty, která Augustovi udělila pouze čestné uznání, a také o vítězstvích Nera na přehlídkách.

V té chvíli zabočili k majorově brance. Pak Horton otevřel hlavní dveře, jež nebyly zamčené, a oba muži vstoupili do domu. Major Luka zavedl do menšího pokoje, prodchnutého psím pachem a obloženého knihovnamy, a jal se připravovat nápoje. Byly zde fotografie psů, výtitky časopisů *Field a Country Life* a dvě odřené lenošky. Na policích s knihami byly rozestavěny stříbrné poháry a nad krbem visela jedna olejomalba.

„Moje žena,“ vzhlédl major od sifonové láhve a pokývl směrem, kterým se Luke díval. „Pozoruhodná žena. Charakterní tvář, nemyslíte?“

„To ano, skutečně,“ souhlasil Luke s pohledem upřeným na zesnulou paní Hortonovou.

Byla zobrazena v růžových saténových šatech a s kytičkou konvalinek. Hnědé vlasy měla uprostřed rozdělené pěšinkou a rty pevně sevřené. Její chladně šedé oči se dívaly nevrle.

„Pozoruhodná žena,“ opakoval major a podal Lukovi sklenku. „Už je to víc než rok, co zemřela. Ještě jsem se z toho nevzpamatoval.“

„Chápu,“ utrousil Luke, jenž trochu nevěděl co říci.

„Posad'te se,“ pokynul mu major k jedné z kožených lenošek.

Sám usedl do druhé a usrkáváje whisky se sodou, pokračoval:

„Ne, ještě jsem se z toho nevzpamatoval.“

„Musí vám chybět,“ řekl Luke neobratně.

Major Horton zachmuřeně pokýval hlavou.

„Chlap potřebuje ženu, aby ho držela v lati,“ prohlásil. „Jinak zvlčí — ano, zvlčí. Normálně zpustne.“

„To snad přece...“

„Můj drahý, vím, o čem mluvím. Neříkám samozřejmě, že manželství člověka zpočátku nedrtí. Drtí. Nejdřív si člověk říká, k čertu s tím, vždyť mi už nepatří ani moje vlastní duše. Ale pak se to zlomí. Je to jen věc disciplíny.“

Luke si pomyslel, že manželství majora Hortona zřejmě vypadalo spíš jako vojenské tažení než šťastná domácí idyla.

„Ženy,“ pokračoval major v samomluvě, „jsou prapodivné bytosti. Někdy to vypadá, jako by je nic nedokázalo uspokojit. Ale fakt je, že chlapa drží v lati.“

Luke udržoval zdvořilé mlčení.

„Jste ženatý?“ zeptal se major.

„Ne.“

„Inu, také k tomu dospějete. Vězte, milý příteli, že nic lepšího na světě není.“

„Člověka vždycky potěší,“ řekl Luke, „když někdo mluví o manželství hezky. Zvlášť dnes, kdy se lidé tak lehce rozvádějí.“

„Ale!“ odfrkl si major. „Z mladých lidí se mi dělá zle. Nemají žádnou vytrvalost — nic nevydrží. Nic nesnesou. Není v nich žádná *mravní síla*!“

Luke pocítil neodolatelnou chuť se ho zeptat, k čemu je této výjimečné mravní síly zapotřebí, ale potlačil ji.

„Lydia byla jedna z tisíce,“ pokračoval major. „Z tisíce! Všichni si jí tu vážili a obdivovali ji.“

„Ano?“

„Nesnesla žádné nesmysly. Uměla se na člověka jen podívat a on zvadl — prostě zvadl. Třeba ta nedochůdčata, co si dneska říkají komorné. Ty si myslí, že jim projde každá drzost. Lydia jim brzy ukázala, zač je toho loket! Víte, že jsme měli patnáct kuchařek a služebných za jediný rok? *Patnáct!*“

Luke měl sice dojem, že to způsobu vedení domácnosti paní Hortonové sotva slouží ke cti, ale protože jeho hostitel to zjevně viděl jinak, jen zamumlal něco mlhavého.

„Ta jim uměla prohnat faldy, když jim něco nešlo.“

„To tak bylo vždycky?“ zeptal se Luke.

„Inu, spousta jich od nás taky odešla sama. Ale těch nebyla žádná škoda, jak říkala Lydia!“

„Pěkný přístup,“ poznamenal Luke, „ale nebylo to někdy trochu nepraktické?“

„Vůbec ne! Mně nikdy nevadilo přiložit ruku k dílu,“ odpověděl Horton. „Docela slušně vařím a oheň taky rozdělám vždycky. Mytí nádobí mě nikdy nezajímalo, ale samozřejmě se to musí dělat taky — tomu člověk neunikne.“

Luke souhlasil, že neunikne, a zeptal se, jestli i paní Hortonové šly domácí práce dobře.

„Nejsem typ muže, který by se od ženy nechal obskakovat,“ prohlásil major Horton. „A Lydia byla na domácí práce příliš jemná bytost.“

„Nebyla silná?“

Major Horton zavrtěl hlavou.

„Duchem ano, nikdy se nevzdávala. Ale co si vytrpěla! A doktoři jí to moc neulehčovali. Jsou necitelní a krutí. Chápou jen jednoznačnou fyzickou bolest. Nejsou schopni pochopit nic, co se vymyká běžnému průměru. Například Humbleby. A to si všichni mysleli, že to je dobrý doktor.“

„A vy si to nemyslíte.“

„Ten člověk byl naprostý nevzdělanec. O moderních objevech nevěděl zholá nic. Pochybují, že někdy v životě slyšel třeba o neuróze! Nejspíš uměl léčit spalničky a příušnice a zlomené kosti, ale už nic jiného. Nakonec jsem se s ním pohádal. Vůbec Lydiin případ nechápal. Vytmavil jsem mu to pěkně a jemu se to nelíbilo. Urazil se a práskl dveřmi. Řekl mi, ať si pošlu pro jiného doktora. Potom jsme už volali Thomase.“

„Líbil se vám víc?“

„Celkově je mnohem chytřejší. Pokud by ji vůbec někdo z té její poslední nemoci mohl dostat, byl by to on. Vlastně se jí udělalo lépe, ale pak najednou dostala recidivu.“

„Měla bolesti?“

„Mhm, ano. Byla to gastritida. Akutní bolesti, nevolnost a všechno ostatní. Kolik si toho ta nebožačka vytrpěla! Jestli někdy žila nějaká mučednice, byla to ona. A v domě jsme přitom měli dvě sestry z nemocnice, ale ty s ní soucítily asi jako pendlovky! Jen samé ‚pacientka sem, pacientka tam‘.“ Major potřásl hlavou a dopil sklenku. „Nesnáším sestry z nemocnice. Jsou tak arogantní! Lydia tvrdila, že jí do jídla dávají jed. To samozřejmě nebyla pravda — nemocní si takové věci vymýšlejí běžně, prý to dělá spousta lidí, říkal Thomas —, ale pravda byla, že ji ty ženské neměly rády. To je na ženách to nejhorší — pořád po sobě jdou.“

„Předpokládám,“ řekl Luke s pocitem, že se asi vyjadřuje trapně, ale lepší způsob ho nenapadl, „že paní Hortonová měla ve Wychwoodu spoustu oddaných přátel?“

„Lidé byli velmi laskaví,“ odpověděl major poněkud zdráhavě. „Whitfield jí poslal hrozny a broskve ze svého skleníku. A chodily za ní ty staré drbny, Honorie Waynfleteová a Lavinie Pinkertonová.“

„Slečna Pinkertonová asi chodila často, ne?“

„Ano. Usedlá stará panna, ale laskavá bytost. Dělala si o Lydii velké starosti. Vyptávala se, co jí a jaké bere léky. Myslela to dobře, víte, ale dělala *rámus*.“

Luke chápavě přikývl.

„A já *rámus* nesnáším,“ pokračoval major. „Tady je příliš mnoho ženských. Ani si tady člověk pořádně nezahraje golf.“

„A co ten mladík v obchodě se starožitnostmi?“ zeptal se Luke. Major si odfrkl.

„Ten golf nehraje. Je to taková křehotinka.“

„A je ve Wychwoodu už dlouho?“

„Asi dva roky. Nechutný chlap. Nesnáším tyhle dlouhovlasé chlapečky, co pořád předou a vrní. Legrační je, že Lydii se líbil. Ženy mají divné názory na muže. Dokážou se spřátelit s neuvěřitelnými hulváty. Dokonce trvala na tom, že u něj musíme koupit nějaký značkový šarlatánský všelék. Taková tekutina v červené lahvičce

počárané znameními zvěrokruhu! Měly to být nějaké léčivé byliny, natrhané za úplňku. Taková šaškárna, ale ženské tyhle věci baští — dokonce doslova, ha ha!“

Luke sice cítil, že mění téma poněkud náhle, ale správně tušil, že major Horton si toho nevšimne:

„A jaký je Abbot, ten místní právník? Vyzná se v zákonech? Budu se muset o něčem poradit, a tak jsem si myslel, že bych za ním zašel.“

„Prý je velice chytrý,“ připustil major Horton. „Nevím. Já sám jsem se s ním nepohodl. Neviděl jsem ho od chvíle, kdy sem přišel před Lydiinou smrtí sepsat její poslední vůli. Podle mého názoru je to hulvát. To ale samozřejmě nikterak nezmenšuje jeho právnícké schopnosti,“ dodal.

„Samozřejmě,“ souhlasil Luke. „Nicméně dělá dojem konfliktního člověka. Podle toho, co jsem slyšel, se zdá, že se tady nepohodl se spoustou lidí.“

„Jeho problém je v tom, že je tak zatraceně nedůtklivý,“ řekl major Horton. „Jako by si myslel, že je Bůh Všemohoucí a že každý, kdo nesdílí jeho názor, se dopouští urážky majestátu. Slyšel jste, jak se rozhádal s Humblebym?“

„Nepohodli se, že?“

„Parádně. Mě to ale vůbec nepřekvapuje. Humbleby byl zabeněný osel! Takže se pohádali.“

„Jeho smrt byla velice smutná.“

„Humblebyho? No, asi ano. Zanedbání běžné péče. Otrava krve je sakra nebezpečná věc. Já si vždycky dávám na každou ránu jód — bez pardonu! Jen tak pro jistotu. A Humbleby byl doktor, ale takové věci nedělal. O něčem to vypovídá, že.“

Luke si sice nebyl zcela jist, o čem to vypovídá, ale nechal poznámku bez povšimnutí. Pohlédl na hodinky a vstal.

Major Horton řekl:

„Už je čas na oběd? Opravdu. Těšilo mě si s vámi popovídat. Rád vidím někoho, kdo trochu procestoval svět. Musíme si někdy povyprávět obsírněji. Kde jste to sloužil? V Mayang Straits? Tam jsem v životě nebyl. Prý píšete knihu? O pověrách a tak.“

„Ano, já...“

Ale major Horton ho přerušil.

„Mohu vám vyprávět pár velmi zajímavých věcí. Když jsem byl v Indii, vážený pane ...“

Luke unikl až deset minut poté, co absolvoval obvyklé historky o fakírech a tricích s provazem a mangem, jež zbožňují všichni penzionovaní Angličané, kteří sloužili v Indii.

Když vyšel na vzduch a zaslechl, jak za ním major řve na Nera, pozastavil se nad tím, jakým zázrakem může být manželství. Zdálo se, že major Horton zřejmě upřímně truchlí pro manželku, jež se podle všech měřítek, včetně těch jeho, podobala lidožravé tygřici.

Anebo to je — napadlo náhle Luka — jen nesmírně chytrý trik?

DVANÁCTÁ KAPITOLA

Hádka

Odpoledne, kdy se hrál tenisový zápas, bylo naštěstí pěkně. Lord Whitfield měl maximálně srdečnou náladu a hrál roli hostitele se značným potěšením. Často se zmiňoval o svém skromném původu. Hráčů bylo celkem osm — lord Whitfield, Bridget, Luke, Rose Humblebyová, pan Abbot, doktor Thomas, major Horton a hihňavá mladá dáma jménem Hetty Jonesová, dcera ředitele banky.

V druhém zápase hrál Luke po boku Bridget proti lordu Whitfieldovi a Rose Humblebyové. Rose byla dobrá tenistka se silným forhendem. Hrála i v místní lize. Napravovala chyby lorda Whitfielda, a tak byl zápas proti Bridget a Lukovi, z nichž ani jeden nebyl zvlášť výrazným tenistou, poměrně vyrovnaný. Když byl stav tři — tři na gemy, Luke se najednou vzepjal k nečekanému výkonu a posunuli s Bridget stav na 5:3.

V té chvíli si povšiml, že se lord Whitfield přestává ovládat. Pohádal se o míček na čáře, prohlásil jedno podání za špatné, přestože Rose tvrdila, že bylo v pořádku, a vůbec se choval jako vzpurné dítě. Chyběl jim jediný bod, ale Bridget poslala do sítě míček, který mohla docela snadno vybrat, a hned nato udělala dvojchybu při servisu. Shoda. Příští míček dostali mezi sebe, a když se ho Luke chystal vy-

brat, srazil se s partnerkou. Potom Bridget udělala další dvojchybu při servisu a tím set prohráli.

Bridget se omlouvala: „Promiň, byla jsem úplně mimo.“

To byla očividně pravda. Její údery byly příliš divoké, jako by neuměla udělat nic správně. Zápas skončil vítězně pro lorda Whitfielda a jeho partnerku 8:6.

Nastala krátká diskuse o složení týmů na další zápas. Nakonec hrála zase Rose, ale s panem Abbotem proti doktoru Thomasovi a slečně Jonesové.

Lord Whitfield se posadil, otřel si čelo a spokojeně se usmál. Dobrá nálada se mu vrátila. Začal si povídat s majorem Hortonem o sérii článků o fyzické zdatnosti Britů, které zrovna vycházely v jedněch z jeho novin.

Luke řekl Bridget:

„Ukaž mi zelinářskou zahradu.“

„Proč zrovna zelinářskou zahradu?“

„Mám slabost pro zelí.“

„Hrášek by ti nestačil?“

„Pocítím obdivem i hrášek.“

Odešli z tenisového kurtu a vstoupili do zídrou obehnané zahrádky. Teď v sobotu odpoledne v ní nebyli zahradníci a zahrada na slunci vypadala líně a pokojně.

„Tak tady máš ten svůj hrášek,“ pravila Bridget.

Luke však předmětu návštěvy nevěnoval sebemenší pozornost a zeptal se jí:

„Proč jsi jim sakra ten set věnovala?“

Bridget trochu nadzvedla obočí.

„Promiň. Přestalo mi to jít. Podávám strašně nevyrovnané výkony.“

„Takhle nevyrovnané ale ne! Těm tvým dvojchybám by neuvěřilo ani dítě! A ty pecky — vždyť každý míček letěl půl míle daleko!“

Bridget řekla klidně:

„To proto, že hraju tak mizerně. Kdybych byla jen o trochu lepší, byla bych to snad dokázala o něco líp. Jenže takhle když se sna-

žím dát míček za čáru, vždycky skončí na ní a mně pak nezbyvá, než to kazit jinak.“

„Aha, takže přiznáváš?“

„To je přece nasnadě, milý Watsone.“

„A důvod?“

„Ten je přece nasnadě taky, řekla bych. Gordon nerad prohrává.“

„A co já? Co když rád vyhrávám já?“

„Obávám se, milý Luku, že to není stejně důležité.“

„A mohla bys mi tedy tu důležitost trochu víc objasnit?“

„Ale jistě, když chceš. Člověk se nesmí hádat se svým chlebo-dárce. A Gordon je můj chlebo-dárce. Ty ne.“

Luke se zhluboka nadechl. A pak vybuchl.

„Proč si chceš hergot toho absurdního trpaslíka vzít? Proč to děláš?“

„Protože jako jeho sekretářka dostávám šest liber týdně a jako jeho manželka budu mít sto tisíc, které na mě přepíše, a k tomu šperkovnici plnou perel a diamantů, pěknou apanáž a nejrůznější naturální požitky, které náleží postavení vdané ženy!“

„Ale taky poněkud odlišné povinnosti!“

Bridget řekla chladně:

„A *musíme* mít tenhle patetický přístup v životě ke všemu? Pokud si Gordona představuješ jako manžela pod pantoflem, tak na to rychle zapomeň! Mělo ti už dojít, že Gordon je malý kluk, který tak úplně nevyrostl. Potřebuje matku, a nikoli manželku. Jeho matka bohužel zemřela, když mu byly čtyři roky. Chce mít po ruce někoho, před kým se může chlubit, kdo mu bude dodávat sebedůvěru a kdo je připraven donekonečna naslouchat přednáškám lorda Whitfielda o lordu Whitfieldovi!“

„Ty jsi ale zahořklá!“

Bridget ostře odsekla:

„Jenom si nenamlouvám žádné pohádky, jestli to myslíš takhle! Jsem mladá žena s určitou dávkou inteligence a s velmi průměrným zevnějškem, ale bez peněz. Mám v úmyslu se živit poctivě. Moje práce jakožto Gordonovy manželky bude prakticky k nerozeznání od práce Gordonovy sekretářky. Až uplyne rok, pochybuji, že si vůbec

vzpomene, že mě má před spaním políbit. Jediný rozdíl bude v platu.“

Hleděli na sebe. Oba byli bledí hněvem. Bridget řekla posměšně:

„Jen tak dál. Jste dost staromódní, že, pane Fitzwilliame. Neměl byste teď vytáhnout stará známá klišé typu, že se prodávám za peníze? To se přece vždycky říká!“

Luke odpověděl: „Jsi chladnokrevná potvora!“

„Pořád lepší než horkokrevná naivka!“

„Vážně?“

„Ano. Víím to.“

Luke si odfrkl. „Co víš?“

„Vím, co to je, mít někoho ráda! Seznámil ses už s Johnniem Cornishem? Byla jsem s ním tři roky zasnoubená. Byl úžasný a já ho měla strašně ráda — tak ráda, až to *bolelo*! Nechal mě a oženil se s jednou milou baculatou vdovičkou se severoanglickým přízvukem a třemi bradami a příjmem třicet tisíc liber ročně! Něco takového člověka z romantiky vyléčí, nemyslíš?“

Luke se s náhlým povzdechem odvrátil. Řekl:

„Možná.“

„Stalo se.“

Rozhostilo se mezi nimi tíživé ticho. Nakonec ho přerušila Bridget. S náznakem nejistoty v hlase řekla:

„Doufám, že si uvědomuješ, že jsi neměl ani nejmenší právo se mnou takhle mluvit. Bydlíš v Gordonově domě a je to zatraceně nevkusné!“

Luke se vzpamatoval.

„Není to tak trochu otřepaná fráze?“ otázal se zdvořile.

Bridget se zarděla. „Ale je to pravda!“

„Není. Měl jsem na to právo.“

„Nesmysl!“

Luke se na ni podíval. Ve tváři měl podivnou bledost jako někdo, kdo fyzicky trpí. Pravil:

„Mám na to právo. Mám právo tě mít rád — jak jsi to řekla? — tak rád, až to bolí!“

Bridget o krok couvla a řekla: „Ty...“

„Je to legrační, že? Taková ta věc, nad kterou by ses měla srdečně zasmát! Přijel jsem kvůli nějaké práci a ty jsi vyšla zpoza rohu a — jak bych to řekl — očarovala jsi mě! Tak mi to připadá. Mluvila jsi před chvílí o pohádkách. V pohádce jsem se ocitl já! Začarovala jsi mě. Mám pocit, žeš na mě ukázala prstem a řekla jsi: ‚Ať je z tebe žába!‘ A já jsem odskákal pryč s očima navrch hlavy.“

Přistoupil k ní o krok blíž.

„Miluji tě jako blázen, Bridget Conwayová. A protože tě miluji jako blázen, nemůžeš očekávat, že budu nadšením bez sebe, když se vdáváš za břichatého nafoukaného lorda, který se přestává ovládat, jakmile nevyhrává v tenise.“

„A co bys teď navrhoval, abych udělala?“

„Navrhoval bych, aby ses místo toho provdala za mě! Takový návrh však u tebe nepochybně vyvolá záchvat veselého smíchu.“

„Směju se přímo hurónsky.“

„Přesně tak. Tak teď aspoň víme, na čem jsme. Neměli bychom se vrátit na tenisový kurt? Třeba teď zjistíš, že jsem partner, který umí hrát tak, aby vyhrál!“

„Že by?“ opáčila Bridget sladce. „Jsem přesvědčena, že prohrávat ti vadí úplně stejně jako Gordonovi!“

Luke ji náhle chytil za ramena.

„Ty máš ale jazyk jako břitvu, vid', Bridget?“

„Obávám se, že mě nemáš moc rád, Luku, ať už je tvá vášeň ke mně jakkoli veliká!“

„Myslím, že tě nemám ani trochu rád.“

Bridget se na něj zadívala a řekla:

„Ty ses chtěl oženit a usadit, až se vrátíš domů, že?“

„Ano.“

„Ale ne s někým, jako jsem já?“

„Někdo jako ty mi na mysl nepřišel ani v nejmenším.“

„To je jasné, takové jako ty dobře znám. Dokonale.“

„Ty jsi tak chytrá, drahá Bridget.“

„Představoval sis nějakou opravdu milou dívku — Angličanku každým coulem, co má ráda venkov a umí to se psy... nejspíš sis ji představoval v tvídové sukni, jak špičkou boty přisunuje polínko k ohni.“

„To zní velmi poutavě.“

„To si myslím. Vrátime se na kurt? Můžeš hrát s Rose Humblebyovou. Je tak dobrá, že máš vítězství prakticky jisté.“

„Protože jsem staromódní, musím ti nechat poslední slovo.“

Opět nastala odmlka. Potom jí Luke zvolna sundal ruce z ramen. Oba nejistě stáli, jako by mezi nimi zůstalo něco nevyřčeného.

Pak se Bridget prudce obrátila a vydala se zpět. Zápas právě končil. Rose zaprotestovala, že by měla hrát hned znovu:

„Ale vždyť jsem teď hrála dva zápasy za sebou!“

Jenže Bridget trvala na svém.

„Já jsem unavená, nechci hrát. Hraj ty s panem Fitzwilliamem proti slečně Jonesové a majoru Hortonovi.“

Ale Rose měla námitky dál, a tak se nakonec dala dohromady pánská čtyřhra. Potom přišel na řadu čaj.

Lord Whitfield se pustil do řeči s doktorem Thomasem a obšírně a s velkým důrazem na svou vlastní osobu mu popisoval svou nedávnou návštěvu Wellermanova-Kreutzova výzkumného ústavu.

„Chtěl jsem pochopit nejnovější vědecké trendy,“ vysvětloval důležitě. „Jsem zodpovědný za to, co moje noviny tisknou. Beru to velmi vážně. Tohle je vědecká doba. A věda se musí zpřístupnit masám.“

„Nedostatek vědy může být nebezpečný,“ řekl doktor Thomas s lehkým pokrčením ramen.

„Věda v každé domácnosti, o to se musíme snažit,“ řekl lord Whitfield. „Aby všichni mysleli vědecky...“

„A zkumavkově,“ řekla Bridget ponuře.

„Udělalo to tam na mě velký dojem,“ pokračoval lord Whitfield. „Ústavem mě samozřejmě provedl sám Wellerman. Prosil jsem ho, aby mě přenechal nějakému svému podřízenému, ale nedal si říct.“

„Přirozeně,“ utrousil Luke.

Lord Whitfield vypadal potěšené.

„A všechno mi naprosto jasně vysvětlil — o kulturách, o sérech, zkrátka celý princip toho všeho. A slíbil, že mi do toho našeho sloupku napíše první článek.“

Paní Anstrutherová zamumlala:

„Jsem přesvědčena, že používají pokusná morčata. Je to tak kruté! I když ne tolik jako třeba u psů, nebo dokonce koček.“

„Lidé, co dělají pokusy na psech, by se měli postřílet,“ zavrčel major Horton. „Jsem přesvědčen, Hortone,“ řekl na to pan Abbot, „že i si ceníte život psa víc než člověka.“

„Odjakživa!“ souhlasil major. „Pes vás nezradí tak, jako to umí člověk. Od psa taky nikdy neslyšíte křivé slovo.“

„Akorát vás občas kousne do nohy,“ poznamenal pan Abbot. „Co, Hortone?“

„Psi umějí odhadnout lidskou povahu,“ řekl major Horton.

„Jedna z těch vašich bestií mě minulý týden málem hryzla. Co vy na to, Hortone?“

„Totéž co před chvílí!“

Bridget se taktně vmísila do řeči:

„Co kdybychom si ještě zahráli?“

Zahráli si tedy ještě několik setů. Když se pak loučila Rose Humblebyová, zjevil se vedle ní najednou Luke.

„Doprovodím vás,“ nabídl jí. „A vezmu vám raketu. Nemáte auto, že?“

„Ne, není to daleko.“

„Rád se projdu.“

Víc už neřekl a jen jí vzal raketu a tenisky. Po příjezdové cestě šli mlčky. Potom Rose řekla pár bezvýznamných maličkostí. Luke jí odpověděl poněkud stroze, ale dívka si toho očividně nevšimla.

Když zabočili k brance u jejího domu, Lukovi se rozjasnila tvář.

„Už je mi lépe,“ oznámil.

„Nebylo vám dobře?“

„Jste hodná, že předstíráte, že jste si toho nevšimla. Rozptýlila jste mou nevrlost. Je to zvláštní, ale mám pocit, jako bych vyšel z temného mraku na slunce.“

„Vždyť také ano. Když jsme vyšli z rezidence, slunce bylo pod mrakem a teď zase svítí.“

„Doslova i obrazně. Inu, na světě je koneckonců hezky.“

„Samozřejmě.“

„Slečno Humblebyová, mohu být trochu drzý?“

„To určitě neumíte.“

„Nebud'te si tak jistá. Chtěl jsem jen říct, že doktor Thomas má veliké štěstí.“

Rose se začervenala a usmála.

„Tak už jste se o tom doslechl?“

„Mělo to být tajemství? To se omlouvám.“

„Ale ne! Tady není nic tajemství,“ odpověděla Rose smutně.

„Takže je pravda, že... jste zasnoubeni?“

Rose přikývla.

„Jenom krátce a zatím jsme to ještě neoznámili oficiálně. Víte, tatínek byl proti, a tak vypadá... nehezky... vytrubovat to hned, když zemřel.“

„Váš otec s tím nesouhlasil?“

„No, ne takhle přesně. Ale asi by se to tak ve skutečnosti dalo vyjádřit.“

Luke se zeptal opatrně:

„Myslel si, že jste moc mladá?“

„Tak to říkal.“

Luke řekl naléhavě:

„Ale vy se domníváte, že to nebyl pravý důvod?“

Rose sklopila pomalu a váhavě hlavu.

„Ano, obávám se, že ve skutečnosti to bylo tak, že tatínek neměl... Geoffreyho rád.“

„Nesnášeli se?“

„Někdy to tak vypadalo... Můj milý tatínek měl samozřejmě spoustu staromódních předsudků.“

„A taky vás měl určitě moc rád a nelíbilo se mu, že by vás měl ztratit, ne?“

Rose přisvědčila, ale stále jaksi zdrženlivě.

„Mělo to ještě hlubší důvod?“ vypytoval se Luke. „Byl zásadně proti tomu, aby se Thomas stal vaším manželem?“

„Ano. Víte, tatínek a Geoffrey jsou tak rozdílné povahy a v některých věcech se ty jejich povahy občas střetly. Geoffrey byl opravdu moc trpělivý a choval se hezky, ale protože věděl, že tatínek ho nemá rád, byl svým způsobem ještě uzavřenější a plašší, takže tatínek ho vlastně nikdy líc nepoznal.“

„Je velmi těžké bojovat s předsudky,“ poznamenal Luke.

„Bylo to celé tak naprosto nesmyslné!“

„Váš otec neuváděl žádné důvody?“

„Ne. Ani nemohl! Nebylo samozřejmě nic, co proti Geoffreymu mohl říct, kromě toho, že ho nemá rád.“

„*Rád vás, pane, nemám, důvody sám neznám.*“

„Ano, přesně jako v té písničce.“

„Nebyl žádný konkrétnější důvod, kterého se mohl chytit? Jako třeba že váš Geoffrey pije nebo sází na koníčky?“

„Kdepak. Jsem přesvědčena, že on ani netuší, kdo vyhrál derby.“

„To je legrační,“ řekl Luke. „Víte, že bych skoro přísahal, že jsem v den, kdy se derby jelo, viděl doktora Thomase v Epsomu?“

Na okamžik ho popadla úzkost, jestli se jednou náhodou nezmínil, že se v onen den teprve vrátil do Anglie. Ale Rose reagovala okamžitě a bez jakéhokoli podezření.

„Tak vy se domníváte, že jste viděl Geoffreya na derby? Kdepak. To jste nemohl. Skoro celý den byl tehdy v Ashewoldu u jednoho těžkého porodu.“

„Vy ale máte paměť!“

Rose se zasmála.

„Pamatuji si to, protože říkal, že rodiče chtějí tomu dítěti doma říkat Jujube!“

Luke roztržitě přikývl.

„Tak či onak,“ řekla Rose, „Geoffrey na dostihy nikdy nejedí. Unudil by se tam k smrti.“

A pak úplně jiným tónem dodala:

„Nechtěl byste... jít dál? Myslím, že matka by vás ráda poznala.“

„Jestli jste si jistá...“

Rose ho zavedla do pokoje, kde bylo jakési smutné příšeří. V leňošce seděla podivně schoulená žena.

„Mami, tohle je pan Fitzwilliam.“

Paní Humblebyová vstala a podala mu ruku. Rose vyšla tiše z místnosti.

„Moc ráda vás poznávám, pane Fitzwilliame. Rose mi říkala, že nějací vaši přátelé kdysi před lety znávali mého manžela.“

„Ano, paní Humblebyová.“ Poněkud neochotně zopakoval ovdovělé ženě svou lež, ale vykroutit se z toho nemohl.

„Kéž byste ho byl znal i vy! Byl to tak skvělý člověk a vynikající lékař. Pouhou silou své osobnosti uzdravil spoustu lidí, které doktoři odepsali jako beznadějně případy.“

Luke řekl jemně:

„Od chvíle, kdy jsem sem přijel, jsem toho o něm slyšel už hodně. Vím, jak si ho lidé vážili.“

Neviděl paní Humblebyové zřetelně do tváře. Hlas měla dost jednotvárný, ale nedostatek citu v jejím projevu jako by podtrhoval fakt, že své city usilovně potlačuje.

Pak řekla poněkud nečekaně:

„Svět je plný zla, pane Fitzwilliame. Víte to?“

Luka to trochu zaskočilo.

„Asi ano.“

Trvala na svém.

„Dobrá, ale víte to? To je totiž důležité. Všude je spousta zla... Člověk musí být připraven proti němu... bojovat! A John připraven byl. On to věděl. On stál na straně dobra!“

Luke řekl vlídně:

„To určitě ano.“

„On znal to zlo, které tady existuje,“ řekla paní Humblebyová. „On to věděl...“

Náhle se rozplakala.

Luke zamumlal:

„Je mi to líto...“ Zarazil se.

Ovládla se stejně náhle, jako ztratila nervy.

„Prosím, odpusťte mi,“ řekla. Napřáhla ruku a Luke ji uchopil. „Přijďte k nám zase někdy, dokud tu budete. Rose bude moc ráda, velmi se jí líbí.“

„Ona se mi také líbí. Myslím, že vaše dcera je to nejhezčí děvče, jaké jsem za dlouhou dobu poznal, paní Humblebyová.“

„Chová se ke mně moc hezky.“

„Doktor Thomas má veliké štěstí.“

„Ano.“ Paní Humblebyová odtáhla ruku. Její hlas zase zploštl. „Nevím — je to tak těžké.“

Luke ji opustil v přítomí, kde zůstala stát a nervózně si proplétala prsty.

Cestou domů přemýšlel o různých aspektech konverzace.

Takže doktor Thomas ve Wychwoodu nebyl značnou část dne, kdy se konalo derby. Byl pryč a měl s sebou auto. Z Wychwoodu je to do Londýna padesát kilometrů. Údajně byl u těžkého porodu. Má na to jiné svědky než vlastní tvrzení? Dalo by se to ověřit, pomyslel si. Pak se soustředil na paní Humblebyovou.

Proč vyslovila tak naléhavě větu: „*Všude je spousta zla...*“?

Byla jen nervózní a rozrušená z šoku, který jí způsobila manželova smrt? Anebo je za tím něco víc?

Třeba něco ví? Něco, co před smrtí věděl i doktor Humbleby?

Musím to mít na paměti, pomyslel si Luke, musím to ještě prověřit.

A rázně zapudil myšlenky na hádku s Bridget.

TŘINÁCTÁ KAPITOLA

Hovoří slečna Waynfleteová

Druhého dne ráno Luke dospěl k rozhodnutí. Měl pocit, že nepřímým vyptáváním už došel, kam nejdál mohl. Bylo nevyhnutelné vyjít dřív nebo později s pravdou ven. Měl dojem, že přišel čas odhodit krycí totožnost spisovatele a odhalit, že přijel do Wychwoodu s konkrétním cílem.

V rámci tohoto plánu dospěl k názoru, že ještě jednou navštíví Honorii Waynfleteovou. Nejen že na něj příjemně zapůsobila diskrétnost této ještě nepříliš staré neprovdané ženy a určitá bystrost v názorech, ale měl také pocit, že by tato dáma pro něj mohla mít informace, jež mu pomohou. Byl přesvědčen, že mu řekla, co ví. Ted ji chtěl přimět, aby mu pověděla i to, co dokázala uhadnout. Měl jakési tušení, že její závěry možná nebudou mít daleko k pravdě.

Pustil se k ní hned po bohoslužbě.

Slečna Waynfleteová jej přijala se samozřejmostí a nedala najevo žádné překvapení nad jeho návštěvou. Když vedle něj usedla, složila své úhledné ruce a upřela na jeho tvář inteligentní oči — tolik

podobné očím ochočené kozy —, nedělalo mu žádné potíže odhalit důvod své návštěvy.

Řekl: „Troufám si tvrdit, slečno Waynfleteová, že jste uhodla, že jsem do Wychwoodu nepřišel pouze napsat knihu o místních zvycích?“

Slečna Waynfleteová naklonila hlavu a poslouchala dál.

Luke ještě nechtěl říci celou pravdu. Slečna Waynfleteová je možná diskrétní — aspoň ten dojem rozhodně dělala —, ale na po-starší neprovdanou ženu se Luke mohl dle svého názoru jen stěžít spolehnout, že odolá pokušení a nesvěří vzrušující historku jedné či dvěma důvěrným přítelkyním. Proto zvolil zlatou střední cestu.

„Jsem tady proto, abych vyšetřil okolnosti úmrtí nebohé Amy Gibbové.“

Slečna Waynfleteová řekla:

„Chcete říci, že vás sem poslala policie?“

„To ne — nejsem policista v civilu.“ A dodal s náznakem humorného tónu: „Obávám se, že jsem taková ta známá postava z detektivek, co se jí říká soukromý detektiv.“

„Aha. Pozvala vás sem Bridget Conwayová?“

Luke na okamžik zaváhal, ale potom se rozhodl ji při tom nechat. Když nechce vyprávět celý příběh včetně slečny Pinkertonové, bylo by těžké svou přítomnost ve Wychwoodu vysvětlit. Slečna Waynfleteová s náznakem obdivu v hlase pokračovala:

„Bridget je tak praktická a schopná! Obávám se, že kdyby to bylo na *mně*, já bych svému úsudku nevěřila. Chci říct, že když si něčím nejste absolutně jist, je velmi těžké přinutit se ke konkrétnímu kroku.“

„Ale vy si jista jste, ne?“

Slečna Waynfleteová řekla vážně:

„Ale to opravdu ne, pane Fitzwilliame. To není něco, čím by si člověk mohl být jist! Chci říct, že by to všechno *mohl* být výmysl. Když člověk žije sám a nemá to s kým probrat nebo si o tom popovídat, má sklon k přehánění a může si představovat něco, co není podloženo fakty.“

Luke s tímto prohlášením ochotně souhlasil a uznal jeho pravdivost, ale jemně dodal:

„Ale mozek vám napovídá, že máte pravdu, ne?“

I zde však slečna Waynfleteová trochu zaváhala.

„Doufám, že nemluvíme každý o něčem jiném?“ namítla.

Luke se usmál.

„Chcete, abych se vyjádřil jasně? Dobrá. Myslíte si, že Amy Gibbová byla zavražděna?“

Honorie Waynfleteová sebou nad přímočarostí jeho slov trochu škubla a potom řekla:

„Vůbec z té její smrti nemám dobrý pocit. Vůbec. V celé té věci podle mého názoru něco velmi nehraje.“

Luke se jí trpělivě vyptával dál.

„Ale nemyslíte si, že to byla přirozená smrt?“

„Ne.“

„Nemyslíte si, že to byla nešťastná náhoda?“

„Zdá se mi to velice nepravděpodobné. Je zde tolik...“

Luke ji přerušil.

„Nemyslíte si, že to byla sebevražda?“

„To rozhodně ne!“

„Takže,“ pokračoval Luke jemně, „si opravdu myslíte, že to byla vražda?“

Slečna Waynfleteová zaváhala, polkla a odvázně učinila rozhodný krok.

„Ano,“ prohlásila, „myslím si to.“

„Dobrá. Takže můžeme pokročit dál.“

„Jenže já nemám skutečně vůbec žádné *důkazy*, kterými bych své přesvědčení mohla doložit,“ vysvětlovala slečna Waynfleteová rozrušeně. „Je to jenom moje *domněnka*!“

„Jistě. Hovoříme spolu zcela soukromě. Mluvíme jen o tom, co si *myslíme* a co je nám *podezřelé*. Máme *podezření*, že Amy Gibbová byla zavražděna. Kdo si *myslíme*, že ji zavraždil?“

Slečna Waynfleteová zavržela hlavou. Vypadala velmi ztrápeně.

Luke řekl s pohledem upřeným na její tvář:

„Kdo měl důvod ji zabít?“

Slečna Waynfleteová pomalu odpověděla:

„Myslím, že se pohádala s tím svým chlapcem z autoservisu, Jimem Harveym. Je to takový solidní a výjimečný mladík. Víím, že v

novinách píšou o mladících, kteří se na svých dívkách dopouštějí násilí, a jiné podobné hrozné věci, ale ve skutečnosti nevěřím, že by Jim něco takového udělal.“

Luke přikývl.

Slečna Waynfleteová pokračovala:

„Navíc se mi nechce věřit, že by to udělal zrovna takhle. Že by k ní vlezl oknem a zaměnil lahvičku se sirupem proti kašli za jinou s jedem. Připadá mi to totiž...“

Zaváhala a Luke jí přispěchal na pomoc.

„Že takhle by se našťvaný milenec nezachoval? Souhlasím. Podle mého názoru můžeme Jima Harveyho rovnou vyřadit. Amy zabil někdo — shodujeme se přece, že ji někdo zabil —, kdo se jí snažil zbavit a naplánoval zločin tak pečlivě, aby vypadal jako nešťastná náhoda. Napadá vás nebo máte nějaké podezření, můžeme-li to tak říct, kdo by to mohl být?“

Slečna Waynfleteová řekla:

„Ne, to opravdu ne. Nemám sebemenší tušení!“

„Určitě?“

„N-ne. Opravdu ne.“

Luke se na ni zamyšleně zadíval. Měl pocit, že její odmítavá odpověď není zcela upřímná. Pokračoval:

„A napadá vás nějaký motiv?“

„Vůbec žádný.“

Řekla to ještě důrazněji.

„Pracovala Amy Gibbsová ve Wychwoodu u mnoha lidí?“

„Než přišla k lordu Whitfieldovi, sloužila rok u Hortonů.“

Luke to rychle shrnul.

„Třeba je to takhle: někdo chtěl to děvče odstranit z cesty. Z daných faktů můžeme usoudit, že — zaprvé — to byl muž, a navíc muž s umírněně staromódními názory, soudě podle té barvy na klobouky. Zadruhé to musel být někdo aspoň trochu sportovního založení, protože je jasné, že musel vyšplhat po kůlně k jejímu oknu. Souhlasíte se mnou v těchto bodech?“

„Naprosto,“ řekla slečna Waynfleteová.

„Nevadilo by vám, kdybych šel ven a zkusil to také?“

„Vůbec ne. Myslím, že je to velmi dobrý nápad.“

Pustila ho bočními dveřmi na dvorek za domem. Lukovi se podařilo vylézt na střechu kůlny bez větších potíží. Odtamtud dokázal snadno zvednout rám dívčina okna a s námahou jen o něco větší se vsoukat až do jejího pokoje. O několik minut později už stál zase vedle slečny Waynfleteové dole na cestičce a otíral si ruce do kapesníku.

„Ve skutečnosti je to snadnější, než to vypadá,“ řekl. „Chce to jen svaly, to je vše. Nebyly na parapetu nebo venku žádné stopy?“

Slečna Waynfleteová zavrtěla hlavou.

„Myslím že ne. Samozřejmě tudy vyšplhal i konstábl.“

„Takže kdyby nějaké stopy existovaly, byly by považovány za jeho. Policie pomáhá zločinci, to je pěkné!“

Slečna Waynfleteová šla před ním zpět k domu.

„Měla Amy Gibbsová dobré spaní?“ zeptal se.

Slečna Waynfleteová mu zatrpkle odpověděla:

„Bylo nesmírně obtížné dostat ji ráno z postele. Někdy jsem na ni musela několikrát klepat a volat, než mi odpověděla. Jenže na druhé straně se, pane Fitzwilliame, říká, že nikdo není tak hluchý jako ten, kdo slyšet nechce!“

„To je fakt,“ souhlasil Luke. „A teď se, slečno Waynfleteová, dostáváme k otázce *motivů*. Když začneme tím, co se nabízí nejvíc, myslíte si, že bylo něco mezi Amy a tím Ellsworthym?“ A rychle dodal: „Ptám se pouze na váš *názor*, nic víc.“

„Když to má být jenom názor, tak bych řekla že ano.“

Luke přikývl.

„A mohla by se podle vašeho názoru Amy zaplést do vydírání?“

„Když jde zase jenom o názor, tak bych řekla, že to bylo docela možné.“

„A nevíte náhodou, jestli v době smrti měla hodně peněz?“

Slečna Waynfleteová se zamyslela.

„Myslím že ne. Kdyby měla nějaký nezvykle vysoký obnos, nejspíš bych se o tom doslechla.“

„Ani před smrtí nějak rozmarň nerozhazovala peníze?“

„Myslím že ne.“

„To poněkud mluví v neprospěch teorie o vydírání. Jeho oběť obvykle jednou zaplatí, než se rozhodne zajít do extrému. Je tu ale ještě jiná teorie. Ta dívka mohla něco *vědět*.“

„Co třeba?“

„Mohla vědět něco, co bylo pro někoho z Wychwoodu nebezpečné. Zkonstruuje si čistě hypotetický případ. Amy tady sloužila v řadě domácností. Řekněme, že se například dozvěděla něco, co mohlo profesionálně poškodit například takového pana Abbota.“

„Pana Abbota?“

Luke řekl rychle:

„Anebo třeba věděla o nějakém zanedbání péče nebo neprofesionálním postupu doktora Thomase.“

Slečna Waynfleteová vyhrkla: „Ale to přece...“ Zarazila se.

Luke pokračoval:

„Říkala jste, že Amy Gibbsová dělala služebnou u Hortonových v době, kdy zemřela paní Hortonová.“

Nastala odmlka. Pak slečna Waynfleteová řekla:

„Povězte mi, pane Fitzwilliame, proč do toho pletete Hortonovy? Paní Hortonová zemřela před víc než rokem.“

„Ano, a Amy tam v té době pracovala.“

„Aha. A co s tím mají Hortonovi společného?“

„Nevím. Jen jsem... tak přemýšlel. Paní Hortonová zemřela na akutní gastritidu, že?“

„Ano.“

„Byla její smrt zcela nečekaná?“

Slečna Waynfleteová řekla pomalu:

„Pro mě ano. Víte, její stav se hodně zlepšil a zdálo se, že je na nejlepší cestě se uzdravit, a pak dostala zničehonic recidivu a zemřela.“

„Byl překvapen i doktor Thomas?“

„To nevím. Nejspíš ano.“

„A ošetřovatelky, co ty říkaly?“

„Ze zkušenosti vím,“ prohlásila slečna Waynfleteová, „že zdravotní sestry nikdy nepřekvapí, když se nějaký případ zhorší. Překvapuje je pouze, když se někdo uzdraví.“

„Ale vás její smrt překvapila?“ naléhal na ni Luke.

„Ano. Byla jsem za ní pouhý den před smrtí a vypadala o moc lépe. Mluvila i vyhlížela celkem vesele.“

„A co si o své nemoci myslela ona?“

„Stěžovala si, že seji sestry snaží otrávit. Jednu z nich už předtím vyhodila, ale říkala, že ty druhé dvě jsou stejně hrozné.“

„Nejspíš jste tomu nevěnovala moc velkou pozornost, že?“

„Inu, ani ne. Říkala jsem si, že je to asi součást té nemoci. A ona byla velmi podezřívavá a — i když je asi nezdvořilé to říkat — ráda ze sebe dělala *důležitou*. Žádný doktor podle ní její nemoc nechápal, i když ona nikdy neměla žádné jednoduché choroby. Bud' musela mít něco obskurního, anebo se ji někdo snažil ,oddělat', jak říkala.“

Luke se pokusil zeptat nenucené:

„Neměla podezření, že by se ji snažil zabít manžel?“

„Kdepak, to ji nikdy ani nenapadlo.“

Slečna Waynfleteová se na chvilku odmlčela a potom se tiše zeptala:

„Tak tohle si myslíte?“

A Luke pomalu odpověděl:

„Takové věci se už staly a těm manželům to někdy i prošlo. Podle toho, co se povídá, byla paní Hortonová žena, které by se chtěl možná zbavit každý muž! A také jsem pochopil, že po její smrti přišel k pěkným penězům.“

„To ano.“

„A co si myslíte vy, slečno Waynfleteová?“

„Chcete slyšet můj názor?“

„Ano, pouze váš názor.“

Slečna Waynfleteová řekla potichu a s rozmyslem:

„Podle mého názoru byl major Horton své ženě zcela oddán a nikdy by ho ani ve snu nenapadlo něco takového udělat.“

Luke na ni pohlédl a setkal se s pohledem mírných jantarově zbarvených očí. Neuhnuly.

„Dobrá,“ řekl. „Snad máte pravdu. Nejspíš byste věděla, kdyby to bylo jinak.“

Slečna Waynfleteová si neodpustila úsměv.

„Myslíte tím, že my ženy jsme dobrými pozorovatelkami?“

„Naprosto prvotřídními. Domníváte se, že by s vámi souhlasila slečna Pinkertonová?“

„Domnívám se, že jsem na tohle nikdy neslyšela Laviniin názor.“

„A co si myslela o Amy Gibbsové?“

Slečna Waynfleteová se trochu zachmuřila, jako by přemýšlela.

„Těžko říci. Lavinie měla takovou prazvláštní teorii.“

„Jakou?“

„Domnívala se, že se tady ve Wychwoodu děje něco divného.“

„Domnívala se například, že Tommyho Pierce z toho okna někdo vystrčil?“

Slečna Waynfleteová se na něj udiveně zadívala.

„Jak to víte, pane Fitzwilliame?“

„Řekla mi to. Ne těmito slovy, ale vnukla mi obecnou představu.“

Slečna Waynfleteová se předklonila, celá zruřovělá vzrušením.

„Kdy to bylo, pane Fitzwilliame?“

Luke řekl tiše: „V den, kdy byla zabita. Cestovali jsme spolu do Londýna.“

„A co vám přesně řekla?“

„Řekla mi, že ve Wychwoodu došlo k příliš mnoha úmrtím. Zmínila se o Amy Gibbsové, Tommym Pierceovi a o tom Carterovi. Říkala také, že další na řadě bude doktor Humbleby.“

Slečna Waynfleteová pomalu přikývla.

„A řekla vám, kdo to má na svědomí?“

„Nějaký muž s určitým pohledem v očích,“ odpověděl Luke zachmuřeně. „S pohledem, který si podle ní nelze splést. Viděla ten pohled v očích, když onen muž hovořil s Humblebym. Proto, jak říkala, měl být další na řadě právě on.“

„A byl,“ šeptla slečna Waynfleteová. „Ach, bože.“

Opřela se. Tvářila se sklíčeně.

„Kdo to mohl být?“ zeptal se Luke. „No tak, slečno Waynfleteová, vy to přece víte, *musíte* to vědět!“

„Nevím. Neřekla mi to.“

„Ale dokážete to uhodnout,“ naléhal Luke dychtivě. „Máte přece velmi realistickou představu o tom, koho měla na mysli.“

Slečna Waynfleteová váhavě svěsila hlavu.

„Tak mi to povězte!“

Ale slečna Waynfleteová energicky zavrtěla hlavou.

„Opravdu nevím. Chcete na mně něco, co je velice nevhodné! Chcete na mně, abych hádala, co mohla — pouze *mohla*, chápete — mít na mysli přítelkyně, která je nyní *mrtvá*. Nemohla bych takhle někoho obvinít!“

„Nebylo by to přece obvinění — pouze názor.“

Ale slečna Waynfleteová byla nečekaně neoblomná.

„Nemám vám co říct — vůbec nic,“ prohlásila. „Lavinie mi doopravdy nikdy nic *neřekla*. Mohu si třeba domýšlet, že měla určitou představu — ale také se mohu naprosto *mýlit*, chápete? V takovém případě bych vás zavedla špatným směrem a z toho by mohly plynout vážné důsledky. Bylo by ode mě velmi špatné a nečestné, kdybych vyřkla nějaké *jméno*. A mohla bych se naprosto, ale naprosto mýlit! Ve skutečnosti se také nejspíš *opravdu* mýlím!“

A slečna Waynfleteová sevřela pevně rty a zahleděla se na Luka zachmuřeně a rozhodně.

Luke uměl přijmout porážku.

UVědomil si, že proti němu stojí smysl slečny Waynfleteové pro poctivost a ještě něco mlhavějšího, co přesně nedovedl určit.

Přijal tedy porážku s noblesou a zvedl se k odchodu. Rozhodně se chtěl k tomuto tématu ještě někdy později vrátit, ale nedal to ani v nejmenším najevo.

„Musíte dělat to, co považujete za správné, samozřejmě,“ řekl. „A děkuji za pomoc.“

Zdalo se, že slečna Waynfleteová si je méně jista sama sebou, když ho doprovázela ke dveřím.

„Doufám, že si nemyslíte,“ spustila, ale potom si to rozmyslela: „Kdybych vám mohla ještě nějak pomoci, dejte mi vědět, prosím.“

„Mohla. Kdybyste o našem rozhovoru nemluvila.“

„Jistěže ne. Neřeknu nikomu ani slovo.“

Luke doufal, že je to pravda.

„A pozdravujte Bridget,“ pravila slečna Waynfleteová. „Je to hezké děvče, že? A taky chytré. Doufám... že bude šťastná.“

A když se Luke zatvářil tázavě, dodala:

„Jako manželka lorda Whitfielda, myslím. Je mezi nimi tak velký věkový rozdíl.“

„Ano, to je.“

Slečna Waynfleteová si povzdychla:

„Byla jsem s ním také kdysi zasnoubená,“ řekla nečekaně.

Luke se na ni užasle podíval. Pokyvovala hlavou a trochu smutně se usmála.

„Už je to dávno. Byl to takový slibný chlapec. Pomáhala jsem mu, když se snažil vzdělávat jako samouk, víte. A byla jsem tak hrdá na jeho... ducha a obdivovala jsem jeho odhodlání někam to dotáhnout.“

Znovu si povzdechla.

„Moji rodiče to samozřejmě považovali za skandální. Třídní předsudky byly v té době velmi silné.“ A za minutu či dvě dodala: „Vždycky jsem jeho kariéru sledovala s velkým zájmem. Myslím, že se rodiče mýlili.“

A potom mu s úsměvem pokynula na rozloučenou a vrátila se do domu.

Luke se snažil uspořádat myšlenky. Slečnu Waynfleteovou původně zařadil do kategorie „starých lidí“. Nyní si uvědomil, že jí nejspíš ještě není ani šedesát. Lordu Whitfieldovi je dobře přes padesát. A ona bude zřejmě o nějaký rok nebo dva starší než on, víc ne.

A lord Whitfield se chce oženit s Bridget. S Bridget, jíž je dvacet osm. S Bridget, která je mladá a živá...

„K čertu,“ pomyslel si Luke. „Nesmím na to myslet. Mám tu svůj úkol a musím s ním pohnout.“

ČTRNÁCTÁ KAPITOLA

Lukovy úvahy

Teta Amy Gibbsová, paní Churchová, byla velmi nepříjemná osoba. Její ostrý nos, vyhybavý pohled a žvanivost naplňovaly Luka odporem.

Zvolil odměřený způsob jednání a shledal jej úspěšným.

„Musíte mi odpovědět na otázky, jak nejlépe dovedete,“ řekl jí. „Když něco zatajíte nebo zkreslíte pravdu, může to pro vás mít nesmírně závažné následky.“

„Ano, pane, já vím. Jsem rozhodnutá říct vám všechno, co vím. Nikdy jsem s policií neměla co do činění...“

„A ani nechcete,“ dopověděl za ni větu Luke. „Ale když uděláte, co jsem vám řekl, není pochyb o tom, že ani nebudete. Chci vědět vše o vaší zesnulé neteri — s kým se přátelila, kolik měla peněz i všechno, co třeba říkala, i když to s tím zdánlivě nesouvisí. Začneme s přáteli. S kým se stýkala?“

Paní Churchová na něj vrhla potměšilý a lišácký pohled svých nepřijemných očí.

„To jako myslíte muže, pane?“

„Měla i nějaké přítelkyně?“

„Inu, moc ne, nikoho, kdo by stál za řeč, pane. Jistě, byla tu děvčata, se kterými sloužila, ale Amy se s nimi moc nekamarádila. Víte...“

„Dávala přednost silnějšímu pohlaví. Pokračujte, povězte mi o tom.“

„Chodila s Jimem Harveym z autoservisu. Je to takový milý a spolehlivý chlapec. Lip sis nemohla vybrat, říkala jsem jí mockrát...“

Luke ji skočil do řeči:

„A další?“

Opět na něj potměšile pohlédla.

„Nejspíš asi myslíte toho pána, co má obchod se starožitnostmi. Mně se to osobně moc nelíbilo, to vám mohu říct rovnou, pane! Já jsem byla vždycky slušná ženská a podobné známosti jsem nikdy nepěstovala! Ale s dnešními děvčaty nemá smysl mluvit. Dělalí si, co chtějí. A často žijí tak, že toho pak litují.“

„A žila Amy tak, že toho litovala?“ zeptal se jí Luke zpříma.

„Ne, pane, *tamto* si nemyslím.“

„V den, kdy zemřela, byla u doktora Thomase. Nebyl tohle důvod její návštěvy?“

„Ne, pane, jsem si skoro jistá, že nebyl. Bože! Na to bych klidně přísahala! Amy byla nemocná a nebylo jí dobře, ale měla jenom ten

ošklivý kašel a rýmu. Nešlo o nic takového, co naznačujete. Jsem si jistá, že ne, pane.“

„Budu vám věřit. A jak daleko to mezi ní a Ellsworthym zašlo?“
Paní Churchová na něj vrhla další potměšilý pohled.

„To přesně nevím, pane. Amy se mi moc nesvěřovala.“

Luke se jí stroze zeptal:

„Ale zašlo to dost daleko, ne?“

Paní Churchová úlisně odpověděla:

„Ten pán tady nemá dobrou pověst, pane. Z nejrůznějších důvodů. Jezdí sem ti jeho přátelé z města a dělají náramně podivné věci. Nahoře na Čarodějnické louce a uprostřed noci.“

„Chodila tam i Amy?“

„Myslím, že jednou tam byla, pane. Zůstala tam celou noc a dozvědělo se to i jeho lordstvo — tehdy pracovala v rezidenci. Lord jí kvůli tomu pěkně vyčinił a ona mu drze odpověděla a dostala výpověď, což se ovšem dalo očekávat.“

„Mluvila s vámi někdy o tom, co se dělo v domácnostech, kde sloužila?“

Paní Churchová potřásla hlavou.

„Moc ne, pane. Starala se spíš o sebe.“

„Nějaký čas pracovala také u majora Hortona a jeho ženy, že?“

„Skoro rok, pane.“

„A proč odešla?“

„Jen aby si polepšila. V rezidenci bylo volné místo a lip tam platili.“

Luke přikývl.

„Byla u Hortonových i v době, kdy zemřela paní Hortonová?“
zeptal se.

„Ano, pane. Hodně si tehdy stěžovala, že jsou v domě dvě ošetřovatelky z nemocnice a kolik práce navíc kvůli nim má a tak vůbec.“

„Nepracovala náhodou i u pana Abbota, toho právníka?“

„Ne, pane. Pan Abbot má na práci jeden manželský pár. Jednou za ním Amy do kanceláře šla, ale nevím proč.“

Luke si tuto drobnou skutečnost uložil do paměti jako možná důležitou. Paní Churchová však očividně o celé věci nic víc nevěděla, a tak se jí na to přestal vyptávat.

„Přátelila se v městečku ještě s nějakými dalšími pány?“

„Celkem s nikým, o kom by se mi chtělo mluvit.“

„Ale no tak, paní Churchová. Pamatujte, že chci pouze pravdu.“

„To nebyl pán, ten měl k tomu oslovení hodně daleko, pane. S tím se jen zahazovala a taky jsem jí to řekla.“

„Mohla byste být konkrétnější, paní Churchová?“

„Slyšel jste už o hostinci U sedmi hvězd, pane? Není to zrovna prvotřídní podnik a tamější hostinský Harry Carter byl takový primitiv a ještě k tomu většinou opilý.“

„A Amy se s ním přátelila?“

„Byla s ním jednou nebo dvakrát na procházce. Nemyslím si ale, že v tom bylo něco víc. To opravdu ne, pane.“

Luke zamyšleně přikývl a změnil téma.

„Znala jste malého Tommyho Pierce?“

„Cože? Syna paní Pierceové? Samozřejmě že znala. Pořád vyváděl nějaké lotroviny.“

„Vyskytoval se často kolem Amy?“

„Kdepak, pane. Amy by mu dala co proto, kdyby na ni zkusil nějaké ty svoje triky.“

„Byla spokojená u slečny Waynfleteové?“

„Připadalo jí to tam trochu nudné a plat nebyl vysoký. Ale když samozřejmě takovým způsobem odešla z rezidence Ashe, nebylo snadné získat dobré místo.“

„Mohla odsud přece také odjet, ne?“

„Myslíte do Londýna?“

„Nebo jinam.“

Paní Churchová zavrtěla hlavou a pak řekla pomalu:

„Amy nechtěla z Wychwoodu odjet — při tom, jak se věci měly.“

„Jak to myslíte — *jak se věci měly*?“

„Jako s Jimem a tím pánem z obchodu se starožitnostmi.“

Luke zamyšleně přikývl. Paní Churchová pokračovala:

„Slečna Waynfleteová je velmi milá dáma, ale lpí na svém mosazném a stříbrném nádobí a chce, aby byl všude pořád utřený prach a obracely se matrace. Nebyla by se s takovým šikanováním smířila, kdyby tady neměla ještě jiné povyražení.“

„To si umím představit,“ prohlásil Luke suše.

Probral si v duchu všechno ještě jednou a žádné další otázky ho už nenapadly. Byl si skoro jist, že z paní Churchové vytáhl vše, co věděla. Rozhodl se však ještě k jednomu útoku.

„Řekl bych, že asi uhodnete důvod, proč se na tohle všechno ptám. Okolnosti Amyina úmrtí jsou dost záhadné. Nejsme tak docela spokojeni s tvrzením, že šlo o nešťastnou náhodu. A pokud to nešťastná náhoda nebyla, jistě si uvědomujete, o co asi šlo.“

Paní Churchová s jakýmsi ďábelským nádechem v hlase vyhrkla:

„O násilný trestný čin!“

„Přesně tak. Předpokládejme proto, že na vaší neteři byl skutečně spáchán násilný trestný čin — kdo by podle vás mohl mít její smrt na svědomí?“

Paní Churchová si otřela ruce do zástěry.

„Bude vypsána nějaká odměna za informace, které policii přivedou na správnou stopu?“ zeptala se významně.

„Mohla by být,“ řekl Luke.

„Nerada bych řekla něco jednoznačného,“ olízla si paní Churchová tenké rty svým dychtivým jazykem. „Ale ten pán z obchodu se starožitnostmi je náramně divný. Jistě si vzpomínáte na Castorův případ, pane — a jak našli kusy toho nebohého děvčete všude po Castorově bungalovu u moře a pak ještě pět nebo šest dalších nebožáček, které oddělal stejným způsobem? Třeba je ten Ellsworthy taky takový typ?“

„Tak tohle vás napadá?“

„No, mohlo by to tak být, pane, nemyslíte?“

Luke připustil, že by mohlo, a pak řekl:

„Byl Ellsworthy pryč to odpoledne, kdy se jelo derby? To je velmi důležité.“

Paní Churchová na něj hleděla.

„Derby?“

„Ano, ve středu před čtrnácti dny.“

Zavrtěla hlavou.

„To opravdu nedokážu říct. Obvykle ve středu vždycky bývá pryč — často jezdí do města. Ve středu zavírá dřív, víte.“

„Aha,“ řekl Luke. „Zavírá dřív.“

S paní Churchovou se rozloučil a přeslechl poznámku, že její čas je vzácný, a má proto nárok na finanční kompenzaci. Paní Churchová mu byla silně nesympatická. Nicméně třebaže rozhovor s ní nebyl nijak zásadně poučný, pár drobností mu poskytl.

Pečlivě si v duchu všechno shrnul.

Ano, všechno se pořád točí okolo oněch čtyř osob — Thomase, Abbota, Hortona a Ellsworthyho. Připadalo mu, že to potvrzuje i postoj slečny Waynfleteové.

Její strach a neochota vyslovit nějaké jméno. To určitě znamená, *to musí* znamenat, že zmíněná osoba má ve Wychwoodu významnější postavení a že by ji náhodné nařknutí rozhodně poškodilo. Odpovídá to i odhodlání slečny Pinkertonové zamířit se svým podezřením až na Scotland Yard. Místní policie by se jejímu podezření vysmála.

Nejde proto o nějakého řezníka, pekaře ani výrobce svícňů. Nijde ani o automechanika. Dotyčná osoba je někdo, jehož obvinění z vraždy je nepravděpodobné a navíc velmi vážné.

V úvahu tedy přicházejí čtyři kandidáti. A teď je na něm, aby si všechny ještě jednou pečlivě probral a rozhodl se.

Nejdřív se musí znovu zamyslet nad neochotou slečny Waynfleteové. Je to úzkostlivá a zásadová dáma. Je přesvědčena, že zná muže, jehož podezřívala slečna Pinkertonová, ale jak zdůraznila, jde pouze o její *domněnku*. Je možné, že se mýlí.

Kdo je ten, koho má slečna Waynfleteová na mysli?

Slečna Waynfleteová se bojí, aby její nařčení neublížilo někomu nevinnému. Proto *musí* být předmětem jejího podezření muž s významným postavením, jehož má ráda a kterého si váží celé městečko.

To ale automaticky vylučuje Ellsworthyho, vyvodil z toho Luke. Je ve Wychwoodu prakticky cizí a má zde špatnou pověst. Luke byl přesvědčen, že Ellsworthyho slečna Waynfleteová na mysli neměla, neboť proti vyslovení jeho jména by nic nenamítala. Takže pokud jde o slečnu Waynfleteovou, Ellsworthyho může škrtnout.

A teď ti ostatní. Luke si byl jist, že může rovněž vyřadit majora Hortona. Slečna Waynfleteová celkem upřímně zavrhlala možnost, že by Horton mohl svou ženu otrávit. Kdyby ho podezřívala i z pozdějších zločinů, sotva by si byla tak jista jeho nevinou v případě paní Hortonové.

Takže zbývají doktor Thomas a pan Abbot. Oba splňují všechny nezbytné předpoklady. Jsou to muži s významným postavením, proti nimž nikdy nikdo neřekl nic osočujícího. Jsou oba celkově oblíbení a známí jako čestní a charakterní lidé.

Luke postoupil k dalšímu aspektu celé věci. Mohl by on sám za sebe vyřadit Ellsworthyho a Hortona? Okamžitě zavrtěl hlavou. Tak jednoduché to není. Slečna Pinkertonová věděla — opravdu *věděla* —, kdo to je. Důkazem toho je zaprvé její vlastní smrt a zadruhé smrt Humblebyho. Ale slečna Pinkertonová ve skutečnosti nikdy žádné *jméno* před Honorií Waynfleteovou nevyslovila. I když si tedy slečna Waynfleteová možná *myslí*, že ví, kdo to je, může se docela klidně mýlit. Často přece *víme*, co si lidé *myslí*, ale někdy zjistíme, že jsme to nakonec nevěděli a vlastně jsme se velice mýlili!

Proto jsou stále ve hře všichni čtyři kandidáti. Slečna Pinkertonová je mrtvá a nemůže mu už s ničím pomoci. Jenom Luke musí udělat to, co dělal hned druhý den po příjezdu do Wychwoodu — zvážit důkazy a pravděpodobnost.

Začal u Ellsworthyho. Na první pohled je Ellsworthy nejpodezřelejší. Nepůsobí normálně a je možná úchylný. Docela snadno by mohl vraždit „z vilnosti“.

Podívejme se na to takhle, řekl si Luke. Pojd'me naopak podezřívat každého. Například Ellsworthyho. Představme si, že vrahem je on. Mysleme si na okamžik, že to opravdu vím. Nyní si proberme eventuelní oběti v chronologickém pořadí. Zaprvé, paní Hortonová. Těžko říci, jaký motiv by mohl Ellsworthy mít k zabití paní Hortonové. Ale měl *prostředek*. Horton hovořil o nějakém zázračném léku, který od něj měla a užívala. Takovým způsobem by se dal podávat i jed, jako například arzen. Otázka však zní — proč?

A nyní ti ostatní. Amy Gibbsová. Proč by Ellsworthy zabíjel Amy Gibbsovou? Ze zjevného důvodu — otravovala ho! Třeba mu vyhrožovala soudem, když nedodrží slib manželství? Anebo asisto-

vala při nějaké pŕlnoční orgii? Vyhrořovala, ře o tom někomu řekne? Lord Whitfield má ve Wychwoodu dost značný vliv a podle Bridget má morální zásady. Mohl by toho proti Ellsworthymu využít, jestli ten měl na svědomí něco zvlášť obscénního. Takře — Amy musela zmizet. Ne však nějak sadisticky, řekl bych. Proti tomu hovoří zvolená metoda.

Kdo byl další na řadě? Carter. Proč zrovna Carter? Je nepravděpodobné, ře by zrovna on věděl o pŕlnočních orgiích (nebo ře by mu to Amy řekla?). Byla do toho zapletená ta jeho hezká dcera? Začal si s ní Ellsworthy něco? (Musím si prohlédnout Lucy Carterovou.) Možná ře Carter Ellsworthyho urazil a Ellsworthy s tou svou lstivou povahou mu to měl za zlé. Když už by spáchal jednu nebo dvě vrařdy, bylo by mu dostatečně lhostejné uvařovat o zabití i z nějakého nevýznamného důvodu.

A teď Tommy Pierce. Proč by Ellsworthy zabíjel Tommyho Pierce? Důvod by se klidně našel. Tommy mu asistoval při nějakém tom pŕlnočním rituálu. Vyhrořoval, ře o tom bude mluvit. Možná ře o tom Tommy dokonce i mluvil. Bylo třeba ho umlčet.

Doktor Humbleby. Proč by Ellsworthy zabíjel zrovna doktora Humblebyho? Na to je ale vůbec nejjednodušší vysvětlení! Humbleby byl lékař a všiml si, ře Elworthy není duševně v pořádku. Nejspíš se chystal s tím něco udělat. A proto byl ztracen. Problém je však ve způsobu provedení vrařdy. Jak by to Ellsworthy zařídil, aby Humbleby zemřel na otravu krve? Anebo ve skutečnosti zemřel na něco jiného? Byla otrava krve shoda okolností?

A nakonec slečna Pinkertonová. Ve středu Ellsworthy zavírá dřív. Mohl ten den klidně jet do města. Zdalipak má auto? Nikdy jsem ho v žádném neviděl, ale to nic nedokazuje. Věděl, ře ho slečna podezřívá, a nehodlal riskovat, ře by třeba Scotland Yard její báchorce uvěřil. Třeba už o něm něco vědí z dřívějška?

Tak tohle všechno svědčí proti Ellsworthymu. Co ale svědčí pro něj? Rozhodně to není ten muž, o kterém se slečna Waynfleteová domnívala, ře ho měla na mysli slečna Pinkertonová. Zadruhé Ellsworthy (přiliš) nezapadá do mé vlastní mlhavé představy o vrahovi. Když o něm mluvila, určitou představu jsem si o něm udělal — a ta se Ellsworthymu nepodobá. Podle toho, co říkala, jsem měl dojem,

že jde o někoho úplně normálního — tedy navenek —, o někoho, koho by nikdo nepodezříval. A Ellsworthy je typ člověka, který by podezřelý *byl*. Ba ne, spíš jsem si představoval někoho, jako je — doktor Thomas.

Tak tedy Thomas. Co ten? Ze seznamu jsem ho vyškrtl po našem společném rozhovoru. Takový milý a skromný chlapík. Jenže pokud jsem to všechno nepochopil špatně, celý případ našeho vraha spočívá v tom, že je to nějaký milý a skromný chlapík. Ten poslední, koho by člověk z vraždy podezříval! A to je samozřejmě přesně dojem, jaký dělá Thomas.

Takže si to probereme ještě jednou. Proč by doktor Thomas zabíjel Amy Gibbsovou? Opravdu se zdá velmi nepravděpodobné, že by to udělal. Ale ona k němu skutečně v den smrti přišla a on jí skutečně dal tu lahvičku se sirupem proti kašli. Řekněme, že to opravdu byla kyselina šťavelová. To by bylo velmi jednoduché a chytré. Koho asi zavolali, když ji našli otrávenou — Humblebyho nebo Thomase? Jestli to byl Thomas, mohl zkrátka přijít se starou lahvičkou s barvou na klobouky v kapse, postavit ji nenápadně na stůl a docela klidně pak poslat obě lahvičky k analýze! Něco takového. Dalo by se to provést, kdyby byl člověk dostatečně duchapřítomný.

A Tommy Pierce? Znovu nevidím žádný pravděpodobný motiv. To je u našeho doktora Thomase jediná potíž — *motiv*. Dokonce ani žádný bláznivý motiv neexistuje! Totéž v případě Cartera. Proč by se měl doktor Thomas chtít zbavit Cartera? Lze si jen domýšlet, že Amy, chlapec i hostinský věděli o doktoru Thomasovi něco, co nebylo dobré vědět. Ach! Předpokládejme nyní, že to něco byla třeba *smrt paní Hortonové*. Doktor Thomas ji ošetřoval. A ona zemřela na dost nečekanou recidivu. To mohl poměrně snadno zařídit. A nezapomínejme, že Amy Gibbsová byla v té době v domě. Mohla něco vidět nebo slyšet. To by vysvětlovalo *její smrt*. Tommy Pierce, jak víme z dobrého pramene, byl mimořádně zvědavý chlapec. Ten *mohl* na něco přijít. Ale nezapadá mi do toho všeho Carter. Amy Gibbsová mu něco řekla. Mohl to někde v opilosti zopakovat, a tak se Thomas možná rozhodl umlčet i jeho. To všechno jsou samozřejmě pouhé domněnky. Ale co jiného mi zbývá?

A teď Humbleby. Tak — tady konečně máme dokonale uspokojivou vraždu. Adekvátní motiv a ideální prostředky! Jestli nemohl otravu krve svému partnerovi způsobit doktor Thomas, tak kdo jiný? Mohl ránu infikovat při každém převazu. Kéž by i ty předchozí vraždy dávaly uspokojivější smysl!

A slečna Pinkertonová? S tou je to těžší, ale je tu jeden konkrétní fakt. Doktor Thomas nebyl přinejmenším podstatnou část onoho dne ve Wychwoodu. Tvrdil, že byl u porodu. Možná že ano. Pravda však je, že z Wychwoodu odjel *autem*.

Ještě něco? Ano, ještě jedna věc. To, jak se na mě díval, když jsem onehdy odcházel. Povýšeně, blahosklonně a s úsměvem člověka, jenž mi něco právě nakukal a ví to.

Luke si povzdechl, potřásl hlavou a pokračoval v úvahách.

A Abbot? To je taky správný typ. Normální, zámožný, vážený, poslední, do kterého by to někdo řekl, a tak dál. Také je domýšlivý a sebejistý. To vrazi obvykle bývají. Jsou přehnaně domýšliví! Vždycky si myslí, že jim to projde. Amy Gibbsová u něj jednou byla. Proč? Proč za ním šla? Kvůli právní poradě? Proč? Anebo to bylo něco osobního? Kdosi se zmínil o „dopise od nějaké dámy“, který viděl Tommy. Byl to snad dopis od Amy Gibbsové? Anebo to byl dopis od paní Hortonové — jenž se například dostal do rukou Amy? Která jiná dáma by mohla psát panu Abbotovi v tak soukromé věci, že se právník přestane ovládat, když dopis bezděčně zahlédne poslíček? Co jiného si ještě můžeme myslet o kauze Amy Gibbsové? Co ta barva na klobouky? Ano, to je příslušně staromódní způsob — muži jako Abbot většinou pokulhávají za dobou, pokud jde o ženy. Staromódní sukničkář! A Tommy Pierce? To je nasnadě — zemřel kvůli dopisu (a musel to být opravdu nějaký velmi usvědčující dopis!). A Carter? Vyskytly se potíže s Carterovou dcerou, kvůli které Abbot nechtěl mít skandál — a ten přízemní a omezený hulvát Carter si mu dovolil vyhrožovat! Jemu, kterému prošly už dvě mazané spáchané vraždy! Takže pryč s Carterem! Temná noc a dobře promyšlené postřelení. Opravdu, vraždit je skoro až příliš snadné.

Odhadl jsem správně Abbotovu mentalitu? Myslím že ano. Nepěkný pohled v očích staré dámy. Leccos si o něm domýšlí... Pak se Abbot pohádá s Humblebym. Starý Humbleby si dovolí se Abbotovi

postavit — tomuto chytrému advokátovi a vrahovi! Ten starý blázen pramálo tuší, co se na něj chystá! Zrovna on! Zrovna on se bude protivit *mně*!

A pak najednou co? Otočí se a zachytí pohled v očích Lavinie Pinkertonové. On uhne — a dá tím najevo, že si je vědom viny. Právě on, který se chvástal tím, že ho nikdo nepodezírá, docela určitě podezření vzbudil. Slečna Pinkertonová zná jeho tajemství... Ví, co spáchal... Ano, ale nemůže mít žádný *důkaz*. Řekněme ale, že nějaký hledala... Řekněme, že o tom mluvila... Řekněme... On je přece dobrý znalec povah. Uhádne, co chce slečna Pinkertonová nakonec udělat. Jestli s tou svou historkou opravdu pojedje na Scotland Yard, *mohli* by jí uvěřit — a *mohli* by zahájit vyšetřování. Je proto třeba udělat něco hodně zoufalého. Má Abbot auto, anebo si je najal v Londýně? Rozhodně zde nebyl v den, kdy se jelo derby...

Luke se opět zarazil. Pronikal do podstaty věci natolik, že mu dělalo potíže přecházet od jednoho podezřelého k druhému. Musel chvilku počkat, než se zase dokázal dostat do nálady, v níž si uměl jako úspěšného vraha představit majora Hortona.

Horton zavraždil svou ženu. Začneme s tím! Měl k tomu spoustu důvodů a její smrtí hodně získal. Aby to provedl úspěšně, musel dávat najevo, jak je jí oddán. A dělá to dodnes. Někdy to dokonce až trochu přehání.

Výborně, takže to bychom měli jednu úspěšně dokonanou vraždu. Kdo je další? Amy Gibbsová. Ano, to je dokonale pochopitelné. Amy byla v domě. Mohla si něčeho všimnout — třeba jak jí major dává uklidňující šálek hovězího vývaru nebo ovesnou kaši? Třeba si v tu chvíli ani neuvědomila, co vidí, a došlo jí to teprve později. Ten trik s barvou na klobouky je věc, která by celkem přirozeně napadla právě majora — je to muž každým coulem, jenž toho o ženské parádě moc neví.

Takže Amy Gibbsová klidně.

A opilý Carter? Stejná možnost jako u předchozího případu. Amy mu něco řekla. Další jednoduchá vražda.

A teď Tommy Pierce. Nesmíme zapomínat na to, že byl hrozně zvědavý. Co když ten dopis u Abbota v kanceláři byl stížností paní Hortonové, že seji manžel snaží otrávit? Je to sice přehnané, ale *moh-*

lo to tak být. Major si uvědomí, že Tommy pro něj představuje hrozbu, a Tommy jde pěkně za Amy a Carterem. To je všechno celkem prosté a jasné, jako podle učebnice. Je zabíjení snadné? Bože můj, a jak!

Ted' ale přicházíme k něčemu o dost obtížnějšímu. Humbleby! Jaký tam mohl být motiv? Velmi obskurní. Humbleby původně ošetřoval paní Hortonovou. Připadalo mu snad na její nemoci něco divného, takže Horton manželku přesvědčil, aby lékaře vyměnila za mladšího a méně podezřívavého kolegu? Ale pokud ano, *proč by byl pro něj Humbleby ještě po tak dlouhé době nebezpečný?* To je těžká otázka... Také způsob smrti. Otrava krve v prstě. To se k majorovi moc nehodí.

A slečna Pinkertonová? Tam je to perfektně možné. Horton má automobil. Viděl jsem ho. A v ten den nebyl ve Wychwoodu. Řekněme, že jel na derby. Mohlo by to tak být, ano. Je snad tím chladnokrevným vrahem Horton? Je? Opravdu? Kéž bych to věděl...

Luke se zadíval před sebe. Nakrčil z přemýšlení čelo.

Je to jeden z nich... Nemyslím si, zeje to Ellsworthy — ale mohl by být! Ten se nabízí nejvíc! Thomas je strašně nepravděpodobný — kdyby nebylo toho, *jak* zemřel Humbleby. Otrava krve přece ukazuje na vraha s *lékařskými* vědomostmi! A *mohl* by to být i Abbot — i když proti němu neexistuje tolik důkazů jako proti těm druhým — ale nějak si ho v té roli umím *představit*... Ano, on se na to hodí a ti ostatní tolik ne. A taky by to *mohl* být Horton! Manželka ho dlouhá léta sekýrovala a on se cítil méněcenný — ano, to by mohlo být ono! Ale slečna Waynfleteová si nemyslí, že je to Horton, a ta není hloupá — zná místní prostředí i lidi...

Koho z těch dvou tedy podezřívá ona, Abbota, anebo Thomase? Musí to být jeden z těch dvou... Kdybych se jí zeptal rovnou — „Který z těch dvou to je?“ —, třeba bych to z ní dostal.

Ale i tak by se mohla mýlit. Neexistuje způsob, jak by svou pravdu mohla prokázat — stejně jako slečna Pinkertonová. Potřebuji víc důkazů. Kdyby tak existoval ještě jeden případ, jen jeden, tak bych věděl...

Náhle se zarazil.

„Bože můj,“ řekl si polohlasně. „Vždyť já si tady říkám o *další* vraždu...!“

PATNÁCTÁ KAPITOLA

Šoférovo nevhodné chování

V hostinci U sedmi hvězd Luke popíjel pivo a připadal si trochu trapně. Každíčký jeho pohyb sledovala řada venkovských očí, a hned když vstoupil, konverzace ustala. Luke nadhodil několik poznámek obecného charakteru na téma úroda, počasí a fotbal, ale na žádnou se mu nedostalo odpovědi.

Zbývaly mu proto jen komplimenty. Správně uhodl, že hezká dívka za pultem s černými vlasy a ruměnými tvářemi je slečna Lucy Carterová.

Jeho lichotky přijímala mile. Slečna Carterová se příslušně hihňala a říkala: „Ale jděte! Určitě si ve skutečnosti nic takového nemyslíte! To říkáte jen tak!“ a další podobné poznámky. Očividně to však dělala pouze bezděčně.

Luke neviděl v dalším setrvávání v hostinci žádný smysl, a tak dopil pivo a odešel. Vydal se po cestičce až k místu, kde přes řeku vedl most pro pěší. Zastavil se a chvíli na něj hleděl, když za ním jakýsi roztřesený hlas řekl:

„Tady to je, pane, z tohohle mostu spadnul starej Harry.“

Luke se otočil a spatřil jednoho z mužů, kteří s ním popíjeli v hospodě; tenhle obzvlášť nereagoval na jeho poznámky o úrodě, počasí a fotbalu. Teď se však zjevně chystal pobavit se coby průvodce po místě neštěstí.

„Zapad do bahna,“ oznámil mu staříčkový dělník. „Normálně zapad po hlavě do bahna.“

„To je divné, že spadl zrovna tady,“ řekl Luke.

„Byl přeci vožralej,“ ujistil ho venkovan shovívavě.

„Ano, ale vždyť tudy musel v podnapilém stavu jít už mockrát.“

„Skoro každou noc,“ odušil muž. „A vždycky byl namol, náš milej Harry.“

„Třeba ho někdo strčil,“ nadhodil Luke ledabyle.

„Klidně,“ souhlasil venkovan. „Akorát nevím, kdo by to dělal.“
„Mohl mít třeba pár nepřátel. Když byl opilý, byl asi dost hrubý, ne?“

„Teda mluvil jako kanál. Bacha na hubu si rozhodně nedával, náš milej Harry. Ale nikdo přeci neshodí z mostu vožralu.“

Luke mu to nevyvracel. Zneužití něčího alkoholického opojení tento venkovan očividně považoval za vrcholně nesportovní. Vypadal, že s ním ten nápad otřásl.

„No jo,“ pravil Luke neurčitě, „bylo to smutné.“

„Pro jeho starou moc né,“ ujistil ho muž. „Vona a Lucy teda nemaj žádněj důvod ke smutku.“

„Třeba jsou ještě jiní lidé rádi, že jim nestojí v cestě.“

Stařík však mluvil mlhavě.

„Možná,“ řekl. „Ale von Harry nikomu nechtěl ublížit, fakt.“

S tímto epitafem za zesnulého pana Cartera se rozešli.

Luke zamířil k bývalému zámečku. Knihovna svou činnost provozovala ve dvou předních místnostech. Luke prošel až dozadu ke dveřím, na nichž stál nápis Muzeum. Tam pak chodil od vitríny k vitrině a prohlížel si nepříliš zajímavé exponáty. Tu tam nějaká římská keramika a mince. Pár kuriozit z jižních moří a jakási malajská pokrývka hlavy. Různí indičtí bůzci, „věnovaní majorem Hortonem“, a vedle velký a škodolibě se tvářící Buddha a vitrina s pochybně vyhlížejícími egyptskými korálky.

Luke vyšel ze sálu. Nikde nebylo ani živáčka. Potichu vystoupil po schodech do patra. Tam byla jedna místnost s časopisy a novinami a další s populárně naučnými knihami.

Luke šel ještě o patro výš. Zde byly místnosti plné krámů, jak to sám nazval. Vycpaní ptáci, kteří sem byli přemístěni z muzea, protože se do nich dali moli, stohy potrhaných časopisů a místnost s polícemi plnými zastaralých románů a dětských knih.

Luke přistoupil k oknu. Právě tady určitě seděl na okenním rámu Tommy Pierce, možná si pohvizdoval a občas horlivě drhl okenní tabulku, když uslyšel, že někdo přichází.

A někdo opravdu přišel. Tommy předstíral pracovní nadšení — seděl napůl vykloněný z okna a vesele je cídil. A pak k němu ten

někdo přistoupil, začal s ním mluvit a potom do něj náhle prudce strčil.

Luke se odvrátil. Sešel po schodech a chvílku postál v hale. Nikdo si nevšiml, že do budovy vstoupil, a nikdo ho neviděl jít nahoru.

„Mohl to udělat *kdokoli!*“ usoudil Luke. „Byla to ta nejjednodušší věc na světě.“

Zaslechl kroky přicházející z knihovny. Jelikož se ničím neprovinil a nevadilo mu, že ho někdo spatří, mohl zůstat, kde byl. Ale kdyby nechtěl být spatřen, bylo velmi snadné ustoupit zpět do dveří muzea!

Z knihovny vyšla slečna Waynfleteová s hromádkou knih v podpaží. Zrovna si nasazovala rukavičky. Tvářila se velmi spokojeně a uspěchaně. Když ho spatřila, tvář se jí rozjasnila a ona zvolala:

„Ale, pane Fitzwilliame! Prohlédl jste si muzeum? Obávám se, že toho tady moc není. Lord Whitfield však říká, že nám sežene pár skutečně zajímavých exponátů.“

„Opravdu?“

„Ano, něco moderního a aktuálního, víte. Jako mají v Muzeu vědy v Londýně. Navrhuje třeba letadlo a lokomotivu a taky něco z chemie.“

„Tím by se asi muzeum opravdu poněkud oživilo.“

„Ano. Já si nemyslím, že by se muzeum mělo zaměřovat výhradně na minulost, vy ano?“

„Asi ne.“

„A taky nějaké exponáty z potravinářství, jako kalorie a vitaminy a takové ty věci. Lord Whitfield se nadchl pro kampaň Žijte zdravěji.“

„O té mi zrovna tuhle večer vyprávěl.“

„To je teď v módě, že? Lord Whitfield mi vyprávěl, že navštívil Wellermanův ústav a viděl tolik těch mikroorganismů a kultur a bakterií, až jsem se z toho roztrásla. A vyprávěl mi o moskytech a spavé nemoci a také něco o jaterní motolici, ale to už na mne, obávám se, bylo příliš složité.“

„Patrně to bylo příliš složité i pro lorda Whitfielda,“ řekl Luke vesele. „Vsadím se, že to pochopil úplně špatně! Vy máte mnohem chytřejší mozek než on, slečno Waynfleteová.“

Slečna Waynfleteová řekla vážně:

„To je od vás moc hezké, pane Fitzwilliame, ale obávám se, že ženy nejsou takové myslitelky jako muži.“

Luke potlačil touhu podrobit myšlenkový proces lorda Whitfiel-
da nepřívznivé kritice a místo toho pravil:

„Prohlédl jsem si muzeum a potom jsem se šel podívat nahoru
na ta okna nahoře.“

„Myslíte ta, odkud Tommy...“ Slečna Waynfleteová se zachvě-
la. „Je to opravdu strašné.“

„Ano, není to příjemné pomyšlení. Strávil jsem hodinu s paní
Churchovou, Amyinou tetou. To není moc milá žena.“

„Ani trochu.“

„Musel jsem zvolit tvrdší přístup,“ vyprávěl Luke. „Nejspíš si
teď myslí, že jsem nějaký superpolicista.“

Zarazil se, když si povšiml náhlé změny výrazu v její tváři.

„Ach, pane Fitzwilliame, myslíte, že to bylo moudré?“

Luke odpověděl:

„Vlastně nevím. Myslím, že to bylo nevyhnutelné. Ta moje bá-
chorka o tom, že píšu knihu, už začala být nedůvěryhodná — s ní se
daleko nedostanu. Musel jsem klást otázky, které šly rovnou k jádru
věci.“

Slečna Waynfleteová zavrtěla hlavou. Ve tváři měla stále ten
ustaraný výraz.

„V takovém městečku... se všechno velmi rychle roznese, víte.“

„Chcete říct, že až půjdu po ulici, všichni budou říkat, ‚tamhle
jde ten polda‘? Myslím, že teď už je to jedno. Vlastně bych se toho
takhle mohl dozvědět víc.“

„Tak jsem to nemyslela.“ Slečna Waynfleteová mluvila, jako by
nemohla popadnout dech. „Myslela jsem tím, že o tom bude vědět
on. Uvědomí si, že jste mu na stopě.“

Luke řekl pomalu:

„To asi ano.“

Slečna Waynfleteová řekla:

„Ale copak to nechápete? Je to strašně nebezpečné. *Strašně!*“

„Chcete říct...“ Lukovi konečně došlo, co tím myslí, „že ten
vrah se teď zaměří na *mě*?“

„Ano.“

„To je legrační,“ prohlásil. „To mě nikdy nenapadlo! Ale nejspíš máte pravdu. Inu, to by koneckonců bylo to nejlepší, co by se mohlo stát.“

Slečna Waynfleteová řekla vážně:

„Vy si patrně neuvědomujete, že je to... velmi chytrý člověk. A také je opatrný! Nezapomínejte, že má spoustu zkušeností — možná víc, než my víme.“

„Ano,“ řekl Luke zamyšleně, „to je asi pravda.“

Slečna Waynfleteová zvolala:

„Ale to se mi nelíbí! Opravdu mě to velmi *znepokojuje!*“

Luke řekl jemně:

„Nemusíte se bát. Budu ve střehu, ujišťuji vás. Víte, poněkud jsem zúžil výběr kandidátů. V každém případě mám určitou představu, kdo by mohl být vrah...“

Zprudka se na něj podívala.

Luke přistoupil blíž. Ztlumil hlas a řekl skoro šepem:

„Slečno Waynfleteová, kdybych se vás měl zeptat, *kterého* z těch dvou mužů byste považovala za nejpravděpodobnějšího, zda doktora Thomase, anebo pana Abbota, *co byste mi odpověděla?*“

„Ach...“ povzdychla si slečna Waynfleteová. Přitiskla si ruku na prsa a ustoupila. Zadívala se na Luka pohledem, jemuž nerozuměl. Byla v něm netrpělivost a ještě něco velmi podobného, co neuměl přesně vystihnout.

Řekla:

„Nemohu odpovědět nic...“

Náhle se obrátila a vydala zvláštní zvuk — napůl povzdech, napůl vzlyk.

Luke to vzdal.

„Jdete domů?“ zeptal se jí.

„Ne, chtěla jsem odnést tyhle knihy paní Humblebyové. Je to na cestě k vám do rezidence. Můžeme jít kousek spolu.“

„Bude mi potěšením,“ řekl Luke.

Sešli ze schodů, zahrnuli doleva a obešli parčík.

Luke se otočil na majestátní obrys budovy, z níž právě vyšli.

„Za vašeho otce to musel být nádherný dům,“ poznamenal.

Slečna Waynfleteová si povzdychla.

„Ano, všichni jsme tam byli šťastní. Jsem moc ráda, že jej dosud nezbořili. Stává se to tolika starým domům.“

„Já vím, je to smutné.“

„Ty nové nejsou ani zdaleka tak bytelné.“

„Pochybuji, že vydrží tak dlouho jako ty staré.“

„Jenže ty nové zase,“ řekla slečna Waynfleteová, „jsou praktické — není v nich tolik práce a nemusí se v nich vytírat ty dlouhatánské chodby, kde je věčně průvan.“

Luke souhlasil.

Když došli až k brance domu doktora Humblebyho, slečna Waynfleteová zaváhala a řekla:

„Je takový krásný večer. Jestli vám to nevadí, tak bych se docela ještě prošla. Mám ráda ten vzduch.“

Poněkud překvapený Luke zdvořile projevil potěšení. Sotva by dnešní večer nazval krásným. Foukal silný vítr a zlomyslně obracel listy na stromech. Každou chvíli může přijít bouřka, pomyslel si.

Slečna Waynfleteová však kráčela po jeho boku, jednou rukou pevně svírala klobouk, tvářila se nadšeně a trochu zadýchaně při chůzi hovořila.

Vydali se po poněkud opuštěné stezce, neboť nejkratší cesta z domu doktora Humblebyho do rezidence Ashe nevedla po hlavní silnici, ale boční uličkou směřující k jedné ze zadních branek objektu. Tahle branka neměla stejné zdobené kování, ale dva hezké sloupky korunované dvěma obrovskými růžovými ananasy. Proč zrovna ananasy, na to Luke nepřišel. Usoudil proto, že ananasy jsou pro lorda Whitfielda zřejmě symbolem úspěchu a vkusu.

Když se blížili k brance, donesly se k nim jakési rozhněvané hlasy. O chvíli později spatřili lorda Whitfielda, který se hádal s mladíkem v uniformě šoféra.

„Jste propuštěn!“ křičel lord Whitfield. „Slyšíte? Propuštěn!“

„Byl bych rád, kdybyste mi to mohl pro tentokrát prominout, Vaše lordstvo.“

„Ne, tohle vám prominout nemohu! Vzít si můj automobil! *Můj* automobil — a navíc jste pil, ano, pil jste, nezapírejte! Řekl jsem

vám jasně, že jsou tři věci, které na svém panství nestrpím — alkohol, nemravnost a drzost.“

I když muž nebyl vysloveně opilý, měl v sobě alkoholu dost na to, aby si přestal dávat pozor na jazyk. Jeho chování se náhle změnilo.

„Nestrpíte tohle a nestrpíte tamto, vy starý hňupe! Na svém panství! Myslíte, že všichni nevíme, že váš otec tady měl ševcovství? Můžeme se potřhat smíchy, když vás vidíme, jak si tu vykračujete jako kohout! Víte, co jste? Nejste o nic lepší než já — přesně tak!“

Lord Whitfield zrudl.

„Jak se opovažujete se mnou takhle mluvit? Co si to dovoluujete?“

Mladík k němu výhružně přistoupil.

„Kdybyste nebyl takové pitomé břichaté mrňavé prase, dal bych vám jednu do zubů!“

Lord Whitfield rychle ustoupil dozadu, zakopl o kořen a kecl si na zadek.

Na pomoc mu přišel Luke.

„Vypadněte odsud!“ řekl drsně šoférovi.

Ten náhle vystřízlivěl a zatvářil se vystrašeně.

„Promiňte, pane. Nevím, co to do mě vjelo, vážně.“

„Trochu jste přebíral, řekl bych,“ konstatoval Luke.

Pomohl lordu Whitfieldovi vstát.

„Já... já se omlouvám, pane,“ koktal mladík.

„Tohohle budete litovat, Riversi!“ prohlásil lord Whitfield.

Hlas se mu třásl rozčilením.

Muž chvíli váhal a potom se pomalu odšoural.

Lord Whitfield vybuhl:

„Taková nehorázná drzost! Vůči mně! Takhle se mnou mluvit! Tomu mladíkovi se něco vážného přihodí! Nemá žádný respekt — neuvědomuje si své postavení. Když si pomyslím, co všechno pro tyhle lidi dělám — jak dobře jim platím, jak si u mě žijí a jakou mají ode mne penzi! Ten nevděk, takový nevděk...“

Samým rozrušením se zalykal. Pak si všiml slečny Waynfleteové, která stála tiše opodál.

„Jste to vy, Honorie? Velmi mě trápí, že jste musela být svědkem takové ostudné scény. Ty výrazy toho mladíka...“

„Obávám se, že nebyl zcela ve své kůži, lorde Whitfelde,“ pravila slečna Waynfleteová upjatě.

„Byl opilý, vidte, že byl opilý?“

„Trochu v náladě byl,“ souhlasil Luke.

„Víte, co provedl?“ podíval se lord Whitfield z jednoho na druhého. „Vzal si moje auto, *moje* auto! Myslel si, že se vrátím později. Bridget mě zavezla do Lyne sportákem. A tenhle chlapík měl tu drzost vyvézt děvče — řekl bych, že Lucy Carterovou — na výlet *mým* vozem!“

Slečna Waynfleteová řekla jemně:

„To bylo od něj velice nevhodné.“

Lord Whitfield se trochu upokojil.

„Vidte?“

„Ale jsem si jista, že toho bude litovat.“

„O to se postarám!“

„Ale vždyť jste ho už propustil,“ připomněla mu slečna Waynfleteová.

Lord Whitfield zavrtěl hlavou.

„Ten chlapík špatně skončí.“

Pokrčil rameny.

„Pojďte dovnitř, Honorie, a dejte si sklenku sherry.“

„Děkuji, lorde Whitfelde, ale musím k paní Humblebyové s knihami. Dobrou noc, pane Fitzwilliame. Teď už budete v těch nejlepších rukou.“

S úsměvem mu pokývla a svižně odkráčela pryč. Její chování mu tolik připomnělo guvernantku, která přivedla dítě na dýchánek, že Luke při tom zjištění zalapal po dechu. Je možné, že slečna Waynfleteová ho doprovázela jen proto, aby ho chránila? Ten nápad mu připadal absurdní, ale...

Z úvah jej vytrhl lord Whitfield.

„Velmi schopná žena, tahle Honorie Waynfleteová.“

„To ano, taky bych řekl.“

Lord Whitfield se vydal k domu. Kráčel poněkud toporně a s rukou na zadnici, kterou si při chůzi opatrně mnul.

Najednou se uchechtl.

„Kdysi jsem byl s Honorií zasnouben — před mnoha lety. Byla hezká a ne tak hubená, jako je dnes. Dneska mi to připadá legrační. Její rodiče tady byli velcí milostpaní.“

„Vážně?“

Lord Whitfield přemítal nahlas dál:

„U nich doma vládl starý plukovník Waynflete. Každý musel místo pozdravu salutovat. Byl ze staré školy a hrdý byl jako sám Lucifer.“

Opět se uchichtl.

„To byl pěkný oheň na střeše, když Honorie oznámila, že se za mne provdá! Považovala se za radikálku. Brala všechno hrozně vážně. Chtěla zrušit třídní rozdíly. Byla to nebezpečná dívka!“

„Takže vám ten poměr překazila její rodina?“

Lord Whitfield si promnul nos.

„No, ne tak docela. Kvůli něčemu jsme se nepohodli. Měla takového hloupého ptáka — jednoho z těch odporně štěbetajících kanárů, které jsem odjakživa nesnášel — a stala se taková hloupá věc... skončil se zakrouceným krkem. Inu, dnes už nemá smysl litovat loňské sněhy. Nebudeme se o tom bavit.“

Pokrčil rameny jako někdo, kdo chce setrást nepříjemnou vzpomínku.

Potom řekl poněkud prázdně:

„Myslím, že mi to nikdy neodpustila. Asi je to přirozené...“

„Myslím, že vám to jistě odpustila,“ odpověděl Luke.

Lord Whitfield se rozzářil.

„Myslíte? To bych byl rád. Víte, velmi si Honorie vážím. Je tak schopná a navíc je to dáma! To je v dnešní době vzácnost! A také velmi dobře vede knihovnu.“

Pak vzhlédl a jeho hlas se změnil: „Ahoj!“ zvolal. „Tady máme Bridget.“

ŠESTNÁCTÁ KAPITOLA

Ananas

Luke pocítil, jak mu tuhnou svaly, když se Bridget blížila.

Nepromluvil s ní o samotě ode dne, kdy se hrál tenisový turnaj. Jako by se na tom dohodli, vyhýbali se jeden druhému. Teď na ni pokradmu pohlédl.

Vypadala provokativně klidně, chladně a lhostejně.

Řekla ledabyle:

„Už jsem si říkala, co s tebou proboha je, Gordone?“

Lord Whitfield zamručel:

„Trošku jsem se chytl s tím Riversem. Měl tu drzost vypůjčit si dneska odpoledne můj rolls.“

„To je ovšem urážka majestátu,“ utrousila Bridget.

„Nedělej si z toho legraci, Bridget. To je vážná věc. Vyvezl v něm děvče.“

„Kdyby si vyjel jen tak svátečně sám, asi by si to moc neužil.“

Lord Whitfield se napřímil.

„Na mém panství se všichni budou chovat slušně.“

„Vždyť to snad není nic amorálního, vzít děvče na projížďku.“

„V mém voze ano.“

„To je ovšem ještě větší amorálnost. Rovná se to skoro rouhání. Ale úplně sex zrušit nemůžeš, Gordone. Měsíc je v úplňku a dneska bude svatojánská noc.“

„Proboha, opravdu?“ podivil se Luke.

Bridget na něj vrhla pohled.

„To tě zajímá?“

„Ano.“

Bridget se obrátila zpátky k lordu Whitfieldovi.

„K Bellsovi a Motleymu přijeli tři podivuhodní lidé. Prvním je muž v šortkách a v rozkošné švestkově modré hedvábné košili a s brýlemi. Další je žena bez obočí a v korzetu se sukýnkou s trásněmi, s půlkilem falešných egyptských korálků na krku a sandály na nohou. Třetím je tlust'och v obleku levandulové barvy a botách v odpovídajícím tónu. Mám podezření, že se jedná o přátele našeho pana Ell-

sworthyho. V bulvárním plátku by napsali, že se povídá, že na Čarodějnické louce bude dnes v noci veselo!“

Lord Whitfield zrudl a prohlásil:

„Já to nedovolím!“

„S tím nic nenadělaš, můj drahý. Čarodějnická louka je veřejné prostranství.“

„Nestrpím, aby se tady provozovaly takové pohanské čary! Napíšu o tom do *Skandálu*.“ Odmlčel se a pak řekl: „Připomeň mi, ať si to poznamenám a řeknu to Siddelymu. Musím zítra zajet do města.“

„Tažení lorda Whitfielda proti čarodějnictví,“ pravila Bridget prostorece. „V tiché venkovské výspě stále bují středověké pověry.“

Lord Whitfield se na ni zahleděl s tázavě nakrčeným obočím a pak se otočil a zašel do domu.

Luke řekl přátelsky:

„Musíš na to jít lépe, Bridget!“

„Jak to myslíš?“

„Byla by škoda, kdybys přišla o místo! Ještě těch sto tisíc nemáš. Ani ty diamanty a perly. Na tvém místě bych se sarkastickými poznámkami počkal až po svatbě.“

Chladně na něj pohlédla.

„Ty jsi tak šlechetný, drahý Luku. Je to od tebe velmi laskavé, že ti moje budoucnost tolik leží na srdci!“

„Být dobrotivý a pozorný byly vždycky moje nejlepší vlastnosti.“

„To jsem si ještě nestačila všimnout.“

„Ne? To mě překvapuje.“

Bridget uškubla list popínavého vína a řekla:

„Co jsi dneska dělal?“

„Jako obvykle slídlil.“

„A vypátral jsi něco?“

„Ano a ne, jak říkají politici. Mimochodem, máš doma nějaké nářadí?“

„Řekla bych že ano. Jaké nářadí?“

„Nějaké ty šikovné věcičky. Možná bych si je mohl prohlédnout.“

Deset minut nato už měl Luke z police vybráno pár kusů nářadí.

„Tahle sbírka mi úplně postačí,“ prohlásil a plácl se přes kapsu, kam si náradí schoval.

„Hodláš se snad někam vloupat?“

„Kdoví.“

„Jsi opravdu sdílný.“

„Situace se nám trochu komplikuje. Mám nezáviděníhodnou pozici. Po naší drobné sobotní rozepři se domnívám, že bych odsud měl vypadnout.“

„Kdyby ses chtěl zachovat jako dokonalý gentleman, tak ano.“

„Ale protože jsem přesvědčen, že jsem na stopě vraždícímu maniakovi, jsem víceméně nucen zůstat. Kdyby tě napadl nějaký přesvědčivý důvod, proč bych se odsud měl odstěhovat a ubytovat se U Bellse a Motleyho, tak ho přede mnou proboha neskrývej.“

Bridget zavrtěla hlavou.

„To by neprošlo — jsi přece bratranec a tak. Navíc je hostinec plný přátel pana Ellsworthyho. Mají tam jen tři pokoje pro hosty.“

„Takže jsem nucen zůstat, i když je to pro tebe bolestné.“

Bridget se na něj sladce usmála.

„Ale vůbec ne. Vždycky mě potěší ukořistit nový skalp.“

„To byl obzvlášť opovrženíhodný vtip,“ řekl Luke obdivně. „Nejvíc na tobě obdivuji to, že v tobě není prakticky žádná vlídnost. Dobrá. Zavržený milenec se nyní půjde převléknout k večeři.“

Večer proběhl bez významnějších událostí. Luke si získal ještě větší přízeň lorda Whitfielda než doposud svým zjevně hlubokým zájmem, s nímž naslouchal jeho pravidelné každodenní přednášce.

Když přešli do salonu, Bridget řekla:

„Vám mužům všechno tak dlouho trvá.“

A Luke odpověděl:

„Lord Whitfield vyprávěl tak zajímavé věci, že čas plynul jako voda. Vyprávěl mi, jak založil své první noviny.“

Do řeči se vmísila paní Anstrutherová:

„Ty malé ovocné stromky v květináčích jsou podle mého naprosto úžasné. Měl byste je, Gordone, rozestavět po obvodu terasy.“

Pak už konverzace pokračovala obvyklým způsobem.

Luke brzy odešel do svého pokoje.

Nikoli však do postele. Měl jiné plány.

Zrovna odbíjela dvanáctá, když potichu v teniskách sešel ze schodů, vstoupil do knihovny a vylezl oknem ven.

Vítr stále foukal v silných poryvech s krátkými přestávkami. Po obloze se honily mraky, které občas zakryly jinak jasně svítící měsíc.

Luke došel oklikou až k domu pana Ellsworthého. Chystal se na další menší vyšetřování. Byl si poměrně jist, že Ellsworth a jeho přátelé budou v tuto noc společně venku. Budou jistě nějak oslavovat svatojánskou noc, domníval se Luke. A doba, po kterou bude tato oslava probíhat, bude vhodnou příležitostí k prohledání domu pana Ellsworthého.

Přelezl dvě zdi, obešel zezadu dům, vyndal z kapsy své nejružnější náradí a vybral ten nejvhodnější nástroj. Pak objevil okno komory, jež bylo přístupné jeho úsilí.

O několik minut později odsunul záklopku, zvedl okenní rám a vyhoupl se dovnitř.

Měl v kapse baterku. Používal ji střídavě — jen tu a tam bliknul, aby si posvítíl na cestu a do něčeho nevrazil.

Během čtvrt hodiny se ujistil, že dům je prázdný. Jeho majitel nebyl doma a zabýval se jinými věcmi.

Luke se spokojeně usmál a pustil se do práce.

Důkladně a pozorně prohledal každý kout a škvíru. V jedné zamčené zásuvce objevil pod dvěma či třemi nevinnými akvarelovými studiemi jakési umělecké pokusy, které ho přinutily zdvihnout obočí a hvízdnout. Korespondence pana Ellsworthého mu toho moc nepřinesla, zato odměnou mu byly některé z jeho knih — pěkně zasunutě vzadu v knihovně.

Kromě toho Luke také nashromáždil tři skrovné, ale podnětné útržky informací. Prvním byla tužkou načmáraná poznámka v jednom malém sešitku: „*Vyrovnat se s Tommym Piercem*“ a datum krátce před chlapcovou smrtí. Druhou byla tužková skica Amy Gibbové, zuřivě přeškrтанá červenou barvou přes tvář. Třetí byla lahvička sirupu proti kašli. Ze žádné z těchto věcí nebylo možno vyvodit nějaký jednoznačný závěr, ale dohromady se daly považovat za povzbudivé.

Luke právě dával věci do pořádku a umísťoval je na původní místo, když najednou ztuhl a zhasl baterku. Slyšel, jak někdo zasunuje klíč do zámku bočních dveří.

Přistoupil ke dveřím místnosti, kde byl, a přiložil oko ke škvíře. Doufal, že Ellsworthy, pokud je to on, půjde rovnou nahoru.

Boční dveře se otevřely, dovnitř vstoupil Ellsworthy a rozsvítil světlo v hale.

Když halou procházel, Luke zahlédl jeho tvář a zalapal po dechu.

Ellsworthy nebyl vůbec k poznání. Měl penu u úst a v očích jakési podivné a šílené vzrušení. Místností proskákal drobnými tanečnickými krůčky.

Po dechu však Luke zalapal, až když spatřil jeho ruce. Měly rudou až tmavohnědou barvu — barvu zaschlé krve...

Ellsworthy zmizel na schodech. O chvíli později světlo v hale zhaslo.

Luke ještě okamžik počkal a potom se velmi opatrně vyplížil z haly, došel až do komory a vylezl oknem ven. Otočil se ještě na dům, který už byl tmavý a tichý.

Zhluboka se nadechl.

„Bože můj,“ řekl si v duchu, „ten člověk je opravdu šílenec! To by mě zajímalo, co to prováděl! Přisahal bych, že měl na ruku krev!“

Obloukem obešel městečko a vrátil se k rezidenci Ashe. Když zahýbal na boční cestičku, zaslechl náhlé zašustění listů a prudce se obrátil.

„Kdo je tam?“

Ze stínu stromu vystoupila vysoká postava zahalená v tmavém plášti. Vypadala tak strašidelně, že se Lukovi div nezastavilo srdce leknutím. Potom však pod kapuci rozpoznal protáhlou bledou tvář.

„Bridget! Tys mě ale vylekala!“

Vyhrkla:

„Kdes byl? Viděla jsem tě jít ven.“

„A sledovala jsi mě?“

„Ne, šel jsi moc daleko. Čekala jsem tady, až se vrátíš.“

„To bylo ale velmi pošetilé,“ zamumlal Luke.

Netrpělivě zopakovala otázku.

„Tak kde jsi byl?“

Luke vesele odpověděl:

„Přehraboval jsem se v domě našeho pana Ellsworthyho!“

Bridget sykla.

„A — našels něco?“

„Nejsem si jist. Vím teď toho o tom praseti trochu víc — znám jeho pornografické choutky a tak. A objevily se tři věci, které by mohly mít význam.“

Pozorně mu naslouchala, zatímco jí líčil, jak dopadla prohlídka domu.

„Jenže to jsou všechno velmi chabé důkazy,“ řekl závěrem.

„Ale, Bridget, viděl jsem na odchodu Ellsworthyho, když se vrátil. A můžu ti říct, že vypadal jako naprostý šílenec!“

„Opravdu?“

„Viděl jsem mu do tváře... Bylo to nepopsatelné! Bůhvíco dělal! Byl v nějakém šíleném deliriu. A ruce měl potřísněné... přísahal bych, že *krví*.“

Bridget se zachvěla.

„To je strašné...“ zamumlala.

Luke řekl podrážděně:

„Neměla jsi takhle sama chodit ven, Bridget. To byl naprosto bláznivý nápad. Někdo tě klidně mohl praštit.“

Rozechvěle se zasmála.

„Tebe taky, milý zlatý.“

„Já se o sebe umím postarat.“

„Mně to taky celkem jde. Patrně bys o mně řekl, že mám tuhý kořínek.“

Zadul prudký pórý v větru. Luke najednou pravil:

„Sundej si tu kapuci.“

„Proč?“

Nečekaným pohybem z ní strhl plášť. Vítr jí rozfoukal vlasy a zatočil jimi ve vzduchu. Hleděla na něj a rychle dýchala.

Řekl:

„Chybí ti jenom koště, Bridget. Takhle jsi vypadala, když jsem tě spatřil poprvé.“ Ještě okamžik na ni zíral a pak prohlásil: „Jsi krutá a ďábelská.“

A s náhlým a netrpělivým povzdechnutím jí hodil plášť zpět.

„Tumáš, oblékni si to. Pojd'me d'omů.“

„Počkej...“

„Proč?“

Přistoupila k němu. Mluvila potichu a přerývaně.

„Protože ti chci něco říct... Částečně proto jsem na tebe taky čekala... tady venku. Chci ti to říct teď... než půjdeme dovnitř... do Gordonova domu...“

„A co?“

Krátce a trochu hořce se zasmála.

„Celkem nic. Vyhřál jsi, Luku. To je vše.“

Vyhrkl:

„Jak to myslíš?“

„Prostě jsem se vzdala myšlenky stát se lady Whitfieldovou.“

Přistoupil k ní.

„Myslíš to vážně?“ zeptal;se jí.

„Ano, Luku.“ —

„A vezmeš si mě?“

„Ano.“

„Ale proč?“

„Nevím. Říkáš mi takové ohavné věci — a mně se to nějak líbí, nebo co...“

Vzal ji do náruče a políbil. Pak poznamenal:

„To je ale bláznivý svět!“

„Jsi šťastný, Luku?“

„Nijak zvlášť.“

„A myslíš, že budeš šťastný se mnou?“

„Nevím. Risknu to.“

„Ano, takový pocit mám taky...“

Vzal ji v podpaží.

„Chováme se jako praštění, holčičko. Pojd'. Třeba budeme ráno víc při smyslech.“

„Ano, je to trochu hrůzostrašné, jaké věci se člověku stanou...“ Sklopila oči a zadržela ho. „Luku... Luku, *co je to...*?“

Z mraků vyšel měsíc. Luke se podíval na zem, kde Bridget zakopla o nějaké schoulené tělo.

Polekaně vykřikl, pustil Bridget a poklekl. Od beztvaré hmoty na zemi pak vzhlédl ke sloupku u branky. Ananas byl pryč.

Vstal. Bridget si tiskla ruce na ústa.

Řekl:

„Je to ten šofér, Rivers. Je mrtvý...“

„Ta strašná kamenná věc... Už nějaký čas se kývala. Nejspíš mu asi spadla na hlavu, ne?“

Luke zavrtěl hlavou.

„Víte, by ten ananas neshodil. Ach! Ale má to tak *vypadat* — přesně tak to má vypadat... Jako nešťastná náhoda! Jenže to tak není! *Ten vrah už zase vraždil...*“

„Ne, Luku, to ne!“

„Určitě ano. Víš, co jsem ucítil vzadu na jeho hlavě, mezi tou krví a ostatním? *Zrníčka písku*. Tady přece nikde žádný písek není. Říkám ti, Bridget, že tady někdo stál a zabil ho, když se Rivers vracel brankou domů. Potom ho položil na zem a hodil mu na hlavu ten ananas.“

Bridget řekla slabým hlasem:

„Luku... máš na rukou... krev...“

Luke odpověděl ponuře:

„Krev na rukou má někdo jiný. Víš, co mě dnes odpoledne napadlo? Že kdyby se stal ještě jeden zločin, byli bychom si jistí, kdo je vrah. A teď to *opravdu* víme! Je to *Ellsworthy*! Dnes v noci byl venku a vrátil se s krví na rukou! Poskakoval a křepčil jako blázen — s výrazem vraždícího maniaka...“ Bridget pohlédla na zem, zachvěla se a řekla potichu: „Chudák Rivers...“

Luke dodal soucitně:

„Ano, chudák mladík. Taková zatracená smůla. Ale bude poslední, Bridget! Teď už to *víme* a dostaneme ho!“

Spatřil, jak se zapotácěla, rychle udělal dva kroky a zachytil ji do náručí.

Řekla jakoby dětským hláskem:

„Luku, já mám strach...“

A on odpověděl: „Už je po všem, drahoušku, už je to pryč ...“

Zamumlala:

„Bud' na mě hodný... prosím. Prožila jsem tolik bolesti.“

Řekl: „I my jsme si působili bolest. Už to neuděláme.“

SEDMNÁCTÁ KAPITOLA

Hovoří lord Whitfield

Doktor Thomas hleděl na Luka přes stůl ve své ordinaci.

„Pozoruhodné,“ řekl, „to je opravdu pozoruhodné! Myslíte to opravdu *vážně*, pane Fitzwilliame?“

„Naprosto. Jsem přesvědčen, že Ellsworthy je nebezpečný maniak.“

„Nikdy jsem si toho člověka valně nevšímal. Ale řekl bych, že to možná je abnormální typ.“

„Šel bych ještě mnohem dál,“ pravil Luke chmurně.

„Jste skutečně přesvědčen, že ten Rivers byl zavražděn?“

„Ano. Nevšiml jste si těch zrníček písku v ráně?“ Doktor Thomas přikývl.

„Po vašem upozornění jsem se po nich díval. Musím připustit, že jste měl pravdu.“

„Z toho přece jasně vyplývá, že nehodu někdo pouze nafingoval a že ten muž byl zabit — anebo v každém případě omráčen — pytlelem písku.“

„Ne tak nutně.“

„Proč myslíte?“

Doktor Thomas se opřel a zaklesl do sebe prsty.

„Představme si, že tenhle Rivers třeba přes den ležel někde v pískovně — v téhle oblasti je hned několik takových míst. To by mohlo písek ve vlasech vysvětlit.“

„Človče, vždyť vám říkám, že byl zavražděn!“

„Říkat to můžete,“ pravil doktor Thomas suše, „ale tím z toho skutečnost neuděláte.“

Luke ovládl zlost.

„Mám dojem, že nevěříte ani slovu z toho, co vám povídám.“

Doktor Thomas se laskavě a povýšeně usmál.

„Musíte uznat, pane Fitzwilliame, že je to poněkud divoké. Tvrdíte totiž, že Ellsworthy zabil služebnou, malého chlapce, opilého hostinského, mého kolegu a nakonec ještě tohoto Riverse.“

„Copak vy tomu nevěříte?“

Doktor Thomas pokrčil rameny.

„Mám jisté vědomosti o případu Humblebyho. Zdá se mi naprosto nemožné, že by jeho smrt zavinil Ellsworthy, a skutečně nechápu, kde jste vzal nějaký důkaz o tom, že to opravdu udělal.“

„Nevím, jak to dokázal,“ připustil Luke, „ale všechno svědčí pro teorii slečny Pinkertonové.“

„Čili opět tvrdíte, zeji Ellsworthy sledoval až do Londýna a tam ji přejel autem. A opět nemáte sebemenší důkaz, že se to opravdu stalo! Zase si to jenom... vymýšlíte!“

Luke odpověděl ostře:

„Teď, když už vím, jak to je, bude mým úkolem důkazy opatřit. Jedu zítra do Londýna za jedním starým kamarádem. Četl jsem před dvěma dny v novinách, že se stal zástupcem policejního komisaře. Známe se, a tak mě vyslechne. Jednou věcí si jsem jist, a to, že nařídí celou věc důkladně vyšetřit.“

Doktor Thomas si zamyšleně promnul bradu.

„No — to bude nesporně uspokojivé. Jestli se však ukáže, že se mýlíte...“

Luke ho přerušil:

„Vy tomu rozhodně ani trochu nevěříte, že?“

„Že je to několikanásobná vražda?“ Doktor Thomas zvedl obočí. „Upřímně řečeno, pane Fitzwilliame, nevěřím. Zní to příliš fantasticky.“

„Fantasticky možná. Ale zapadá to do sebe. Musíte uznat, že to do sebe zapadá. Pokud teorii slečny Pinkertonové přijmete jako pravdivou.“

Doktor Thomas kroutil hlavou. Na rtech se mu objevil lehký úsměv.

„Kdybyste znal některé tyhle staré panny tak jako já...“ zamumlal.

Luke vstal a snažil se ovládnout roztrpčení.

„Jméno máte v každém případě příhodné,“ prohlásil. „Nevěřící Tomáš — a vy jste nejvíc nevěřící ze všech!“

Thomas odpověděl dobromyslně:

„Předložte mi pár důkazů, příteli. Nic víc nežádám. A nezpívejte pořád dokola tu samou melodramatickou písničku založenou na tom, co si vyfantazírovala jedna stará dáma.“

„Co fantazírují staré dámy, je velmi často pravda. Moje teta Mildred byla rozhodně naprosto neskutečná! Máte nějaké tety, Thomasi?“

„No... hm... nemám.“

„Chyba!“ prohlásil Luke. „Každý muž by měl mít tety. Jsou důkazem vítězství dohadů nad logikou. Pouze tety *vědí*, že pan X je mizera, protože vypadá jako jeden nepoctivý komorník, který u nich kdysi sloužil. Ostatní samozřejmě tvrdí, že tak slušný člověk jako pan X přece nemůže být darebák. Staré dámy mají ale vždycky pravdu.“

Doktor Thomas se opět povýšeně usmál.

V Lukovi znovu vzkypěl hněv.

„Copak si neuvědomujete, že i já jsem policista? Nejsem tak docela amatér.“

Doktor Thomas s úsměvem zamumlal:

„Z Mayang Straits.“

„Zločin je zločin i v Mayang Straits.“

„Jistě, jistě.“

Luke odešel z ordinace doktora Thomase ve stavu těžko potlačované podrážděnosti.

Sešel se s Bridget, která se ho zeptala:

„Tak jak to šlo?“

„Nevěřil mi,“ odpověděl Luke. „Což mě vlastně ani tak moc nepřekvapuje, když se to vezme kolem a kolem. Je to skutečně divoké a důkazy nejsou žádné. A doktor Thomas rozhodně *není* typ člověka, který uvěří šesti neuvěřitelným věcem hned, jak se probudí!“

„A bude ti vůbec někdo věřit?“

„Nejspíš ne, ale až zítra seženu starého Billyho Bonese, mašinerie se rozběhne. Oni si už našeho dlouhovlasého přítele Ellsworthého prověří a nakonec se někam dostaneme.“

Bridget řekla zamyšleně:

„Jdeme s tím až moc na veřejnost, ne?“

„To musíme. Nemůžeme... zkrátka si už nemůžeme dovolit další vraždy.“

Bridget se zachvěla.

„Proboha, buď opatrný, Luku.“

„Ale vždyť jsem opatrný. Nechodím těsně kolem branek s ananasy, vyhýbám se v noci opuštěným lesům a dávám si pozor, co jím a piju. O všech nástrahách dobře vím.“

„Je strašné vědět, že tě někdo sleduje.“

„Třeba sleduje tebe, drahoušku.“

„Třeba ano.“

„Neřekl bych. Ale nehodlám to riskovat! Hlídám tě jako nějaký starodávný anděl strážný.“

„Nemělo by přece jen smysl říct něco místní policii?“

Luke zauvažoval.

„Ne, myslím, že ne — je lepší jít rovnou na Scotland Yard.“

Bridget zamumlala.

„To si slečna Pinkertonová myslela taky.“

„Ano, ale *já* budu opatrný a předvídavý.“

Bridget řekla:

„Už vím, co udělám zítra. Dovedu Gordona do obchodu té bes-tie a přiměju ho, aby si tam něco koupil.“

„Abys zajistila, že náš pan Ellsworthy na mě nebude číhat na schodech Whitehallského paláce?“

„Přesně tak.“

Luke najednou trochu rozpačitě vyhrkl: „Pokud jde o Whitfielda...“

Bridget mu rychle skočila do řeči:

„Nechme to, až se zítra vrátíš. Potom mu to řekneme.“

„Myslíš, že se ho to hodně dotkne?“

„No...“ Bridget se nad jeho otázkou zamyslela. „Bude se zlobit.“

„Zlobit? Panebože! To je snad trochu mírně řečeno, ne?“

„Ale ne. Gordon se totiž hrozně *nerad* zlobí. Rozčiluje ho to!“

Luke řekl věčně: „Je mi to všechno strašně nepříjemné.“

Tento pocit u něj také převládal, když se toho večera chystal po dvacáté vyslechnout přednášku lorda Whitfielda o lordu Whitfieldovi. Uznával, že je neomalené se u někoho ubytovat a přebrat mu snoubenku. Přesto byl však stále toho názoru, že takový břichatý, nafoukaný a pompézní mrňavý ňouma neměl nikdy na Bridget ani pomyslet!

Svědomí jej však zatím tak tlačilo, že naslouchal s obzvlášť živým zájmem, a proto na svého hostitele udělal zcela příznivý dojem.

Lord Whitfield byl toho večera ve velice dobré náladě. Smrt bývalého šoféra ho podle všeho spíš povznášela, nežli deprimovala.

„Neříkal jsem vám, že ten chlapík špatně skončí?“ zahalekal, pozvedl sklenku portského ke světlu a prohlédl si víno. „No neříkal jsem vám to včera večer?“

„To je pravda, říkal jste to, sire.“

„A vidíte, neměl jsem pravdu? Není to fantastické, jak často já mám pravdu?“

„To musí být skvělý pocit,“ řekl Luke.

„Já mám tak krásný život, ano, tak krásný! Mám cestičku do čistá umetenou. Vždycky jsem naprosto věřil v Prozřetelnost. V tom je to tajemství, Fitzwilliame, v tom je to tajemství.“

„Vážně?“

„Jsem věřící člověk. Věřím v dobro a zlo a věčnou spravedlnost. Protože Boží spravedlnost totiž *existuje*, Fitzwilliame, o tom není pochyb!“

„Také věřím ve spravedlnost,“ souhlasil Luke.

Lorda Whitfielda však jako obvykle víra jiných lidí nezajímala.

„Čiňte dobře svému Stvořiteli a váš Stvořitel bude činiti dobře vám! Vždycky jsem byl bezúhonný. Dávám dobročinné dary a své peníze jsem vydělal poctivě. Nejsem nikomu za nic zavázán! Stojím na vlastních nohou. Vzpomeňte si, jak se v Bibli začalo patriarchům dařit, jak se jim množila stáda a hejna a jejich nepřátelé byli zničeni!“

Luke potlačil zívnutí a řekl:

„Pravda, pravda.“

„Je to pozoruhodné, naprosto pozoruhodné,“ pokračoval lord Whitfield, „jak jsou nepřátelé spravedlivých vždycky smeteni! Jako včera. Ten člověk mě potupil, dokonce na mne chtěl i vztáhnout ruku. A co se mu stalo? Kde je dnes?“

Udělal řečnickou odmlku a pak sám sobě odpověděl impozantním tónem:

„Mrtev! Sražen hněvem Božím!“

Luke pootevřel oči a řekl:

„To je ale trochu přehnaný trest za pár unáhlených slov vyřčených ve stavu, kdy člověk přebíral.“

Lord Whitfield zavrtěl hlavou.

„Tak je to vždycky! Odplata bývá rychlá a strašlivá. A proto také existuje hodnověrná autorita. Vzpomeňte si na děti, které se posmívaly Elíšovi — a jak přišli medvědi a sežrali je. Tak to zkrátka chodí, Fitzwilliame.“

„Vždycky jsem si myslel, že tohle bylo poněkud zbytečně pomstychtivé.“

„Kdepak! Díváte se na to ze špatného pohledu. Elíša byl velký a svatý muž. Nikdo se mu nesměl beztrestně posmívat! Chápu to, protože je to i můj případ!“

Luke se zatvářil nechápavě.

Lord Whitfield ztišil hlas.

„Zpočátku jsem tomu skoro nemohl ani uvěřit. *Ale stalo se to pokaždé!* Moji nepřátelé a pomlouvači byli vždycky sraženi a vyhlazeni.“

„Vyhlazeni?“

Lord Whitfield zlehka přikývl a usrkl portské.

„Časem. Jeden ten případ byl docela jako u Elíši — malý chlapec. Přistihl jsem ho tady na zahradě, tehdy jsem ho zaměštnával. Víte, co dělal? Napodoboval mě — *MĚ! Posmíval se mi!* Pitvořil se tady a ještě měl k tomu jublikum. Dělal si ze mě legraci na mém vlastním pozemku! *A víte, co se mu stalo?* Ani ne o deset dní později vypadl z okna v horním patře a zabil se!

Potom ten hrubián Carter — opilec a zlolajník. Přišel sem a nadával mi. A co se mu stalo? Týden nato bylo po něm — utonul v

bahně. Dál tu byla jedna služebná. Zvýšila na mě jednou hlas a počastovala mě nepěknými výrazy. Ale i ji stihnul trest. Omylem vypila jed! A mohl bych vám dát spoustu dalších příkladů. Humbleby si troufl postavit se proti mně v otázce vodovodu. *Ten* zase zemřel na otravu krve. A takhle to jde už dlouhá léta — například paní Hortonová se ke mně jednou zachovala odporně a hrubě a netrvalo dlouho a zemřela i ona.“

Odmlčel se, pak se naklonil a podal karafu s portským Lukovi.

„Ano,“ pravil, „všichni zemřeli. Není to fantastické?“

Luke na něj hleděl. Do mysli se mu vloudilo obludné a neuvěřitelné podezření! Najednou viděl novými očima tohoto tlustého muže v čele stolu, jenž zlehka pokyvoval hlavou a hleděl na Luka svými vypoulenými světlými očima s bezstarostným úsměvem.

Lukovi prolétly mozkem útržky nesouvislých vzpomínek. Jak major Horton říkal: „Lord Whitfield byl velmi laskav. Posílal nám hroznové víno a broskve ze svého skleníku.“ Právě lord Whitfield tak přelaskavě dovolil, aby si směl Tommy Pierce přivydělat mytím oken v knihovně. Lord Whitfield navštívil krátce před smrtí doktora Humblebyho Wellermanův-Kreutzův výzkumný ústav se séry a mikroorganismy. Všechno přece jasně ukazuje jediným směrem, zatímco on byl tak bláhový, že neměl ani stín podezření...

Lord Whitfield se stále usmíval. Klidně a šťastně. Lehce přikývl.

„Všichni umírají,“ konstatoval.

OSMNÁCTÁ KAPITOLA

Porada v Londýně

Sir William Ossington, svým dávným kamarádům známý jako Billy Bones, hleděl nevěřícně na svého přítele.

„Copak jsi neměl dost zločinů v Mayang Straits?“ zeptal se ho naříkavě. „Tos musel přijet domů a plést se nám pod nohy?“

„Zločinnost v Mayang Straits se nekoná na masové bázi,“ řekl Luke. „Teď jsem na stopě člověka, který spáchal nejméně půl tuctu vražd — a prošlo mu to, aniž ho kdokoli třeba jen na vteřinu podezíral!“

Sir William si povzdychl.

„Stává se to. Na co se specializuje, na manželky?“

„Kdepak, tenhle typ to není. Nemyslí si ještě o sobě, že je Bůh — ale brzy bude.“

„Šílenec?“

„Nesporně, řekl bych.“

„Aha. Ale pravděpodobně není šílený podle zákona. Je v tom rozdíl, víš.“

„Domnívám se, že si je vědom povahy i důsledků svých činů,“ prohlásil Luke.

„Přesně tak,“ přikývl Billy Bones.

„Ale nemusíme se hašteřit o právní nuance. Nejsme ještě ani zdaleka u cíle a možná že se dál ani nedostaneme. Chci od tebe jen pár faktů, milý příteli. V den, kdy se jelo derby, došlo mezi pátou a šestou hodinou odpolední k nehodě na ulici. Jednu starou dámu u Whitehallu srazilo auto a z místa nehody ujelo. Jmenovala se Lavinie Pinkertonová. Chtěl bych, abys mi o tom našel co nejvíc informací.“

Sir William si povzdychl. „To ti mohu opatřit brzy. Mělo by mi na to stačit dvacet minut.“

Svému slovu dostál. Ještě než tato doba uplynula, hovořil už Luke s policistou, který nehodu vyšetřoval.

„Ano, pane, pamatuji si i podrobnosti. Většinu z nich mám tak,“ a ukázal na zprávu, kterou Luke právě studoval. „Bylo zahájeno vyšetřování, soudní pitvu provedl pan Satcherverell. Řidič vozu si vysloužil ostrou kritiku.“

„Vy jste ho našli?“

„Ne, pane.“

„Co to bylo za auto?“

„Je skoro jisté, že to byl rolls — veliký automobil, který řídil šofér. Na tom se shodli všichni svědkové. Většina lidí rolls royce pozná.“

„Poznávací značku nemáte?“

„Bohužel ne, nikoho nenapadlo se na ni podívat. Vlastně existovala jedna výpověď, že ta značka měla číslo FZX 4498, ale byl to omyl. Zahlédla ji nějaká žena a řekla to jiné ženě, která to sdělila mně. Nevím, zda to ta druhá žena popletla, ale nebylo to k ničemu.“

Luke se zeptal ostře: „Jak jste věděl, že to nebylo k ničemu?“

Mladý policista se usmál.

„FZX je poznávací značka vozu lorda Whitfielda. Tohle auto v inkriminovanou dobu stálo před Boomington House a šofér popíjel čaj. Měl dokonalé alibi — nepřipadá v úvahu, že by byl do toho zapleten. Automobil odjel až v osmnáct třicet, když z budovy vyšlo jeho lordstvo.“

„Aha,“ řekl Luke.

„Tak je to vždycky, pane,“ povzdechl si policista. „Polovina svědků zmizí dřív, než se na místo dostane konstábl a sepiše podrobnosti.“

Sir William přikývl.

„Usoudili jsme, že šlo patrně o značku, která se FZX 4498 podobá — nějaké číslo, co také začíná dvěma čtyřkami. Dělali jsme, co jsme mohli, ale žádné auto jsme nevypátrali. Prověřovali jsme několik podobných čísel, ale všichni měli uspokojivé alibi.“

Sir William se tázavě zahleděl na Luka. Luke potřásl hlavou. Sir William řekl: „Děkuji, Bonnere, to stačí.“

Když muž odešel, díval se Billy Bones dál na přítele tázavě.

„Tak co, Fitzi?“

Luke si povzdychl. „Všechno souhlasí. Lavinie Pinkertonová sem jela, aby to všechno vyklopila a řekla chytrým pánům ze Scotland Yardu o tom ohavném vrahovi. Nevím, jestli byste ji byli vyslechli... Asi ne...“

„Možná že ano,“ řekl sir William. „Takhle se k nám informace dostávají. Posloucháme i klepy a domněnky — ujišťuji tě, že ani takové věci neopomíjíme.“

„To si myslel i vrah. Nechtěl nic riskovat. A tak odstranil Lavinii Pinkertonovou, a i když byla jedna žena dost bystrá a všimla si poznávací značky, nikdo jí nevěřil.“ Billy Bones na židli nadskočil. „Nechceš snad říct...“

„Ale ano. Vsadím se, o co chceš, že to byl Whitfield, kdo ji přejel. Nevím, jak to dokázal. Šofér v té době popíjel čaj. Tak či onak se Whitfield vyplížil ven a oblékl si řidičův plášť a čepici. Ale *udělal to*, Billy!“

„To není možné!“

„Ale je. Lord Whitfield spáchal nejméně sedm vražd, aspoň pokud já vím — a patrně o mnoho víc.“

„To není možné,“ opakoval sir William. „Drahý příteli, vždyť se mi s tím včera večer prakticky chlubil!“

„Je to tedy šílenec?“

„Šílenec to je, ale mazaný jako ďábel. Budete muset postupovat velmi obezřetně. Nesmí mít sebemenší podezření.“

Billy Bones zamumlal: „Neuvěřitelné...“

A Luke odpověděl: „Ale je to tak.“

Položil příteli ruku na rameno.

„Podívej, Billy, kamaráde, musíme se do toho pustit. Jsou tu fakta.“

A oba muži dlouho a vážně hovořili.

Následující den se Luke vrátil do Wychwoodu. Vyjel brzy ráno. Mohl se sice vrátit již předchozího večera, ale pocítil výraznou nechuť přespávat za dané situace pod střechou lorda Whitfielda či přijímat jeho pohostinnost.

Když projížděl Wychwoodem, zastavil vůz před domem slečny Waynfleteové. Služebná, která mu otevřela, na něj sice udiveně zírala, ale zavedla ho do malé jídelny, kde slečna Waynfleteová seděla u snídaně.

Trochu překvapeně vstala a přivítala jej.

Luke nemarnil čas. „Musím se omluvit, že jsem k vám vpadl v tuto hodinu.“

Rozhlédl se. Služebná odešla z pokoje a zavřela za sebou dveře. „Chci vám položit jednu otázku, slečno Waynfleteová. Je poněkud osobní, ale snad mi prominete, že se ptám.“

„Ptejte se, prosím, na co chcete. Jsem si naprosto jista, že k tomu máte dobrý důvod.“

„Děkuji.“

Odmlčel se.

„Chtěl bych vědět, proč jste před lety zrušila zasnoubení s lordem Whitfieldem!“

Tohle nečekala. Do tváří se jí vehnala červeň a na prsa si přitiskla ruku.

„On vám něco řekl?“

Luke odpověděl: „Řekl mi cosi o nějakém ptáčkovi — který zahynul násilnou smrtí ...“

„Tohle řekl?“ zeptala se udiveně. „Takže to *přiznal*! To je pozoruhodné!“

„Povězte mi o tom, prosím.“

„Ale ano, povím. Ale poprosím vás, abyste o té věci nikdy nemluvil — s Gordonem. Je to všechno již minulost — dávno uzavřená — a já ji nechci znovu otevírat.“

Prosebně se na něj zadívala.

Luke přikývl.

„Je to pouze pro mne,“ pravil. „Nebudu nikde opakovat, co mi povíte.“

„Děkuji.“ Opět nabyla ztracenou rovnováhu. Když spustila, měla hlas už zase vyrovnaný: „To bylo tak. Měla jsem malého kanárka a měla jsem ho moc ráda. Snad jsem se proto chovala i trochu... hloupě... Děvčata taková bývala... Chovala se ke svým mazlíčkům tak vřele. Muže to muselo rozčilovat, jak si dnes uvědomuji.“

„Ano,“ poznamenal Luke, když se odmlčela.

„Gordon na toho ptáčka žárlil. Jednou mi řekl dost zlostně: ‚Jsem přesvědčen, že máš toho ptáčka raději než mne.‘ A já jsem se trochu hloupě, jak to děvčata tehdy dělávala, zasmála a pozdvihla kanárka na prstě a řekla něco jako: ‚To víš, kanárku, že tě mám raději než nějakého pošetilého chlapce! To víš že ano!‘ A Gordon — bože, bylo to tak hrozné — najednou po kanárkovi chňapl a *zakroutil mu krkem*. Byl to takový šok — nikdy na to nezapomenu!“

Celá ve tváři zbledla.

„A nato jste zrušila zasnoubení?“ zeptal se Luke.

„Ano. Už jsem pak k němu nedokázala cítit to, co dřív. Víte, pane Fitzwilliame...“ Zaváhala. „Nešlo jen o ten čin — ten by bylo *možné* spáchat v záchvatu žárlivosti a vzteku —, ale o ten hrozný pocit, že *z toho měl potěšení*. A to mě na tom tak vyděsilo!“

„Už tehdy,“ zamumlal Luke. „Dokonce už tehdy...“

Položila mu ruku na paži.

„Pane Fitzwilliame...“

Jeho oči se setkaly s jejím vystrašeným, ale vážným pohledem.

„To lord Whitfield spáchal všechny ty zločiny!“ prohlásil. „A vy to celou dobu víte, vidíte?“

Energicky zavrtěla hlavou.

„Nevím! Kdybych to byla *věděla*, pochopitelně bych promluvila. Jen jsem se *bála*, že to byl on.“

„A přesto jste mi nic ani nenaznačila!“

Zmučeně spráskla ruce.

„Jak jsem mohla? Jak? Vždyť jsem ho kdysi měla ráda...“

„Ano,“ přisvědčil Luke laskavě, „já vím.“

Odvrátila se, zašátrala v kabelce a na okamžik si přitiskla k očím krajkový kapesníček. Když se zase otočila k Lukovi, měla je opět suché a vypadala důstojně a vyrovnaně.

„Jsem tak ráda,“ řekla, „že Bridget zrušila to zasnoubení. Provdá se místo toho za vás, vidíte?“

„Ano.“

„To bude mnohem vhodnější,“ prohlásila slečna Waynfleteová poněkud upjatě.

Luke si nemohl pomoci a pousmál se.

Ale slečna Waynfleteová zvážněla a zneklidněla. Naklonila se k němu a znovu mu položila ruku na paži.

„Bud'te ale velmi opatrní,“ požádala ho. „Oba musíte dávat dobrý pozor!“

„Myslíte na lorda Whitfielda?“

„Ano. Bylo by lepší mu to neříkat.“

Luke se zachmuřil. „Myslím, že tenhle nápad by se ani jednomu z nás nelíbil.“

„Ale co na tom záleží? Vy si zřejmě neuvědomujete, že je to *šílenec* — *šílenec*! Nesnese to — ani na okamžik. Jestli se jí něco stane...“

„Nic se jí nestane!“

„Ano, já vím, ale uvědomte si, že s ním se nemůžete měřit! Je tak strašlivě prohnáný! Okamžitě ji odsud odvezte — to je jediná naděje. Ať odjede někam do ciziny! Oba byste měli odjet do ciziny!“

Luke řekl pomalu:

„Mohlo by být dobré, kdyby odjela. Já zůstanu.“

„Bála jsem se, že to řeknete. V každém případě *ji odsud odvezte. Okamžitě, opravdu!*“

Luke pomalu přikývl.

„Myslím, že máte pravdu,“ řekl.

„Já vím, že mám pravdu! Odvezte ji odsud, *než bude pozdě.*“

DEVATENÁCTÁ KAPITOLA

Zrušené zasnoubení

Bridget zaslechla Luka přijíždět a vyšla mu naproti na schody. Bez úvodu mu oznámila:

„Už jsem mu to řekla.“

„Cože?“ Luka to zaskočilo.

Jeho úlek byl tak patrný, že si toho Bridget všimla.

„Co se děje, Luku? Vypadáš tak rozrušeně.“

Řekl pomalu:

„Přece jsme se dohodli, že počkáme, až se vrátím.“

„Já vím, ale říkala jsem si, zeje lepší mít to za sebou. Začal rozvíjet nějaké plány — na svatbu... a svatební cestu... a tak. Prostě jsem mu to *musela říct!*“

A s náznakem výčitky v hlase dodala:

„Jinak by to nebylo slušné.“

To uznal.

„Z tvého pohledu ano. Ale ano, chápu to.“

„Myslela jsem, že z pohledu každého!“

Luke řekl pomalu:

„Jsou chvíle, kdy si člověk nemůže dovolit... slušnost.“

„Jak to myslíš, Luku?“

Netrpělivě mávl rukou.

„To ti teď tady nemohu vysvětlovat. Jak to Whitfield přijal?“

Bridget řekla pomalu:

„Pozoruhodně dobře. Opravdu pozoruhodně dobře. Až jsem se styděla. Jsem přesvědčena, Luku, že jsem Gordona podceňovala — jen proto, že je dost nafoukaný a občas povrchní. Jsem přesvědčena, že ve skutečnosti je to dost... inu, velký člověk, i když je malý!“

Luke přikývl.

„Ano, možná zeje to velký člověk — způsobem, o kterém jsme neměli ani tušení. Poslyš, Bridget, musíš odsud co nejdříve pryč.“

„Přirozeně. Sbalím si věci a ještě dnes odejdu. Mohl bys mě odvézt do města. Počítám, že oba dva se k Bellsovi a Motleymu nevejdemo — pokud ještě neodjelo Ellsworthého mužstvo?“

Luke zavrtěl hlavou.

„Ne, měla bys raději odjet do Londýna. Za chvíli ti to vysvětlím. Teď bych ale měl zajít za Whitfieldem.“

„To by asi bylo nejlepší — je to všechno poněkud nepříjemné, že. Připadám si jako hnusná a vypočítavá potvora.“

Luke se na ni usmál.

„Bylo to naprosto poctivé. Jednala jsi s ním na rovinu. Stejně nemá smysl naříkat nad něčím, co je už minulost! Půjdu teď za Whitfieldem.“

Našel jej, jak chodí sem a tam po salonu. Navenek vypadal klidně, a dokonce mu na rtech pohrával i úsměv. Luke si však povšiml, že mu na spánku divoce pulsuje žíla.

Když Luke vešel, lord Whitfield se zprudka obrátil.

„Aha! Tady jste, Fitzwilliame!“

Luke řekl:

„Nemá smysl se omlouvat za to, co jsem udělal — bylo by to pokrytecké. Připouštím, že z vašeho pohledu jsem se zachoval nepěkně, a na svou obranu toho moc říct nemohu. Takové věci se stávají.“

Lord Whitfield začal zase pochodovat po místnosti.

„Tak, tak!“ Mávl rukou.

Luke pokračoval:

„Zachovali jsme se k vám s Bridget hanebně. Ale už se stalo. Máme se rádi a nedá se s tím nic dělat — jen říci vám pravdu a odejít.“

Lord Whitfield se zastavil. Pohlédl na Luka svýma vypouklýma bledýma očima.

„Ne,“ řekl, „teď už se nedá nic dělat.“

Jeho hlas měl velmi podivný tón. Stál tam, hleděl na Luka a zlehka pokyvoval hlavou, jako by s ním soucítil.

Luke se ostře zeptal: „Co tím myslíte?“

„Teď už se nedá nic dělat!“ zopakoval lord Whitfield. „Už je pozdě!“

Luke k němu přistoupil o krok blíž.

„Řekněte mi, jak to myslíte.“

Lord Whitfield pravil nečekaně:

„Zeptejte se Honorie Waynfleteové. Ta tomu *bude* rozumět. *Ta* ví, co se děje. Jednou se mnou o tom mluvila!“

„Čemu bude rozumět?“

Lord Whitfield řekl:

„*Zlo nezůstane nepotrestáno*. Spravedlnost musí být! Je mi to líto, protože mám Bridget rád. Svým způsobem je mi líto vás obou!“

Luke se ho zeptal:

„Vy nám vyhrožujete?“

Lord Whitfield se zatvářil upřímně zděšeně.

„Ne, ne, kdepak, drahý příteli! *Já* s tím nic nemám! Když jsem Bridget prokázal tu čest, že jsem si ji vybral za svou budoucí choť, přijala na sebe jisté závazky. Nyní je zavrhl — *ale v tomto životě není cesty zpět*. Když porušíte pravidla, zaplatíte za to...“

Luke sevřel obě ruce v pěst a řekl:

„Chcete tím říct, že se Bridget něco stane? Dobře si zapamatujte, Whitfelde, že *Bridget se nestane vůbec nic* — a mně taky ne! Jestli se o něco takového pokusíte, bude to váš konec. Dávejte si dobrý pozor! Vím toho o vás celkem dost!“

„Já s tím nemám nic společného,“ prohlásil lord Whitfield. „Já jsem jen nástrojem vyšší síly. Stane se pouze to, co rozhodne tato síla!“

„Vidím, že tomu věříte,“ odpověděl Luke. „Protože je to pravda! Každý, kdo se mi protiví, za to zaplatí. A výjimkou nebudete ani vy a Bridget.“ Luke řekl:

„V tom se právě mýlíte. I když vám štěstí vydrželo dlouho, nakonec se to zlomí. A to vaše k tomu má už hodně blízko.“

Lord Whitfield pravil potichu:

„Drahý mladý muži, vy netušíte, s kým mluvíte. *Mně* se nemůže nic stát!“

„Že ne? Uvidíme. Měl byste si dávat pozor, Whitfelde.“

Vtom se v lordovi něco hnulo. Promluvil změněným hlasem:

„Měl jsem už dost velkou trpělivost,“ prohlásil. „Nenapínejte ji příliš a vypadněte odsud.“

„Už jdu,“ odpověděl Luke, „co nejrychleji to jde. A pamatujte, že jsem vás varoval.“

Obrátil se na podpatku a spěšně vyšel z místnosti. Vyběhl nahoru po schodech. Našel Bridget v jejím pokoji, kde dohlížela na služebnou, která jí balila šaty.

„Už budeš?“

„Za deset minut.“

Měla v očích otázku, v jejímž vyslovení jí bránila přítomnost služebné.

Luke krátce přikývl.

Zašel do svého pokoje a chvatně si naházел věci do kufru.

O deset minut později byl zpátky a našel Bridget připravenou k odchodu.

„Jdeme?“

„Jsem hotová.“

Když scházeli ze schodů, potkali komorníka, který právě stoupal nahoru.

„Přišla za vámi slečna Waynfleteová, slečno.“

„Slečna Waynfleteová? A kde je?“

„V salonu s jeho lordstvem.“

Bridget šla rovnou do salonu, s Lukem v patách.

Lord Whitfield stál u okna a hovořil se slečnou Waynfleteovou. V ruce držel nůž, dlouhý a tenký.

„Dokonalá práce,“ říkal zrovna. „Jeden z mých mladých redaktorů mi jej přivezl z Maroka, kde dělal zvláštního zpravodaje. Je to pravá maurská dýka.“ Láskyplně přejel prstem čepel. „To je ale ostří!“

Slečna Waynfleteová řekla zprudka:

„Proboha, Gordone, dejte to pryč!“

Usmál se a odložil nůž mezi další zbraně na stole.

„Rád se ho dotýkám,“ řekl potichu.

Slečna Waynfleteová ztratila svou obvyklou duševní vyrovnanost. Byla bledá a nervózní.

„Ach, tady jste, moje milá Bridget!“

Lord Whitfield se uchechtl.

„Ano, tady je Bridget. Užijte si ji, Honorie, už tu s námi dlouho nebude.“

Slečna Waynfleteová vyhrkla:

„Co tím myslíte?“

„Co tím myslím? Myslím tím, že odjíždí do Londýna. Je to tak, že? To tím myslím.“

A rozhlédl se po všech přítomných.

„Mám pro vás totiž takovou menší novinku, Honorie,“ řekl. „Bridget se za mě nakonec neprovdá. Má raději tady Fitzwilliama. Život je někdy podivný. Tak, a teď vás opustím, abyste si popovídali.“

Vyšel z místnosti a rukama v kapsách chrastil mincemi.

„Ach, bože...“ řekla slečna Waynfleteová, „ach, bože!“

Hluboké znepokojení bylo v jejím hlase tak patrné, že se i Bridget zatvářila překvapeně. Řekla celá nesvá:

„Je mi to líto. Opravdu je mi to strašně líto.“

Slečna Waynfleteová řekla:

„On se hněvá... Strašně se hněvá. Ach, bože, to je hrozné. Co budeme dělat?“

Bridget na ni hleděla.

„Dělat? Jak to myslíte?“

Slečna Waynfleteová na ně oba vyčítavě pohlédla.

„Neměli jste mu to vůbec říkat!“

Bridget odpověděla:

„Nesmysl! Co jiného jsme mohli dělat?“

„Neměli jste mu to říkat *ted'*. Měli jste mu to říct, až budete pryč.“

Bridget řekla úsečně:

„To je věc názoru. Já osobně se domnívám, že je lepší vyřídit nepříjemné věci co nejrychleji.“

„Moje milá, kdyby šlo jen o tohle...“

Zarazila se. Tázavě se podívala na Luka.

Luke potřásl hlavou. Jeho rty naznačily slova: „Ještě ne.“

Slečna Waynfleteová si pro sebe zamumlala: „Aha.“

Bridget se otázala trochu podrážděně:

„Chtěla jste se mnou mluvit o něčem konkrétním, slečno Waynfleteová?“

„Hm, ano. Vlastně jsem vám přišla navrhnout, zda byste mě nepočtla menší návštěvou. Říkala jsem si... hm... že by vám možná bylo nepříjemné zůstat dál tady a že by se vám možná hodilo zdržet se zde ještě pár dní... hm, než vaše plány uzrají.“

„Děkuji, slečno Waynfleteová, to od vás bylo velmi laskavé.“

„Víte, u mě byste byla naprosto v bezpečí a...“

Bridget jí skočila do řeči:

„V bezpečí?“

Poněkud zmatená slečna Waynfleteová řekla spěšně:

„Chci říci, že byste u mě měla pohodlí, *pohodlí*, to jsem chtěla říct. Samozřejmě ne takový luxus jako zde, ale teplá voda je opravdu teplá a moje služebná Emily skutečně moc dobře vaří.“

„To by bylo nepochybně báječné, slečno Waynfleteová,“ řekla Bridget mechanicky.

„Ale pokud ovšem jedete do města, tak to máte *mnohem* lepší...“

Bridget řekla pomalu:

„Je to trochu hloupé. Moje teta dnes brzy ráno odjela na nějakou výstavu květin. Neměla jsem ještě příležitost jí říct, co se stalo. Nepocháám jí tu lístek, že jsem odjela do bytu.“

„Vy jedete do tetina bytu v Londýně?“

„Ano. Nikdo tam není. Na jídlo mohu chodit ven.“

„To budete v tom bytě sama? Ale to byste neměla, drahousku. Nezůstávejte tam *sama*.“

„Nikdo mě nesní,“ ujistila ji Bridget netrpělivě. „Navíc tam teta zítra přijede.“

Slečna Waynfleteová ustaraně potřásla hlavou.

Luke řekl:

„Měla bys jít raději do hotelu.“

Bridget se k němu otočila:

„Ale proč? Co pořád všichni máte? Proč se mnou jednáte jako se slabomyslným dítětem?“

„Ale nejednáme, bože,“ namítla slečna Waynfleteová. „Jen chceme, abyste byla *opatrná*, to je vše.“

„Ale proč? Proč? O co jde?“

„Podívej, Bridget,“ řekl Luke, „chci si s tebou promluvit. Ale tady to nejde. Pojd' se mnou do auta a zajedeme si někam, kde je klid.“

Podíval se na slečnu Waynfleteovou.

„Mohli bychom k vám asi tak za hodinu přijít? Chtěl bych vám říct několik věcí.“

„Jen přijďte, prosím. Budu vás očekávat.“

Luke položil ruku Bridget na paži a slečně Waynfleteové přikývl na znamení díků.

Řekl: „Zavazadla si vyzvedneme později. Pojd'.“

A vedl ji z pokoje a přes halu k hlavním dveřím. Venku otevřel dvířka vozu a Bridget nastoupila. Luke nastartoval a rychle vyjel po příjezdové cestě ven. Když projeli železnou branou, ulehčené si oddechli.

„Díky bohu, že jsem tě odtamtud v pořádku dostal,“ pravil.

„Copak ses úplně zbláznil, Luku? Co má znamenat ten spěch a to tvoje ‚tady to nejde‘ a tak?“

Luke řekl zachmuřeně:

„Není zkratka lehké vysvětlit, že je někdo vrah, když jsi pod jeho střechou!“

DVACÁTÁ KAPITOLA

Jedeme v tom společně

Bridget vedle něj chvíli nehnutě seděla. Pak opáčila:

„Gordon?“ Luke přisvědčil.

„Gordon? *Gordon a vrah? Tamten vrah?* Nikdy v životě jsem neslyšela větší pitomost!“

„Tak ti to připadá?“

„To tedy ano. Proboha, vždyť Gordon by neublížil ani mouše.“

Luke řekl ponuře:

„Možná to tak je. Nevím. Rozhodně ale zabil kanárka a jsem si poměrně jist, že zabil i velké množství lidí.“

„Můj drahý Luku, tomu prostě nemohu uvěřit!“

„Já vím,“ řekl Luke. „Zní to skutečně dost neuvěřitelně. Vždyť jsem ho také až do předminulého večera vůbec nepodezříval.“

Bridget namítla:

„Ale já Gordona tak dobře znám! Víím, jaký je! Je to opravdu strašně milý človíček — nafoukaný, to ano, ale ve skutečnosti vlastně dojemný.“

Luke potřásl hlavou. „Musíš si na něj poopravit názor, Bridget.“

„To je hloupost, Luku, prostě tomu nedokážu uvěřit! Jak jsi mohl na něco tak absurdního vůbec přijít? Vždyť sis byl ještě před dvěma dny tak jist, že je to Ellsworthy!“

Luke sebou trochu cuknul.

„Já vím, já vím. Nejspíš si myslíš, že zítra budu podezřívát Thomase a pozítří budu přesvědčen, že jdu po Hortonovi! Ale ve skutečnosti nejsem tak pomatený. Připouštím, že ta myšlenka je naprosto děsivá, když tě napadne poprvé, ale když se na to podíváš zblízka, uvidíš, že do sebe všechno pozoruhodně dobře zapadá. Není divu, že si slečna Pinkertonová netroufala jít na místní policii. Věděla, že by se jí vysmáli! Její jedinou nadějí byl Scotland Yard.“

„Ale jaký motiv by tak asi Gordon mohl k tomu vraždění mít? Proboha, vždyť je to taková pitomost!“

„Já vím. Ale copak si neuvědomuješ, že Gordon Whitfield má o sobě velmi přemrštěné mínění?“

Bridget odpověděla: „Ale vždyť jen předstírá, jak je úžasný a důležitý! Ve skutečnosti má komplex méněcennosti, chudáček malý!“

„V tom je možná původ jeho problému. Nevím. Ale myslí, Bridget — jen se na chvilku zamysli. Vzpomeň si na všechny ty výrazy, které jsi v žertu o něm použila — urážka majestátu a tak podobně. Copak si neuvědomuješ, že ten člověk má ego nafouklé do obludných rozměrů? A ještě to má propojené s náboženstvím. Moje drahá, vždyť je to naprostý šílenec!“

Bridget se na chvilku zamyslela.

Nakonec prohlásila: „Stejně tomu pořád nedokážu uvěřit. Jaké máš pro to důkazy, Luku?“

„Inu, jsou tu jeho vlastní slova. Řekl mi předevčírem večer naprosto jasně a jednoznačně, že každý, kdo se mu kdy protivil, *vždycky zemřel*.“

„Pokračuj.“

„Neumím to všechno přesně vysvětlit — říkal to takovým určitým způsobem. Klidně a samolibě a — jak bych to řekl? Zkrátka si na tu představu zvykl! Seděl tam a sám pro sebe se usmíval... Bylo to d'ábelské a velmi hrůzostrašné, Bridget!“

„Pokračuj.“

„A potom mi vyjmenoval lidi, kteří zemřeli, protože u něj upadli v nemilost! A poslouchej dobře, Bridget, *těmi lidmi, které uvedl, byli paní Hortonová, Amy Gibbsová, Tommy Pierce, Harry Carter, Humbleby a ten řidič Rivers*.“

To s Bridget konečně otrásl. Celá zbledla.

„Uvedl tyhle konkrétní osoby?“

„Tyhle konkrétní osoby! Už tomu věříš?“

„Ach bože. Teď už asi musím... Ale proč by to dělal?“

„Je to strašně triviální — a proto je to tak děsivé. Paní Hortonová ho nebrala vážně, Tommy Pierce se mu poškleboval, napodoboval ho a rozesmál tím zahradníky, Harry Carter mu nadával, Amy Gibbsová byla nemístně drzá, Humbleby si troufl veřejně se mu postavit, Rivers mu přede mnou a slečnou Waynfleteovou vyhrožoval...“

Bridget si rukama zakryla oči.

„To je hrozné... hrozné...“ zamumlala.

„Já vím. A pak jsou tu ještě některé objektivní důkazy. Auto, které v Londýně porazilo slečnu Pinkertonovou, byl rolls royce a *jeho poznávací značka byla značkou vozu lorda Whitfielda*.“

„Tak to všechno rozhodně potvrzuje,“ řekla Bridget pomalu.

„Ano. Policie si myslela, že žena, která jim to číslo sdělila, se musela splést. Ale nespletla.“

„To chápu,“ řekla Bridget. „Když jde o někoho tak bohatého a vlivného jako lord Whitfield, všichni přirozeně věří jemu.“

„Ano. Je pochopitelné, že s tím slečna Pinkertonová měla potíže.“

Bridget řekla zamyšleně:

„Jednou nebo dvakrát mi říkala takové divné věci. Jako by mě před něčím chtěla varovat... Tehdy jsem tomu nerozuměla... Ted' už to chápu!“

„Všechno to do sebe zapadá,“ souhlasil Luke. „Tak to bývá. Nejdřív si člověk řekne — jako ty —, že je to nemožné, a potom se s tou myšlenkou smíří a všechno do sebe najednou zapadá. To hrozné víno, které poslal paní Hortonové... A ona se domnívala, že ji chtějí otrávit ošetřovatelky! A ta návštěva ve Wellermanově-Kreutzově ústavu — nějak se tam musel zmocnit nějakých mikroorganismů a pak jimi nakazit Humblebyho.“

„Nechápu ale, jak to udělal.“

„Já taky ne, *ale souvislost tu je*. Člověk nad ní nemůže mávnout rukou.“

„Ne... Jak říkáš, všechno to do sebe zapadá. A samozřejmě, *on* mohl dělat věci, které jiní nemohou! Chci říct, že *on* byl přece zcela mimo podezření!“

„Myslím, že slečna Waynfleteová ho podezřívala. Zmínila se o té návštěvě výzkumného ústavu. Jakoby nic na to náhodou zavedla řeč — ale jsem přesvědčen, že doufala, že se toho chytím.“

„Takže ona to celou d'obu věděla?“

„Měla velmi silné podezření. Domnívám se, že situaci jí ztěžovalo jen to, že do něj kdysi byla zamilovaná.“

Bridget přikývla.

„Ano, to vysvětluje několik věcí. Gordon mi řekl, že byli kdysi zasnoubeni.“

„Chápej, ona nechtěla věřit, že je to *on*. Ale byla si čím dál jistější, že to tak *je*. Snažila se mi to naznačit, ale nesnesla pomýšlení, že by proti němu řekla něco přímo! Ženy jsou zvláštní stvoření! Myslím, že ho má svým způsobem pořád ráda...“

„I potom, co jí dal košem?“

„To ona dala košem jemu. Je to taková nehezka příhoda. Povím ti to.“

A celou tu krátkou a nepěknou epizodu jí popsal. Bridget na něj zírala.

„*Tohle* že Gordon udělal?“

„Ano. Už tehdy nemohl být normální!“

Bridget se zachvěla a zamumlala:

„Před tolika lety... Před tolika lety!“

Luke řekl:

„Možná že zlikvidoval mnohem víc lidí, než se kdy dozvíme! Upoutal na sebe pozornost jen tím, jak rychle po sobě úmrtí následovala v poslední době! Jako by kvůli té úspěšnosti začal být neopatr-
ný!“

Bridget přikývla. Minutu nebo dvě mlčela a přemýšlela a potom vyhrkla:

„Co přesně ti vyprávěla slečna Pinkertonová tehdy ve vlaku? Jak o tom začala?“

Luke se pokusil si vzpomenout.

„Řekla, že jede na Scotland Yard, zmínila se o zdejšíh konštáblovi a řekla, že je to milý chlapík, ale nedokáže si poradit s vraždou.“

„Tehdy to slovo použila poprvé?“

„Ano.“

„Pokračuj.“

„A potom řekla: *„Vidím, že jste překvapen. I já jsem zpočátku byla... Nemohla jsem tomu ani uvěřit. Říkala jsem si, že si nejspíš vymýšlím.“*

„A dál?“

„Zeptal jsem se jí, zda si je jista, že si nevymýšlí, a ona řekla zcela klidně: *„Ale ano. Poprvé snad ano, ale ne už podruhé ani potřetí nebo počtvrté. Potom už to člověk zkrátka ví.“*

„No to je skvělé,“ zamumlala si pro sebe Bridget. „Pokračuj.“

„Samozřejmě jsem jí říkal, co chtěla slyšet — jako že určitě dělá, co je správné. Ale nevěřil jsem jí jako nevěřící Tomáš!“

„Já vím. Teď je snadné dělat chytrého. Byla bych měla stejný pocit a byla bych se taky ke staré dámě chovala vlídně a povýšeně! Jak se ten rozhovor vyvíjel dál?“

„Počkej... Aha! Zmínila se o případu Abercrombie — víš, to byl ten travič z Walesu. Řekla, že do té doby nevěřila, že existuje nějaký pohled — tedy zvláštní pohled, jakým se vrah dívá na svou oběť. Ale že teď už tomu věří, protože to sama viděla.“

„Jak to přesně řekla?“

Luke nakrčil čelo a zamyslel se.

„Řekla tím svým milým hlasem jako pravá dáma: *„Moc jsem tomu nevěřila, když jsem to četla, ale je to pravda!“* A já jsem řekl: *„Co je pravda?“* a ona odpověděla: *„Ten pohled.“* Propánakrále, Bridget, způsob, jakým to řekla, mě úplně odrovnal! Ten její tichý hlas a výraz ve tváři — výraz člověka, který opravdu spatřil něco příliš strašlivého, než aby o tom dokázal mluvit!“

„Pokračuj, Luku, pověz mi všechno.“

„A potom vyjmenovala všechny oběti — Amy Gibbsovou a Cartera a Tommyho Pierce a řekla, že Tommy byl hrozný kluk a že Carter pil. A ještě řekla: *„Jenže ted', tedy včera, se to stalo doktorovi Humblebymu — a to je takový dobrák, opravdový dobrák.“* A řekla, že kdyby za Humblebym šla a pověděla mu o tom, nevěřil by a vysmál by se jí!“

Bridget si zhluboka vzdychla.

„Aha,“ pravila. „Aha.“

Luke se na ni podíval.

„Co je, Bridget? Na co myslíš?“

„Na něco, co mi jednou řekla paní Humblebyová. Přemýšlela jsem tehdy... ale nic, to je jedno, povídej dál. Co ti pověděla nakonec?“

Luke jí slova slečny Pinkertonové přesně zopakoval. Zapůsobila na něj, a tak je nedokázal zapomenout.

„Já jsem řekl, že je těžké, aby někomu tolik vražd prošlo, a ona odpověděla: *„Ale kdepak, drahý pane, v tom se velice mýlíte. Zabíjení je vlastně hračka — když vás nikdo nepodezřívá. A ona inkriminovaná osoba je tou poslední, kterou by někdo podezříval...“*

Zmlkl. Bridget se zachvěla a řekla:

„Zabíjet že je hračka? Strašná hračka — to je pravda! Není divu, že ti ta slova utkvěla v mysli, Luku. Ani já na ně nezapomenu — nikdy v životě! Někdo jako Gordon Whitfield — ach bože! Jistěže, je to hračka...“

„Není už ale taková hračka ho usvědčit,“ dodal Luke.

„Myslíš že ne? Mám jeden nápad, kterým bych mohla pomoci já.“

„Bridget, zakazují ti...“

„To nemůžeš. Člověk nemůže jen sedět se složenýma rukama. Jedu v tom s tebou, Luku. Možná že to bude nebezpečné — ano, to přiznávám, ale musím v tom také sehrát svou roli.“

„Bridget...“

„Jedu v tom také, Luku! Přijmu pozvání slečny Waynfleteové a zůstanu u ní.“

„Drahoušku, já tě prosím...“

„Je to nebezpečné pro nás oba. Víím to. Ale jedeme v tom společně, Luku, společně!“

DVACÁTÁ PRVNÍ KAPITOLA

„Proč v rukavičkách po poli?“

Klidné nitro domu slečny Waynfleteové působilo po vypjatých chvílích ve voze konejšivě.

Slečna Waynfleteová přivítala fakt, že Bridget přijala její pozvání, poněkud nejistě, ale rychleji znovu nabídla veškeré pohodlí s ujištěním, že její nejistota má jinou příčinu, než je neochota dívku ubytovat.

Luke řekl:

„Opravdu se domnívám, že to takhle bude nejlepší, když jste tak strašně laskavá, slečno Waynfleteová. Já bydlím U Bellse a Motleyho. Budu raději, když budu mít Bridget na očích než někde ve městě. Koneckonců vzpomeňte si, co se tam už stalo.“

Slečna Waynfleteová odpověděla:

„Myslíte Lavinii Pinkertonovou?“

„Ano. A člověk by přitom řekl, že uprostřed města plného lidí bude každý v bezpečí, vidíte.“

„Chcete říci,“ zeptala se slečna Waynfleteová, „že bezpečí závisí na tom, zda vás nikdo nechce zabít?“

„Přesně tak. Začínáme být závislí na dobré vůli civilizace, nebo jak bych to nazval.“

Slečna Waynfleteová zamyšleně pokývala hlavou.

Bridget se zeptala.:

„Jak dlouho víte, že... že tím vrahem je Gordon, slečno Waynfleteová?“

Slečna Waynfleteová si povzdychla.

„To je těžká otázka, drahoušku. Řekla bych, že v nitru jsem si tím už nějaký čas jista... Ale ze všech sil jsem se snažila si to nepřipouštět! Víte, nechtěla jsem tomu uvěřit, a tak jsem sama před sebou předstírala, že je to jen můj zlomyslný a obludný nápad.“ Luke se jí zpříma zeptal: „Nikdy jste se nebála — o sebe?“ Slečna Waynfleteová se nad tím zamyslela. „Myslíte jako, že kdyby měl Gordon podezření, že to vím, byl by našel nějaký způsob, jak odstranit mě?“

„Ano.“

Slečna Waynfleteová řekla potichu: „Tuto možnost jsem si samozřejmě uvědomovala... Snažila jsem se... dávat na sebe pozor. Ale nemyslím si, že by mě Gordon považoval za opravdovou hrozbu.“

„Proč?“

Slečna Waynfleteová se lehce zarděla. „Nemyslím, že by Gordon někdy uvěřil, že bych udělala něco, co by ho ohrozilo.“ Luke vyhrkl:

„Vy jste šla tak daleko, že jste ho varovala, vidíte?“

„Ano. Totiž naznačila jsem mu, že mi připadá divné, že každého, kdo se mu protivil, potkala tak brzy nato nehoda.“

Bridget se zeptala: „A co on na to?“

Slečna Waynfleteová se zatvářila ustaraně.

„Nezareagoval vůbec tak, jak jsem chtěla. Tvářil se — ano, to je vskutku velmi pozoruhodné! — tvářil se *potěšeně*... Řekl: ‚Tak i vy jste si toho všimla?‘ Zdálo se, že je na sebe *hrdý*, jestli to tak mohu říct.“

„Je šílený, samozřejmě,“ podotkl Luke. Slečna Waynfleteová ochotně souhlasila. „Ano, to jistě je, jinak si to nelze vysvětlit. Není za své skutky odpovědný.“ Položila Lukovi ruku na paži. „Vidíte, že ho *nepověsí*, pane Fitzwilliame?“

„Kdepak, to ne. Nejspíš ho pošlou do psychiatrické léčebny.“

Slečna Waynfleteová si vzdychla a opřela se.

„To jsem ráda.“

Její oči spočinuly na Bridget, která se mračila na koberec.

Luke řekl:

„Ale k tomu ještě máme hodně daleko. Uvědomil jsem úřady a řekl jim, co vím, a policie je ochotna brát celou věc vážně. Musíte si ale uvědomit, že máme mimořádně málo důkazů.“

„Důkazy získáme,“ řekla Bridget.

Slečna Waynfleteová se na ni podívala. Ve výrazu její tváře bylo cosi, co Lukovi připomnělo někoho či něco, co už kdysi viděl. Snažil se vybavit si tu prchavou vzpomínku, ale bez úspěchu.

Slečna Waynfleteová řekla pochybovačně:

„Vy si ale věříte, drahoušku. Ale třeba máte pravdu.“

Luke řekl:

„Zajedu ti do rezidence pro věci, Bridget.“

Okamžitě odpověděla:

„Pojedu taky.“

„Byl bych raději, kdybys nejezdila.“

„Ano, ale já radši pojedu.“

Luke řekl podrážděně:

„Nechovej se jako moje matka, Bridget! Odmítám se od tebe nechat ochraňovat.“

Slečna Waynfleteová zamumlala:

„Opravdu si myslím, Bridget, že pan Fitzwilliam bude ve voze v bezpečí — a za denního světla.“

Bridget se trochu zahanbeně zasmála.

„Chovám se trochu hloupě. Už mi to všechno leze na mozek.“

Luke řekl:

„Slečna Waynfleteová mě tuhle večer doprovázela až domů, aby mě ochránila. No tak, slečno Waynfleteová, přiznejte to! Vidíte, že to tak bylo?“

S úsměvem to připustila.

„Víte, pane Fitzwilliame, neměl jste tehdy ani stín podezření! A kdyby bylo Gordonu Whitfieldovi skutečně došlo, že jste zde pouze proto, abyste tuhle záležitost vyšetřil... inu, nebylo by to příliš bezpečné. A tamta ulička je tak opuštěná — může se v ní stát *cokoli*!“

„Dobrá, ale teď už jsem si nebezpečí vědom,“ řekl Luke ponuře. „Nenechám se zaskočit, ujišťuji vás.“

Slečna Waynfleteová ho s úzkostí v hlase upozornila:

„Pamatujte, že je velmi mazaný. Mnohem chytřejší, než si umíte představit! Věřte mi, má skoro geniální mozek.“

„Varován jsem byl.“

„Muži mají odvalu, to se ví,“ pokračovala slečna Waynfleteová, „ale nechají se oklamat snadněji než ženy.“

„To je pravda,“ souhlasila Bridget.

Luke odpověděl:

„Ale vážně, slečno Waynfleteová, opravdu si myslíte, že mi hrozí nějaké nebezpečí? Domníváte se — abych to vyjádřil dramaticky —, že po mně lord Whitfield jde?“

Slečna Waynfleteová zaváhala.

„Domnívám se,“ řekla, „že nebezpečí hrozí hlavně Bridget. Jeho především urazilo to, že ho odmítla *ona*! Myslím, že teprve *potom*, co se vypořádá s Bridget, se zaměří na vás. Řekla bych ale, že nejdřív zkusí nepochybně ji.“

Luke zasténal.

„Chtěl bych, abys okamžitě odjela někam do ciziny, Bridget!“

Bridget pevně stiskla rty.

„Nikam nepojedu.“

Slečna Waynfleteová si vzdychla.

„Jste statečné stvoření, Bridget, obdivuji vás.“

„Vždyť byste na mém místě udělala totéž.“

„Možná že ano.“

Bridget řekla najednou trochu veseleji:

„Jedeme v tom s Lukem spolu.“

Doprovodila ho ke dveřím. Luke pravil:

„Zavolám vám od Bellse a Motleyho, až z té jámy lvové šťastně vyvážnu.“

„Ano, prosím.“

„Moje nejdražší, nebuďme z toho hned tak rozrušení! I ten nevynalézavější vrah potřebuje trochu času, aby jeho plány uzrály! Řekl bych, že tak den dva jsme v bezpečí. Dnes sem z Londýna přijede superintendant Battle. Od té chvíle bude Whitfield pod dohledem.“

„Takže je vlastně všechno v pořádku a můžeme na to drama zapomenout.“

Luke jí položil ruku na rameno a řekl vážně:

„Bridget, moje milá, slíbíš mi, že neprovedeš žádnou zbrkllost, vid’?“

„Nápodobně, drahý Luku!“

Stiskl jí rameno, nastoupil do auta a odjel.

Bridget se vrátila d’o obývacího pokoje. Slečna Waynfleteová ji začala trochu staropanensky obskakovat.

„Drahoušku, váš pokoj ještě není úplně připraven, ale Emily ho již chystá. Víte, co teď udělám? Uvařím vám dobrý čaj. Přesně to po všech těch nepříjemných událostech potřebujete.“

„To je od vás strašně milé, slečno Waynfleteová, ale opravdu žádný čaj nechci.“

Ve skutečnosti by si Bridget dala nějaký silný koktejl, nejraději s ginem, ale správně usoudila, že tento druh občerstvení se zde pravděpodobně podávat nebude. Čaj bytostně nesnášela a obvykle z něj měla zažívací potíže. Slečna Waynfleteová se však rozhodla, že její mladá návštěvnice potřebuje právě čaj. A tak odkvapila z pokoje a pět minut nato se s rozzářenou tváří vrátila s podnosem, na němž stály dva elegantní míšeňské šálky s voňavou a kouřící tekutinou.

„To je pravý Lapsang Souchong,“ prohlásila hrdě.

Bridget, která nesnášela čínský čaj ještě víc než indický, se zmohla na chabý úsměv.

V té chvíli se ve dveřích zjevila Emily, drobná a nemotorně vyhlížející dívka, jejíž hlas prozrazoval zvětšené nosní mandle, a zeptala se:

„Brobiňte, slečno, byslela jste ty bolštáře s volánky?“

Slečna Waynfleteová vyběhla z místnosti a Bridget její nepřítomnosti využila k tomu, aby čaj vylila z okna. Jen taktak, že neopárla kocoura, který seděl na záhoně pod oknem.

Wonky Pú přijal její omluvu, vyskočil na okenní rám a začal se Bridget třít o ramena a spokojeně příst.

„To je mi pěkné!“ pohladila jej Bridget po zádech.

Wonky Pú vztyčil ocas a začal příst dvojnásob silně.

„Ty jsi ale milý kocourek,“ řekla a podržala ho za ušima.

V té chvíli se vrátila slečna Waynfleteová. „Propánakrále!“ zvolala. „Oblíbil si vás Wonky Pú, že?“

Obvykle bývá tak odtažitý! Pozor na ouško, drahoušku, měl je nedávno nemocné a pořád ho ještě velmi bolí.“

Varování však přišlo pozdě a Bridget se bolavého ucha dotkla. Wonky Pú na ni prskl a s uraženou rezavou důstojností uskočil.

„Proboha, neškrábl vás?“ vykřikla slečna Waynfleteová.

„Jen trošku,“ konejšila ji Bridget a vysávala si seknutí drápkem na hřbetě ruky.

„Mám vám na to dát jód?“

„Ale ne, vždyť to nic není. Nedělejme kvůli tomu paniku.“

Slečna Waynfleteová vypadala trochu zklamaně. Bridget měla pocit, že se chová nevděčně, a tak spěšně řekla:

„Jak dlouho to asi bude Lukovi trvat?“

„Nedělejte si starosti, drahoušku. Pan Fitzwilliam se o sebe umí postarat.“

„To ano, Luke se vyzná.“

Vtom zazvonil telefon. Bridget k němu přiskočila. Ozval se Lukův hlas:

„Haló? Jsi to ty, Bridget? Jsem U Bellse a Motleyho. Mohla bys na své věci počkat až po obědě? Zrovna totiž přijel Battle — víš, koho myslím...“

„Ten superintendant ze Scotland Yardu?“

„Ano. A chce se mnou hned mluvit.“

„Mně to nevadí. Přivez věci klidně až po obědě a pověz mi pak, co tomu všemu říkal.“

„Dobrá. Ahoj, drahoušku.“

„Ahoj.“

Bridget zavěsila a zopakovala rozhovor slečně Waynfleteové. Potom zívla. Rozrušení vystřídala únava.

Slečna Waynfleteová si toho všimla.

„Ale vždyť vy jste unavená, drahoušku! Měla byste si jít lehnout — ale ne, to by asi před obědem nebylo nejlepší. Chtěla jsem zrovna odnést nějaké obnošené šatstvo jedné ženě nedaleko odsud. Je to taková příjemná procházka přes pole. Nechtěla byste třeba jít se mnou? Máme před jídlem trochu času.“

Bridget ochotně přisvědčila.

Ven vyšly zadem. Slečna Waynfleteová měla na hlavě slaměný klobouk a k Bridgetině pobavení si navlékla i rukavičky.

Možná že jdeme na Bond Street, pomyslela si.

Slečna Waynfleteová při chůzi vesele klábosila o nejružnějších místních záležitostech. Přešly dvě pole a hrbolatou silnici a potom se vydaly po cestičce mezi košatým křovím. Bylo horko a Bridget bylo ve stínu stromů příjemně.

Slečna Waynfleteová navrhla, aby se posadily a chvilku si odpočinuly.

„Dnes je ale nepříjemné dusno, nemyslíte? Určitě přijde bouřka!“

Bridget trochu ospale souhlasila. Opřela se o násep, a jak přivřela oči, vybavily se jí verše jakési básně.

„Proč v rukavičkách po poli / jdeš, bílá, silná ženo, / k níž láska nikoho nebolí?“

Ale to přece neplatí! Slečna Waynfleteová přece není silná. Opravila tedy slova tak, aby lépe padla.

„Proč v rukavičkách po poli / jdeš, šedá, štíhlá ženo / k níž láska nikoho nebolí?“

Z myšlenek ji vyrušila slečna Waynfleteová.

„Chce se vám strašně spát, drahoušku, vidíte?“

Vyřkla ta slova mírně a jakoby nic, ale tak, že Bridget přiměla náhle otevřít oči.

Slečna Waynfleteová se k ní skláněla. Měla nedočkavý pohled a malinko si olízla rty. Zopakovala svou otázku:

„Chce se vám *strašně* spát, vidíte?“

Tentokrát se jí významný tón v hlase nepodařilo skrýt. Bridget cosi blesklo hlavou — záblesk pochopení a hned po něm pocit opovržení nad vlastní nechápavostí!

Vždyť přece tušila pravdu — ale nešlo o nic víc než temné podezření. Měla původně v úmyslu se o něm tiše a tajně přesvědčit. Ale ani na okamžik jí nedošlo, že by se jí něco mohlo přihodit. Domnívala se, že své podezření zcela skryla. Také jí ani ve snu nenapadlo, že by měla něco očekávat tak brzy. Byla bláhová — naprosto bláhová!

A pak ji najednou napadlo:

Ten čaj — něco bylo v tom čaji. *Ona ale neví, že jsem ho nevy-pila.* Ted' mám šanci! Musím předstírat, že jsem ho vypila! Co do něj asi dala? Jed? Nebo jen prášky na spaní? Očekává, že se mi bude chtít spát, to je jasné.

Nechala víčka zase klesnout a řekla hlasem, který, jak doufala, zněl přirozeně a ospale:

„Chce... strašně... Není to legrační? Takhle spát se mi snad nikdy nechtělo.“

Slečna Waynfleteová jemně přikývla.

Bridget starší ženu pozorovala zpod přivřených víček.

V duchu si říkala: Nejsem pro ni snadná kořist. Mám celkem svaly a ona je tak hubená a křehká. Ale musím ji přimět, aby *mluvila* — přesně tak — aby *mluvila*!

Slečna Waynfleteová se usmívala. Nebyl to pěkný úsměv. Byl jedovatý a nepřítelův lidský.

Bridget uvažovala:

Vypadá jako koza. Bože, to je přesné, jako koza! A koza byla vždycky symbol zla! Ted' už chápu proč! Měla jsem pravdu — ta moje fantastická teorie byla pravdivá! *Ani peklo neběsní tak, jak vysmívaná žena...* Z toho to všechno pramení — vždyť je to v těch verších!

Zamumlala s výrazným náznakem obavy v hlase:

„Nevím, co to se mnou je... Je mi tak divně... tak hrozně divně!“

Slečna Waynfleteová se rychle rozhlédla. Místo bylo zcela opuštěné. Bylo to příliš daleko od městečka, než aby někdo zaslechl křik. Nikde nablízku nebyly žádné domy ani chaty. Pak začala šátrat v balíčku, jež nesla — kde měly být obnošené šaty. Zřejmě tam opravdu byly. Papír se rozbalil a bylo vidět měkkou vlněnou látku. A ty ruce v rukavičkách stále hledaly a hledaly.

Proč v rukavičkách po poli?

Ano, proč? Proč v rukavičkách?

Ale jistě! Samozřejmě! Má to celé tak krásně naplánované!

Obal spadl. Slečna Waynfleteová opatrně vyndala nůž a pečlivě jej držela, aby se nesetřely otisky, které už na něm byly — v místech,

kde ho o den dřív v salonu rezidence Ashe držely krátké a silné prsty lorda Whitfielda.

Maurský nůž s ostrou čepelí.

Bridget se udělalo trochu nevolno. Musí teď hrát o čas — ano, a *musí* tu ženu přimět k řeči, tuhle hubenou a šedivou ženu, kterou nikdo nemiluje. Nemělo by to být těžké — opravdu ne. Protože jí se chce určitě mluvit, ano, určitě hodně chce, a jediný člověk, se kterým mohla mluvit, je někdo jako Bridget — někdo, koho pak navždy umlčí.

Bridget řekla slabým a těžkým hlasem:

„Co je... to...? Nůž?“

Slečna Waynfleteová se zasmála.

Byl to hrozivý smích — tichý, melodický; trochu dámsky okázalý, ale i poněkud nelidský. Řekla:

„Ten je pro tebe, Bridget! Pro tebe! Nenávidím tě, víš? Už dlouho.“

Bridget se zeptala:

„Protože jsem si chtěla vzít Gordona Whitfielda?“

Slečna Waynfleteová přikývla.

„Jsi chytrá. Jsi docela chytrá! Tohle bude korunní důkaz proti němu, víš? Tebe tu najdou s podříznutým krkem *jeho* nožem s *jeho* otisky! Chytře jsem si ho totiž dnes ráno chtěla prohlédnout! Pak jsem si ho ale strčila do kabelky a zabalila do kapesníku, zatímco jsi byla nahoře. Bylo to snadné. Všechno to bylo snadné, ani jsem tomu uvěřit nechtěla!“

Bridget řekla — stále těžkým, tlumeným a jakoby omámeným hlasem:

„To... proto, že jste... tak d'ábelsky... chytrá...“

Slečna Waynfleteová se opět zasmála tím svým úsečným smíchem dámy a pak pravila s jakousi děsivou pýchou:

„Ano, vždycky mi to myslelo, už když jsem byla malá! Ale k ničemu mě nepustili... Musela jsem sedět doma a nedělat nic. A pak přišel Gordon — syn obyčejného ševče, ale ctižádost měl, to jsem viděla. Věděla jsem, že to v životě někam dotáhne. Ale pustil mě k vodě — *mě* pustil k vodě! A to jenom kvůli té směšné historce s kanárem.“

Rukama udělala podivné gesto, jako by něco kroutila.

Bridget se znovu zvedl žaludek.

„Gordon Ragg si dovolil pustit *mě* k vodě — mě, dceru plukovníka Waynfleta! Přisahal jsem, že mi za to zaplatí! Myslela jsem na to každou noc... A potom jsme zchudli. Musel se prodat dům. A koupil ho *on*! Přišel k nám a choval se ke mně blahosklonně a nabízel *mně* práci v mém vlastním bývalém domě. Tolik jsem ho tehdy nenáviděla! Ale nikdy jsem své pocity nedala najevo. To nás naučili, už když jsme byly malé — bylo to velice cenné cvičení. Vždycky jsem byla přesvědčena, že podle toho se pozná dobré vychování.“

Na chvíli se odmlčela. Bridget ji pozorovala a neodvažovala se ani dýchat, aby nepřerušila proud jejích slov.

A slečna Waynfleteová tiše pokračovala:

„Celou tu dobu jsem přemýšlela a přemýšlela... Nejdřív jsem myslela jen na to, že zabiji jeho. Tehdy jsem začala číst kriminalistické knihy — potajmu, víš, v knihovně. A opravdu se mi to, co jsem přečetla, později nejednou hodilo. Třeba u dveří do Amyina pokoje, když jsem zvenčí otočila kleštěmi klíčem, kterým byla zamčená zevnitř, a pak jsem jí zaměnila ty lahvičky u postele. Tolik chrápala, ta holka, bylo to úplně nechutné!“

Odmlčela se.

„Kde jsem to zůstala?“

Nyní přišel Bridget vhod dar umět dokonale naslouchat, její si vypěstovala a který tolik okouzлил lorda Whitfielda. Honorie Waynfleteová byla možná vraždící maniak, ale byla také něco mnohem obvyklejšího. Šlo o lidskou bytost, která chtěla hovořit o sobě. A s tímto typem člověka uměla Bridget velmi dobře jednat.

Zeptala se jí s patřičnou pobídkou v hlase:

„Zpočátku jste chtěla zabít jeho.“

„Ano, ale to mě neuspokojovalo... Bylo to příliš obvyčné — musela jsem vymyslet něco lepšího než jen vraždu. A pak jsem dostala tenhle nápad. Zkrátka mě napadlo, že by měl trpět za řadu zločinů, které nespáchal. Měl by být vrahem! *On* by měl viset za *moje* zločiny. Anebo by ho měli prohlásit za blázna a na doživotí ho zavřít... To by bylo ještě lepší.“

Uchechtla se. Jak hrůzostrašné zachechtání... Oči měla světlé a hleděla před sebe s podivně rozšířenými zorničkami.

„Jak jsem řekla, přečetla jsem řadu knih o zločinech.

Oběti jsem si vybírala pečlivě — zpočátku jsem nechťela vzbudit podezření. Víš,“ ztišila hlas, „to zabíjení se mi *líbilo*... Ta protivná ženská, Lydie Hortonová, se mnou jednala spatra — jednou mě nazvala starou pannou. Byla jsem moc ráda, když se s ní Gordon pohádal. Dvě mouchy jednou ranou, myslela jsem si. Byla to *taková* legrace, sedět u jejího lože a sypat jí do čaje arzen a potom venku říkat ošetřovatelce, že si paní Hortonová stěžuje, že hrozny lorda Whitfielda jsou hořké! Jenom škoda, že ta hloupá osoba to nikomu nevykládala.

A pak ti ostatní! Jakmile jsem se doslechla, že Gordon se na někoho rozzlobil, snadno jsem narařčila nešťastnou náhodu! A on byl tak bláhový — tak neuvěřitelně bláhový! Namluvila jsem mu, že je na něm něco velmi zvláštního! Že každý, kdo se mu protíví, za to pyká. Uvěřil tomu velmi snadno. Chudák Gordon, uvěřil by snad všemu, je tak naivní!“

Bridget si vzpomněla, jak i ona jednou řekla Lukovi opovržlivě:

„Gordon! Ten by uvěřil úplně všemu!“

Bylo to snadné? Velmi snadné! Chudák nafoukaný a důvěřivý Gordon.

Ale Bridget se musí dozvědět víc. Půjde to? Ale ano, půjde. Dělalala to přece mnoho let jako sekretářka. Nenápadně pobízela své zaměstnavatele, aby hovořili o sobě. A tato žena si velice potřebovala promluvit a pochlubit se vlastní chytrostí.

Bridget zamumlala:

„Ale jak jste to všechno zvládla? Nechápu, jak jste to *dokázala*...“

„Ale to bylo *úplně* snadné! Chtělo to jen dobře zorganizovat. Když Amy propustili z rezidence, okamžitě jsem jí nabídla místo já. Myslím, že ten nápad s barvou na klobouky byl *dost* chytrý — a tím, že dveře byly zamčené *zevnitř* , jsem *já* byla mimo podezření. Ale já jsem byla mimo podezření samozřejmě vždycky, protože jsem nikdy neměla žádný *motiv*, a bez motivu nelze někoho z vraždy podezřívát. Zabít Cartera bylo taky velmi jednoduché — potácel se v mlze, já

jsem ho dohnala na mostě a rychle jsem do něj strčila. Mám totiž ve skutečnosti velkou sílu.“

Odmlčela se a znovu se tiše a hrůzostrašně uchechtla.

„Všechno to byla veliká *zábava!* Nikdy nezapomenu, jak se tvářil Tommy, když jsem ho vystrčila z okna. Neměl ani potuchy...“

Důvěrně se k Bridget naklonila.

„Lidé jsou ve skutečnosti velmi hloupí, víš. Do té doby jsem si to nikdy neuvědomila.“

Bridget řekla velmi tiše:

„Ale to jste... výjimečně chytrá.“

„Ano, ano — to máš asi pravdu.“

Bridget řekla:

„Ale doktor Humbleby — to přece muselo být obtížnější?“

„Ano, bylo skutečně úžasné, jak se to podařilo. *Nemuselo* to totiž zabrat. Ale Gordon všem vykládal o své návštěvě ve Wellermanově-Kreutzově ústavu, a tak jsem si řekla, že bych to mohla navléknout tak, aby si lidé na tu jeho návštěvu vzpomněli a dodatečně si to dali dohromady. A Wonky Pú měl opravdu hodně bolavé ouško a měl v něm spoustu hnisu. Podařilo se mi doktora jakoby náhodou píchnout nůžkami — a pak jsem dělala, jak jsem zoufalá, a trvala na tom, že mu to musím ošetřit a zavázat. Netušil, že ten obvaz je infikovaný hnisem z ucha Wonky Púa. Samozřejmě to *nemuselo* zabrat, tohle jsem střelila naslepo. Byla jsem nadšená, že to funguje — zvlášť když je Wonky Pú kocour Lavinie Pinkertonové.“

Tvář jí potemněla.

„Lavinie Pinkertonová... Ta to uhodla... To ona našla Tommyho. A když se potom Gordon pohádal s doktorem Humblebym, přistihla mě, jak se na Humblebyho dívám. Nedávala jsem si pozor. Zrovna jsem přemýšlela, jak to provedu... A ona to poznala! Otočila jsem se a všimla si, že mě pozoruje a — prozradila jsem se. Bylo mi jasné, že to poznala. Nemohla mi samozřejmě nic dokázat, to jsem věděla. Ale obávala jsem se, že by jí někdo mohl uvěřit. Dostala jsem strach, že ve Scotland Yardu by jí věřit mohli. Byla jsem si jistá, že právě tam toho dne jede. Jela jsem stejným vlakem a sledovala ji. Bylo to všechno snadné. Stála na ostrůvku a přecházela ulici Whitehall. Šla jsem těsně za ní. Nikdy mě nespatriła. Když jelo jedno velké

auto, ze všech sil jsem do ní strčila. Mám velkou sílu! Spadla přímo pod ně. Řekla jsem ženě vedle sebe, že jsem si všimla čísla vozu, a udala jsem poznávací značku Gordonova rollse. Doufala jsem, že to zopakuje policii.

Měla jsem štěstí, že ten vůz nezastavil. Nějaký šofér se nejspíš projížděl bez pánova povolení. Ano, tehdy jsem měla vyloženě štěstí. Vždycky mám štěstí. Jako tehdy na tu scénu s Riversem, které byl Luke Fitzwilliam svědkem. Skvěle jsem se bavila, když jsem ho naváděla špatným směrem! Je zvláštní, jak bylo těžké ho přesvědčit, aby začal podezřívat Gordona. Ale po Riversově smrti si už měl být jist, musel!

A tohle teď celou tu věc pěkně dokoná.“ Vstala, přikročila k Bridget a potichu řekla: „Gordon mě pustil k vodě! Chtěl si vzít tebe. Celý život jsem zklamaná. Nemám nic — vůbec nic...”

„Štíhlá, šedá žena, k níž láska nikoho nebolí...”

Naklonila se nad ni s úsměvem a šíleným svitem v očích... Nůž se zablýskl...

Bridget se s veškerou silou a energií svého mládí vymrštila. Vrhla se na druhou ženu jako tygřice, srazila ji na zem a sevřela jí pravé zápěstí.

Překvapenou Honorii Waynfleteovou útok porazil, ale po chvilkové ochablosti se pustila do boje. V síle spolu nemohly soupeřit. Bridget byla mladá a zdravá a měla svaly zpevněné sportem. Honorie Waynfleteová byla drobná a štíhlá.

Byl tu však jeden faktor, s nímž Bridget nepočítala. *Honorie Waynfleteová byla blázen.* Měla sílu šilence. Prala se jako d'ábel a její šílená síla byla silnější než zdravá síla Bridgetiných svalů. Kymácely se sem a tam, a i když se Bridget snažila od sebe nůž odvrátit, Honorie Waynfleteová jej stále svírala.

A potom začala síla šílené ženy pomalu vítězit. Bridget vykřikla:

„Luku... Pomoc... Pomoc!”

Neměla však naději, že se pomoci dočká. Byly s Honorii Waynfleteovou úplně samy. Samy v pustině. S nadlidskou silou jí odtáhla zápěstí a konečně uslyšela, jak jí nůž vypadl.

V příštím okamžiku se jí však ruce Honorie Waynfleteové sevřely kolem krku pevným stiskem maniaka a začaly z ní vytlačovat život. Bridget vydala poslední přidušený výkřik...

DVACÁTÁ DRUHÁ KAPITOLA

Hovoří paní Humblebyová

Luke měl ze superintendanta Battla příznivý dojem. Policista vypadal seriózně a klidně, měl širokou brunátnou tvář a hustý a velký knír. Na první pohled sice nepůsobil zrovna bystře, ale dobrý pozorovatel se zamyslel, neboť oči superintendanta Battla byly nezvykle chytré.

Luke neudělal tu chybu, že by ho podcenil. S lidmi jako Battle se už v životě setkal. Věděl, že se jim dá věřit a že mají vždycky dobré výsledky. K vyšetřování případu si lepšího muže nemohl přát.

Když spolu osaměli, Luke řekl:

„Že na takovýhle případ poslali takové velké zvíře, jako jste vy?“

Superintendant Battle se usmál:

„Může z toho být něco vážnějšího, pane Fitzwilliame. Když jde o člověka jako lord Whitfield, nechceme se dopustit chyby.“

„Toho si vážím. Jste sám?“

„Kdepak. Mám s sebou seržanta v civilu. Bydlí v tom druhém hostinci, U sedmi hvězd, a má za úkol dohlédnout na jeho lordstvo.“

„Aha.“

Battle se zeptal:

„Podle vašeho názoru tedy není pochyb, pane Fitzwilliame? Jste si svým mužem zcela jist?“

„Když vycházím z faktů, nepřipadá mi žádná z alternativních teorií možná. Mám vám je přednést?“

„Už jsem je slyšel od sira Williama, děkuji.“

„No a co si o tom myslíte vy? Patrně vám připadá vysoce nepravděpodobné, že by byl muž v pozici lorda Whitfielda vrah?“

„Mně připadá nepravděpodobné velmi málo věcí,“ řekl superintendant Battle. „V kriminalistice není nic nemožné, jak tvrdím odjak-

živa. Kdybyste mí řekl, že nebezpečný zločinec je roztomilá stará dáma, arcibiskup nebo školačka, také bych neřekl ne. Prověřil bych si to.“

„Když jste tedy hlavní fakta už slyšel od sira Williama, tak vám povím, co se stalo dnes ráno,“ pravil Luke.

Stručně mu vylíčil hlavní obrysy svého výstupu s lordem Whitfieldem. Superintendent Battle poslouchal s velkým zájmem.

Zeptal se:

„Říkáte, že si pohrával s nožem? Zmínil se o něm nějak zvlášť, pane Fitzwilliame? Vyhrožoval jím?“

„Otevřeně ne. Vyzkoušel si jen trochu nepříjemně čepel — s jakýmsi estetickým potěšením, jež jsem nesdílel. Slečna Waynfleteová, myslím, cítila totéž.“

„To je ta dáma, o které jste hovořil? Ta, která zná lorda Whitfielda celý život a byla s ním kdysi zasnoubená?“

„Přesně tak.“

Superintendent Battle řekl:

„Myslím, že o tu mladou dámu si nemusíte dělat starosti, pane Fitzwilliame. Pošlu za ní někoho, aby ji bedlivě sledoval. Když budeme mít jednoho muže u ní a Jackson bude hlídat jeho lordstvo, nemělo by hrozit žádné nebezpečí, že se něco stane.“

„To se mi hodně uleví,“ řekl Luke.

Superintendent chápavě přikývl.

„Máte nelehkou situaci, pane Fitzwilliame, když si děláte starosti o slečnu Conwayovou. Mimochodem, neočekávám, že to bude jednoduchý případ. Lord Whitfield je jistě pěkně mazaný. Bude patrně hodně dlouho zapírat. Tedy pokud se nedostane do posledního stadia.“

„Čemu říkáte poslední stadium?“

„Stav jakéhosi nafouklého ega, kdy se zločinec domnívá, že ho nikdo nedokáže odhalit. Případá mu, že je příliš chytrý a všichni ostatní jsou hloupí. V takovém případě ho samozřejmě dostaneme!“

Luke přikývl a vstal.

„Dobrá,“ řekl, „tak hodně štěstí. Budu vám pomáhat, jak jen budu moci.“

„Jistě.“

„Napadá vás něco?“

Battle se nad otázkou zamyslel.

„Myslím že ne. Ne v této chvíli. Nejdřív se tady chci obecně orientovat. Třeba bychom si mohli ještě jednou popovídat večer?“

„Samozřejmě.“

„To už budu vědět lépe, jak situace vypadá.“

Luke měl mlhavý pocit uklidnění a uspokojení. Po rozhovoru se superintendantem Battlem jej mělo hodně lidí.

Pohlédl na hodinky. Neměl by ještě před obědem zajít za Bridget?

Raději ne, pomyslel si. Slečna Waynfleteová by mohla mít pocit, že ho musí pozvat na jídlo, a to by jí mohlo způsobit v domácnosti nepříjemnosti. Jak Luke věděl ze zkušenosti se svými tetami, dámy ve středním věku mají sklony dělat si z problémů s domácností zbytečné starosti. Přemýšlel, jestli je slečna Waynfleteová také tetou? Patrně ano.

Vyšel volným krokem ze dveří hostince. Najednou se před ním zastavila jakási postava v černém, která spěchala ulicí.

„Pane Fitzwillieme!“

„Paní Humblebyová!“

Přistoupil blíž a potřásl si s ní rukou.

Řekla:

„Myslela jsem, že jste už odjel?“

„Ale ne — jen jsem změnil bydliště. Bydlím teď zde.“

„A Bridget? Prý odešla z rezidence Ashe?“

„Ano, odešla.“

Paní Humblebyová si vzdychla.

„To jsem ráda — jsem moc ráda, že okamžitě odjela z Wychwoodu.“

„Ale ne, je pořád tady. Bydlí teď u slečny Waynfleteové.“

Paní Humblebyová o krok ustoupila. K Lukovu překvapení se zatvářila nesmírně zoufale.

„Bydlí u Honorie Waynfleteové? Ale proč?“

„Slečna Waynfleteová byla tak laskavá, že Bridget nabídla, aby u ní pár dní zůstala.“

Paní Humblebyová se lehce zachvěla. Přistoupila k Lukovi blíž a položila mu ruku na paži.

„Pane Fitzwilliame, vím, že mi do toho vůbec nic není. Zažila jsem v poslední době hodně zármutku a žalu a možná... mám jen bujnou fantazii. Všechny moje pocity jsou třeba jen výplod chorého mozku.“

Luke řekl vlídně:

„Jaké pocity?“

„To moje přesvědčení — o *zlu*!“

Plaše se na Luka podívala. Když však viděla, že jen vážně pokývl hlavou a nechystá se jí vyptávat, pokračovala:

„*Tolik špatnosti*... neustále na to myslím... Tolik špatnosti je tady ve Wychwoodu. A tahle žena je u kořene toho všeho. Jsem si tím jista!“

Luke se zatvářil překvapeně.

„Jaká žena?“

„Honorie Waynfleteová je podle mého velmi zlá žena! Ale vidím, že mi nevěříte! Lavinii Pinkertonové také nikdo nevěřil. *Ale obě jsme to cítily*. Ona toho, myslím, věděla víc než já... Pamatujte, pane Fitzwilliame, že když žena není šťastná, je schopná strašlivých věcí.“

Luke řekl jemně:

„To je asi možné... ano.“ Paní Humblebyová řekla rychle: „Nevěříte mi? Inu, proč byste vlastně měl. Nemohu ale zapomenout na den, kdy od ní John přišel s ovázanou rukou, i když nad tím mávl rukou a tvrdil, že jde jen o škrábnutí.“ Obrátila se.

„Nashledanou. Prosím, zapomeňte, co jsem právě řekla. Nejsem zrovna ve své kůži.“

Luke se za ní díval. Přemýšlel, proč paní Humblebyová o Honorii Waynfleteové řekla, že je zlá. Byli snad kdysi doktor Humbleby a Honorie Waynfleteová přáteli a doktorova žena žárlí?

Co to vlastně řekla? „Lavinii Pinkertonové také nikdo nevěřil.“ Takže Lavinie Pinkertonová se musela se svým podezřením částečně svěřit paní Humblebyové.

Vybavilo se mu kupé, ve kterém spolu cestovali, i ustaraný obličej této milé staré dámy. Vzpomněl si, jak mu vážným hlasem řekla: „*Ten pohled*.“ A jak se její vlastní tvář proměnila, jako by se jí zře-

telně cosi vybavilo. Jen na okamžik, pomyslel si, se tvářila jinak, pootevřené rty odhalovaly zuby a v očích měla podivný pohled, v němž byla téměř rozkoš.

A najednou mu napadlo: *Vždyť jsem něco podobného přece viděl — stejný výraz...* Docela nedávno... Kdy? Dnes ráno! Samozřejmě! Slečna Waynfleteová, když v salonu v rezidenci hleděla na Bridget!

A náhle se mu vybavila ještě jedna vzpomínka — stará mnoho let. Jak jeho tetka Mildred říká: „Vypadala, drahoušku, jako *smyslů zbavená!*“ A její oduševnělá a příjemná tvář dostala dementní výraz imbecila...

Lavinie Pinkertonová hovořila o pohledu, jež viděla v očích nějakého muže. Ale ne — řekla to přece obecně. Je možné, že se v její bujné představivosti vybavil pohled, jež viděla — *pohled vraha dívajícího se na svou příští oběť...* ?

Luke zamířil k domu slečny Waynfleteové a podvědomě zrychlil krok.

Nějaký hlas v jeho nitru stále dokola opakoval:

Neřekla *muž...* nikdy neřekla, že jde o muže... to jen ty jsi usoudil, že je to muž, protože tě to napadlo... ale ona to nikdy neřekla... Ach bože, copak jsem se dočista zbláznil? To, co mě napadá, přece není možné... to určitě není *možné...* to přece nejde... Musím za Bridget. Musím se přesvědčit, že je v pořádku... Ty oči — ty podivné světle jantarové oči. Bože, já jsem se zbláznil! Určitě jsem se zbláznil! Tím zločincem je přece Whitfield! *Určitě.* Vždyť to prakticky sám *řekl!*

Jako zlý sen jej stále pronásledovala tvář slečny Pinkertonové, která v tu chvíli zosobňovala cosi strašlivého a smyslu zbaveného.

Dveře mu otevřela drobná služebná a poněkud zaskočena jeho naléhavostí řekla:

„Ta dába šla ven. Řekla bi to slečna Waynfleteová. Podíváb se, jestli je slečna Waynfleteová doba.“

Odstrčil ji a vešel do salonu. Emily vyběhla nahoru. Dolů se vrátila zadýchaná.

„Paní je také pryč.“

Luke ji uchopil za rameno.

„Kudy šly? Kam šly?“

Otevřela ústa.

„Asi odešly zadníbílí dveřbílí. Byla bych je viděla, kdyby šly předníbílí. Kuchybílí vede dozadu.“

Šla za ním, zatímco on se vyřítíl na malíčkou zahrádku a běžel dál. Nějaký muž tam stříhal živý plot. Luke k němu přiběhl a s nesmírným úsilím, aby ovládl své vzrušení, se ho začal vyptávat.

Muž pomalu opáčíl:

„Dvě dámy? Ano. Už je to ale nákej čas. Zrovínka jsem tady pod keřem obědval. Řek bych, že si mě vůbec nevšímly.“

„A kudy šly?“

Snažil se ze všech sil ovládnout hlas, aby zněl normálně. I tak ale muž vytřeštil očí a odpověděl pomalu:

„Přes ty pole přeci... Táhle tudy. Nevím, kam šly pak.“

Luke mu poděkoval a rozběhl se. Pociť naléhavosti se v něm ještě prohloubil. *Musí* je dohnat — *musí*! Možná že se zbláznil. Pravděpodobně se spolu jen tak přátelsky procházejí. Jenže cosi ho přesto pohánělo. Rychleji!

Přeběhl dvě pole a na polní cestíčkě zaváhal. Kudy teď?

A potom zaslechl volání — slabé a z dálky, ale neklamné...

„*Luku, pomoc!*“ A zase: „*Luku...* „

Neomylně se vrhl do lesa a utíkal směrem, odkud se ozývalo volání. Nyní už slyšel i další zvuky — zápas... supění... a tlumený přidušený výkřik.

Vyběhl z lesa právě včas, aby odtrhl ruce šílené ženy z hrdla její oběti a sevřel jí je. S pěnou u úst zápasila a klela, až se nakonec jakoby v křečích naposledy vzepjala a ztuhla v jeho sevření.

DVACÁTÁ TŘETÍ KAPITOLA

Nový začátek

„Vůbec to nechápu,“ řekl lord Whitfield. „Ani trochu.“

Snažil se zachovat důstojnost, ale pod sebevědomým zevnějškem bylo patrné, že tone v žalostném zmatku. Nedokázal uvěřit těm podivuhodným věcem, které mu byly líčeny.

„To máte tak, lorde Whitfielde,“ řekl Battle trpělivě. „Začíná to špetkou nenormálnosti v rodině. To jsme teď zjistili. U starých rodů to bývá často. Myslím, že k tomu měla předpoklady. A ještě k tomu to byla ctižádostivá dáma — a její plány byly zmařeny. Nejdřív kariéra a potom láska.“ Odkáshal si. „Jestli se nemýlím, tak k vodě jste ji pustil právě vy?“

Lord Whitfield řekl upjatě:

„Nemám rád výraz ‚pustil k vodě‘.“

Superintendent Battle větu poopravil:

„Byl jste to vy, kdo zrušil zasnoubení?“

„Hra... ano.“

„Pověz nám proč, Gordone,“ vybídla jej Bridget.

Lord Whitfield zrudl. Spustil:

„Tak dobrá, když musím. Honorie měla kanára. Měla ho moc ráda. Zobal jí ze rtů cukr. Jednou ji místo toho ale prudce klovl. Rozzlobila se, popadla ho a... zakroutila mu krkem! Já... už jsem k ní pak nedokázal cítit to co dřív. Řekl jsem jí, že si myslím, že jsme se v sobě zmýlili.“

Battle přikývl a řekl:

„Tam to všechno začalo! A potom, jak sama řekla slečně Conwayové, soustředila své myšlenky a nepopiratelné duševní schopnosti na jediný cíl a smysl života.“

Lord Whitfield pravil nevěřičně:

„K tomu, abych byl já odsouzen jako vrah? Tomu nemohu uvěřit.“

Bridget řekla: „Je to tak, Gordone. Vždyť víš, že jsi byl sám překvapen, jak je to zvláštní, že každý, kdo tě rozhněval, okamžitě zemřel.“

„To mělo důvod.“

„Tím důvodem byla Honorie Waynfleteová,“ řekla Bridget. „Pochop to už konečně, Gordone, to nebyla Prozřetelnost, která vystrčila z okna Tommyho Pierce a zlikvidovala všechny ostatní. Byla to Honorie!“

Lord Whitfield zavrtěl hlavou.

„Připadá mi to naprosto neuvěřitelné!“ prohlásil.

Battle pravil:

„Říkáte, že jste dnes dopoledne dostal telefonický vzkaz?“

„Ano — asi ve dvanáct. Byl jsem vyzván, abych šel okamžitě do Shawova lesa, protože mi chceš něco říct, Bridget. A neměl jsem jet autem, ale jít pěšky.“

Battle přikývl.

„Přesně tak. A to by byl váš konec. Slečna Conwayová by byla nalezena s podříznutým hrdlem a vedle ní by ležel váš nůž s *vašimi* otisky prstů! A vy sám byste byl v té době spatřen poblíž místa činu! Neměl byste žádnou šanci. Odsoudila by vás každá porota na světě.“

„Mě?“ lekl se znepokojený lord Whitfield. „Copak by někdo uvěřil něčemu takovému o *mně*?“

Bridget řekla jemně:

„Já ne, Gordone. Nikdy jsem tomu nevěřila.“

Lord Whitfield na ni chladně pohlédl a pak upjatě odpověděl:

„Vzhledem k mé povaze a mému postavení v tomto kraji tomu nevěřím. Jak by někdo byť jen na okamžik dokázal uvěřit tak obłudnému obvinění?“

A důstojně vyšel z místnosti a zavřel za sebou dveře.

Luke řekl:

„Nikdy mu nedojde, jaké nebezpečí mu doopravdy hrozilo!“

A pak dodal:

„A teď mi, Bridget, pověz, kdy jsi tu Waynfleteovou začala vlastně podezřívát?“

Bridget mu vysvětlila:

„Když jsi mi pověděl, že tím vrahem je Gordon. Nemohla jsem tomu uvěřit! Znala jsem ho tak dobře. Dělal jsem mu sekretářku dva roky. Znala jsem ho skrz naskrz! Věděla jsem, že je nafoukaný a malicherný a zcela pohroužený do sebe, ale taky jsem věděla, že je to laskavý člověk s téměř absurdně citlivou povahou. Trápilo ho, i když měl zabít vosu. Ta historka o tom, že on zabil kanárka slečny Waynfleteové, byla *lež* To prostě nemohl udělat. Kdysi mi sám řekl, že ji pustil k vodě on. A ty jsi najednou tvrdil, že to bylo *naopak*. No, *mohlo* to tak být. Jeho pýcha by mu třeba nedovolila přiznat, že mu dala košem ona. Ale ta historka s kanárkem prostě nemohla být pravdivá! Takový Gordon není. Vždyť ani nestřílí, protože se mu ze zabíjení dělá špatně.“

Zkrátka a dobře jsem věděla, že tahle verze není pravdivá. A když to tak bylo, *musela slečna Waynfleteová lhát*. A byla to *velmi zvláštní lež*, když se nad tím zamyslíš. Tak mi najednou napadlo, jestli náhodou nelhala víckrát. Je to velmi hrdá žena — to je vidět. Dostat košem pro ni muselo znamenat hroznou urážku. Cítila by jistě vůči lordu Whitfieldovi velkou zášť a pomstychtivost — zvláště když se sem později vrátil jako bohatý, prosperující a úspěšný, říkala jsem si. A tak mě napadlo, že by ji patrně bavilo narafičit na něj nějaký zločin. A potom mi začalo cosi vrtat hlavou a já jsem si řekla, a co když je lež *všechno*, co říká? A najednou mi bylo jasné, jak snadno si může taková žena z někoho ztropit blázný. A tak jsem si řekla, je to sice jen bujná fantazie, ale předpokládejme, že to byla ona, kdo zabil všechny ty lidi a namluvil Gordonovi, že jde o jakousi boží pomstu! O něčem takovém by jej dokázala přesvědčit snadno. Jak jsem ti jednou řekla, Gordon by uvěřil čemukoli! A tak jsem se ptala — *mohla* všechny ty vraždy spáchat? A viděla jsem, že mohla! Mohla klidně strčit do opilce i shodit chlapce z okna. Amy Gibbsová zemřela u ní v domě. Mohla zabít i paní Hortonovou — Honorie Waynfleteová k ní chodila, když byla paní Hortonová nemocná, a vysedávala u ní. Obtížnější to bylo s doktorem Humblebym. Netušila jsem, že Wonky Pú měl ošklivě zahnisané ucho a ona infikovala obvaz, kterým doktorovi Humblebemu ovázala ruku. Ještě těžší to bylo s vraždou slečny Pinkertonové, protože jsem si neuměla představit, že by se slečna Waynfleteová převlékla za šoféra, který řídí rolls royce.

A pak mi najednou došlo, že to přece bylo ze všeho nejjednodušší! Stačilo jen trochu pošťouchnout zezadu — v davu je to tak snadné! Automobil nezastavil, a tak se jí naskytla nová možnost a ona řekla nějaké ženě, že si všimla poznávací značky vozu, a udala číslo rollse lorda Whitfielda.

Všechno tohle mi samozřejmě proběhlo hlavou jen velmi zmateně. Jenže když ty vraždy určitě nespáchal Gordon — a to jsem věděla jistě —, tak kdo tedy? A odpověď se mi zdála úplně jasná — *někdo, kdo Gordona nenávidí!* A kdo Gordona nenávidí? Samozřejmě Honorie Waynfleteová.

Potom jsem si vzpomněla, že slečna Pinkertonová docela jistě mluvila o vrahovi jako o *muži*. To mou vynikající teorii kazilo, pro-

tože kdyby *slečna Pinkertonová neznala pravdu, nebyla by zemřela...* A tak jsem si od tebe nechala přesně zopakovat její slova a brzy jsem viděla, že slovo *muž* vlastně nevyslovila ani jednou. Tehdy jsem získala pocit, že jsem určitě na správné stopě!

Proto jsem se rozhodla, že přijmu pozvání slečny Waynfleteové a ubytuju se u ní. Rozhodla jsem se, že se pokusím zjistit pravdu.“

„A vůbec nic jsi mi neřekla?“ zvolal Luke rozzlobeně.

„Ale drahoušku, ty sis byl tak *jistý*! A já jsem si nebyla jistá ani trochu. Všechno to bylo tak vágní a pochybné. Nikdy mě ani ve snu nenapadlo, že by mi mohlo hrozit nějaké nebezpečí. Myslela jsem si, že budu mít spoustu času...“ Zachvěla se.

„Ach, Luku, bylo to hrozné... Ty její oči... Ten strašidelný, zdvořilý a nelidský smích...“

I Luke se trochu otrásl: „Nikdy nezapomenu, že jsem přišel na poslední chvíli!“

Otočil se k Battlovi: „Co s ní teď vlastně je?“

„Dočista se pomátla,“ odpověděl Battle. „Tak to u těchto typů bývá, víte. Neunesou šok z toho, že nejsou tak chytrí, jak se domnívali.“ Luke řekl smutně:

„Tedy já jsem ale jako policista naprosto k ničemu! Honorii Waynfleteovou jsem nepodezíval ani na okamžik. Vy byste to určitě udělal, Battle.“

„Možná ano, možná ne, pane. Říkal jsem vám, že v kriminalistice není nic nemožné. Myslím, že jsem jako potenciálního vraha jmenoval i neprovdanou dámu.“

„Také jste jmenoval arcibiskupa a školačku! Mám to snad chápat tak, že za potenciální zločince považujete i takové osoby?“

Battle se zešíroka usmál.

„Zločincem může být úplně každý, pane, tak jsem to myslel.“

„Kromě Gordona,“ řekla Bridget. „Pojď, Luku, ještě za ním zajdeme.“

Lorda Whitfielda našli v pracovně, jak si něco zuřivě píše.

„Gordone,“ řekla Bridget slabým a pokorným hlasem, „když už teď všechno víš, odpustíš nám?“

Lord Whitfield na ni dobrotivě pohlédl.

„Ale jistě, moje drahá, jistě. Měl jsem příliš mnoho práce. Zanedbával jsem tě. Pravda je taková, jak ji moudře vyjádřil Kipling: ‚Nejrychleji cestuje ten, kdo cestuje sám. Moje životní pout’ je osamělá.‘ “ Napřímil se. „Mám na svých bedrech příliš velkou zodpovědnost. Musím ji nést sám. Pro mne nemůže existovat společný život, nic mi můj úděl neulehčí... Musím životem projít sám... Dokud nepadnu.“

Bridget řekla:

„Drahý Gordone! Ty jsi tak strašně milý!“

Lord Whitfield se zamračil.

„Nejde o to, jestli jsem milý. Už na celou tu hloupost zapomeňme. Mám spoustu práce.“

„Já vím.“

„Vymyslím zrovna seriál do novin. Bude se jmenovat *Zločiny, jež v průběhu staletí spáchaly ženy*.“

Bridget na něj obdivně hleděla.

„To je podle mého báječný nápad, Gordone!“

Lord Whitfield vypjal hrud’.

„Tak mě teď prosím nechte a nerušte mě. Mám ještě spoustu práce.“

Luke a Bridget vyšli po špičkách z pokoje.

„Uznej, že je strašně milý!“ řekla Bridget.

„Bridget, jsem přesvědčen, že jsi toho člověka měla opravdu ráda!“

„Víš, Luku, myslím, že opravdu měla.“

Luke se podíval oknem ven.

„Budu rád, až budu z Wychwoodu pryč. Nelíbí se mi tady. Je tady spousta zla, jak by řekla paní Humblebyová. Nelíbí se mi, jak se nad městečkem tyčí pohoří Ashe.“

„Kd’ž mluvíme o pohoří Ashe, tak co Ellsworthy?“

Luke se trochu zahanbeně zasmál.

„Myslíš tu krev na rukou?“

„Ano.“

„Zřejmě obětovali bílého kohouta!“

„To je nechutné!“

„Řekl bych, že našeho pana Ellsworthyho čeká něco nepříjemného. Battle má pro něj v záloze drobné překvapení.“

Bridget pravila:

„A chudák major Horton se nikdy ani nepokusil zabít svou ženu a pan Abbot nejspíš jen dostal kompromitující dopis od nějaké dámy a doktor Thomas je pouze milý a skromný mladý lékař.“

„Leda povznesený pitomec!“

„To říkáš jen proto, že žárlíš, protože si bere Rose Humblebyovou.“

„Nezaslouží si ji.“

„Vždycky jsem tě podezřívala, že máš to děvče raději než mě!“

„Drahoušku, mluvíš naprosté hlouposti!“

„Vůbec ne!“

Na okamžik se odmlčela a pak řekla:

„Luku, máš mě teď rád?“

Udělal k ní krok, ale ona ho zarazila.

„Ptala jsem se, jestli *mě máš rád*, ne jestli mě *miluješ*.“

„Aha... Ano... Mám tě rád... A taky tě miluji, Bridget.“

Bridget řekla: „Taky tě mám ráda, Luku...“

Usmáli se na sebe — trochu plaše — jako děti, které se spřátelily na večírku.

Bridget řekla:

„Mít rád znamená víc než milovat. Je to trvalejší. A já chci, aby to, co mezi námi je, trvalo, Luku. Nechci, abychom se jenom milovali a vzali se a pak ze sebe začali být unavení a chtěli si vzít zase někoho jiného.“

„Ach bože! Vždyť já vím, miláčku! Chceš realitu. Já ale taky. To, co je mezi námi, buď trvat pořád, protože se to zakládá na realitě.“

„Opravdu, Luku?“

„Opravdu, moje milá. Proto jsem se asi bál tě milovat.“

„Taky jsem se bála tě milovat.“

„A bojíš se ještě?“

„Ne.“

Řekl:

„Byli jsme dlouho blízko smrti. Ted' je to pryč. Ted' začneme žít...“

OBSAH

1/ Spolucestující	3
2/ Úmrtní oznámení	11
3/ Čarodějnice bez košty	18
4/ Luke podniká první kroky	26
5/ Návštěva u slečny Waynfleteové	35
6/ Barva na klobouky	47
7/ Možnosti	55
8/ Doktor Thomas	58
9/ Hovoří paní Pierceová	64
10/ Rose Humblebyová	70
11/ Domácí život majora Hortona	80
12/ Hádky	88
13/ Hovoří slečna Waynfleteová	98
14/ Lukovy úvahy	107
15/ Šoférovo nevhodné chování	119
16/ Ananas	128
17/ Hovoří lord Whitfield	136
18/ Porada v Londýně	142
19/ Zrušené zasnoubení	148
20/ Jedeme v tom společně	154
21/ „Proč v rukavičkách po poli?“	160
22/ Hovoří paní Humblebyová	173
23/ Nový začátek	178

AGATHA CHRISTIE

Vždyť je to hračka

Z anglického originálu *Murder is Easy*
vydaného roku 1990 nakladatelstvím Fontana/Collins v Glasgow
přeložila Gita Zbavitelová.

Redigovala Vlasta Jůzlová.

Obálku navrhl Ivan Brůha.

Vydala Euromedia Group k. s. - Knižní klub v Praze roku 2002
jako svou 1841. publikaci.

Odpovědný redaktor Jakub Sedláček.

Technický redaktor David Dvořák.

Počet stran 232.

Sazbu zhotovila Knižní sazba Hogen, s. r. o., Horní Jiřetín.

Tisk Tlačiarne BB, spol. s r. o., Banská Bystrica.

Vydání druhé, v tomto překladu první.

Náhoda svede dohromady vysloužilého policistu Luka Fitzwilliama, vracejícího se z Dálného východu do Anglie, a zdánlivě popletenou starou dámu, která mu ve vlaku vypráví neuvěřitelnou historku o sérii vražd ve svém městečku. Teprve náhodně přečtené oznámení v černé kronice podnítl Lukův zájem vyšetřit, zda na jejím příběhu přeci jen není něco pravdy... Nikdo nemůže pochybovat o tom, že Luka čeká nelehký úkol. Vždyť — jak pravila stará dáma — když vás nikdo nepodezřívá, je zabíjení vlastně hračka.